

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
KATHRYN ANN KINGSLEY

The central illustration depicts a man with short, vibrant blue hair and piercing blue eyes. He has a confident, slightly smug expression. His skin is fair, and he is adorned with intricate, dark brown tribal-style tattoos on his chest, arms, and hands. He wears several gold rings on his fingers. Two large, iridescent snakes with scales that shimmer in shades of blue, green, and purple are coiled around him. One snake is draped over his shoulders and chest, while the other is wrapped around his waist and legs. The background is a dark, swirling vortex of blue and purple, with ethereal white flowers and glowing particles floating around. The overall mood is mysterious and fantastical.

The
**Unseelie
Duke**

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

UNSEELIE DÜKÜ
GÖLGELER ANLAŞMASI: BİRİNCİ KİTAP

KATHRYN ANN KINGSLEY

Telif Hakkı © 2023 Kathryn Ann Kingsley

ASIN: B0BY9QB XK1

Ciltsiz ISBN: 9798393850623

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap eleştirisinde kısa alıntılar yapılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yerlerle, olaylarla, ticari kuruluşlarla veya yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İÇİNDEKİLER

[Yönlendirme veya Uyarılar](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Daha fazlası için... Beni
takip edin!](#)

Yazar Hakkında

ILERI VEYA UYARILAR

Bu serisi Tir n'Aill dünyasına bir giriş noktasıdır. *Gölgeler Anlaşması*'nın tadını çıkarmak için *Gölgeler Labirenti*'ni okumak zorunda değilsiniz.

Arada sırada, diğer her şeyi bir kenara bırakıp ona ilgi odağı olmamı isteyen bir baş erkek karaktere sahip oluyorum. Unseelie Dükümüz Izael de bu karakterlerden biri. Onu yazmak tam bir keyifti ve umarım siz de onu okurken benim onu yaratırken eğlendiğim kadar eğlenirsiniz.

Bu seri bir aşk hikayesi etrafında şekillenen karanlık bir fantezi. Size sonsuza dek mutlu bir son olacağına dair söz verebilirim; sadece oraya ulaşmak biraz inişli çıkışlı olabilir.

Ancak kendinizi neyin içine soktuğunuzu bildiğinizden emin olmak için, bu seride grafik (cinsel olmayan) şiddet, cinayet ve korku sahneleri olacaktır. Bu serideki cinsel içerik her zaman rızaya dayalıdır, ancak hafif esaret, nefes oyunu ve benzeri sahneler içerebilir.

O, gerçekliğe şüpheli bir bağlılığı olan bir yılan yarı yılan Unseelie fae. Sence ne olacak?

BİRİNCİ BÖLÜM

Alex her şeyini kaybetmişti.

Küçük bir sorunun tüm kartları yerle bir etmesi inanılmazdı.

Ve elinde kalan azıcık şey de aynı şeyi hızla takip *edecekti*.

Cebinden cep telefonunu çıkarıp *eski* iş yerinden eve doğru yürürken saati kontrol etti. Kahve dükkânı kapılarını kapatıyordu. Boston bölgesindeki şirketlerin çoğu evden çalışmak için kapılarını kapattığından beri Cambridge'de işler eskisi gibi değildi. En azından kovulmamıştı. En azından bunun küçük bir faydası vardı.

Ama kirayı birkaç ay geciktirmişti ve külüstür arabası da nihayet üç hafta önce ölmüştü. Arabayı tamir ettirmek bir yana, evinin önünden çektiirmek için gereken masrafı bile zar zor karşılayabilmişti.

Elindeki azıcık para da olmayınca... puf. Her şey yok olacaktı. Baktan dairesi. Yetersiz hayatı. Yok olacaktı.

Ne kadar öğrenci kredisi borcu olduğunu anlamaya çalışmanın bile bir anlamı yoktu. Müzik alanında aldığı BFA diploması, evsiz kaldığında ona harika bir şemsiye olacaktı. Sanatçı olmanın para getirmeyeceğini biliyordu ama bunun ne kadar *kötü* olacağını tam olarak bilmiyordu.

Ev sahibi yeterince anlayışlıydı, ancak işini kaybettiğini öğrendiğinde bu sadece bir yere kadar gidecekti. Orada burada rastgele birkaç konser vermek, yerel barlarda şarkı söylemek faturaları ödemeye yetmiyordu. Öngörülebilir değildi. Gece yarısı moru saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak titrek bir nefes verdi. Ağlamak istiyordu ama buna izin vermeyi reddetti.

Ağlamaktan nefret ederdi. Asla yapmamaya çalışırdı. Ve hayatında birkaç kez elinden kaçtığında kendine çok kızmıştı. Hayır, bu karmaşadan kurtulmanın bir yolu olmalıydı.

Bir şekilde.

Belki bir OnlyFans başlatabilirim. Bu fikre burun kıvırdı. Korkunç bir fikir değildi - bunu yapan insanlarla bir sorunu yoktu. Ama kurulum için çok para harcaması gerekecekti ve... çok fazla iş gibi görünüyordu.

Ve hemen paraya ihtiyacı olacaktı.

Yanına taşınabileceği bir ailesi yoktu. En azından kayda değer bir ailesi yoktu. Borç istemek için arayabileceği hiçbir arkadaşı yoktu. Arkadaşlarının hiçbiri ona yardım edebilecek durumda değildi. Ayrıca bu çok yanlış geliyordu. Özellikle de herhangi bir geri ödeme planını garanti etmesinin hiçbir yolu olmadığını görünce.

Cebinden dairesinin anahtarlarını çıkararak, evim dediği üç haneli pis binanın merdivenlerinden yukarı çıktı. Kendisinin en üst kattaydı, bir zamanlar çatı katı olan tek yatak odalı küçük bir evdi ama parası ancak buna yetiyordu. Ya da daha doğrusu karşılayabildiği tek şeydi.

Kapıyı arkasından kilitledi ve sürgüyü çevirdi, kanepeye yığıldı ve kolunu gözlerinin üzerine attı. Önce ayakkabılarını çıkarma zahmetine bile girmemişti. Halı daha fazla kirlenecek gibi değildi. Buraya taşındığında da böyleydi ama değiştirilmesi için ev sahibini rahatsız edecek kadar umursamamıştı.

Ve kesinlikle pazarlık yapacak durumda değildi.

Taktığı kolyeyi kurcalarken tavanın dökülen boyasına baktı ve içinde bulunduğu durumdan bir çıkış yolu düşünmeye çalıştı. Kemikten oyulmuş yılanın çıkıntıları yıllar içinde aşınmıştı. Kıpırdanmak onun kötü bir alışkanlığıydı ve çocukluğundan beri sahip olduğu kolye en sık hedefiydi.

Bu gece sorununu çözmenin mümkün olmayacağını düşündü. Düşünceleri korku ve panik arasında gidip gelirken olmazdı. Kendine sert bir içki koyduktan sonra mikrodalgaya bir kase ramen koydu ve ellili yıllardan kalma gibi görünen vinil kaplı mutfak masasına oturdu. Kenarlarında belirgin bir metal çıkıntı vardı ama ne zamandan kalma olduğundan emin değildi. Evle birlikte gelmişti. Şikayet edemezdi; amacına hizmet ediyordu.

Dünyanın en hüzünlü akşam yemeğini yedikten sonra duş aldı ve sakinleşmek için elinden geleni yaptı. Anlamsız bir çabaydı ve bunu biliyordu ama ışıkları kapatıp karanlıkta sıcak suyun tadını çıkarmaktan başka ne yapacağını bilmiyordu.

Pijamalarını giyerek yatak odasına gitti ve yatağının kenarına oturdu. Hayal kırıklığı taşı ve hırlayarak yumruğunu kalçasına birkaç kez vurdu. Acı bir şekilde kendisini biraz daha iyi hissetmesini sağladı. Neden olduğundan emin değildi.

Titreyen bir nefes vererek, böyle zamanlarda sahip olduğu tek şeye tutunmaya karar verdi - dışarıdan gözlemleyenler için ne kadar aptalca olsa da.

Bir büyü yapacaktı.

Gençliğinden beri cadıydı, bir Barnes & Noble'ın New Age bölümünün derinliklerine düşmüş ve bir daha asla tam olarak geri çıkamamıştı. Tarot kartları, kristaller, şifalı bitkiler ve ıvır zıvırlar; hepsini toplamıştı. Ama sunağını en çok süsleyen şeyler kemiklerdi.

Özellikle de ormandaki yürüyüşlerinde bulduğu hayvan kemikleri. Boyadığı ve sembollerle süslediği bir tilki kafatası, düzenlemesinin ortasında belirgin bir şekilde duruyordu.

Ay ışığını içeri almak için perdeleri açarak hazırlıklarına başladı. Önce bir çubuk tütsü yaktı ve şifonyerinin çekmecesinden mumlarını çıkarıp yatak odasının ortasında bir çember oluşturmaya başladı. Ardından ortasına bakır bir kâse yerleştirdi. Koleksiyonundan çeşitli otlar, çubuklar ve yapraklar topladı.

Kasenin tepesinde bir çingiraklı yılanın kafatası vardı.

Kasenin başında diz çökerek gözlerini kapattı ve kendini merkeze almaya çalıştı. Nefes alış veriş yavaş ve düzenli hale geldiğinde etrafındaki mumları yaktı ve kibriti önünde tutarak dans eden alevi izledi.

Alışılmadık bir büyü olacaktı ama başka ne yapacağını bilmiyordu. "Kimin dinlediğini bilmiyorum, eğer birileri varsa. Ya sen? Kim olduğun umurunda mı gerçekten bilmiyorum." Yüzünü buruşturdu. "Ama yardıma ihtiyacım var. *Lütfen yardım edin*. Çaresizim. Ve seni elimde kalan her şeyle takas edebilirim. Ne olursa." Kibriti ıvır zıvırla dolu kâsenin içine atarak alev alıp yanmasını izledi.

Aklına gelebilecek tüm eski tanrılara dua ve şükran sözcükleri mırıldanarak - aslında tüm temellerini kapsayarak - kase küllerden ve artık kömürleşmiş ve kararmış bir yılan kafatasından başka bir şey kalmayana kadar tekrarladı.

Yarın hepsini arka bahçeye gömecekti. Mumları üfleyerek söndürdü, kâseyi ay ışığında pencere kenarına koydu ve yatağa girdi.

Gözlerini kapatıp yan döndü ve en sevdiği pelüş hayvanını göğsüne bastırdı ve uzun süre dönüp durduktan sonra nihayet uykuya daldı.

ve burada neyiz var?

B u r a s ı ne kadar korkunç bir yer. Ölümlüler artık böyle mi yaşıyor?
Acınası.

Izael odanın en karanlık gölgelerinden çıktı. Aptalca kelimelerle fısıldanan bir dua duymuştu. Ay ışığında tutulan bir dilek. Açık bir kapı. Ve o, bu kapıdan içeri adım atacak türden biri değilse kimdi?

Açık kapıları severdi.

Onlar mutlak en iyi türdendi. Özellikle de aptal ölümlüler tarafından bırakılanları.

Oda karanfil ve sandal ağacı kokuyordu. Keskin tütsü burnunu kırıltırmasına neden oldu. *Pleh.* Bu saçmalık olmadan da yapabiliirdi. Yeni yanmış mumların kokusu neredeyse gözlerini devirmesine neden oluyordu.

Batıl inanç.

Büyü bir irade meselesiydi. Odaklanma. Bu tür araçlar sadece zayıf uygulayıcılar için oyuncaktı. Bir şifonyerin üzerinde duran bibloları yaklaşıırken adımlarını sessiz atmaya devam etti. Yüzeyi siyah kadife bir kumaş kaplıyordu ve aklına gelebilecek her şeyin kırıntıları ve parçalarıyla darmadağın olmuştu. Kurutulmuş çiçekler, kristaller ve taşlar, oyulmuş tahta parçaları ve küçük büyücünün amacına hizmet edebileceğini düşündüğü başka ne varsa.

Ama dudaklarını yalamasına neden olan şey kemiklerdi. Ne yazık ki çok belirgin ya da taze bir şey yoktu ve hepsi de küçük orman yaratıklarına aitti. Lanet olsun. Ama dilenciler ve seçiciler ve hepsi bu.

Tam o sırada yanmış küllerden oluşan kâseyi ve ortasındaki kararmış çingiraklı yılan kafatasını fark etti. Dudaklarına vahşi, aç bir gülümseme yayıldı. Davetiye bu yüzden özellikle ona gönderilmiş olmalıydı. *Acaba yeni arkadaşım ne yaptıklarını biliyor muydu?* Bundan oldukça şüpheliydi.

Eski yöntemler ölmemişti. Ama fena halde yanlış anlaşılmışlardı.

Şimdi düşününce ev sahibi *neredeydi?*

Arkasından gelen sesleri duyunca döndü. İlk başta yatağı görmemişti, küçüktü. Çerçevesiz ya da desteksiz bir şekilde bir duvara yaslanmıştı.

Ve üzerinde...

"Oh, merhaba," diye mırıldandı, sırtışı daha da büyüdü. Bu onun tüm dünyadaki yeni favori arkadaşı mıydı? Öyle olmasını çok umuyordu.

Ne kadar da güzel bir kızdı. En koyu ametist rengindeki saçları yastığın üzerinde toplanmıştı. Neredeyse hiçbir şey giymiyordu, ki adam bunun Dünya'daki yeni moda olduğunu içtenlikle umuyordu. O kadar da değil.

Tir n'Aill'de ete hiç aç kalmamıştı ama hediye paketlerini açmak için söylenecek bir şey vardı.

Kızın açıkta kalan kolu işaretlerle kaplıydı -dövmeler, fark etti. İskelet yaratıkların ve canavarların resimleri stilize edilmiş mezarlıklarda geziniyordu. Bir mezarın üzerinde çok sert görünümlü bir kuzgun vardı. Tamamen ürkütücü olsa da zarif bir sanat eseri idi. Başka var mı diye merak etti. Öyle olmasını çok umuyordu. Hepsini bulmak istiyordu.

Güzel bir şey olduğuna karar verdi. Tüm doğru yerleri kıvrımlıydı. Dişlerini geçirebileceği kadar etli, ama beli inceydi ve etrafında dolanıp sıkması için mükemmeldi.

Açlık içinde ani ve güçlü bir şekilde kabardı. Kadının kokusu odaya yayılmıştı; baharat, karanfil, biraz da kahve. Kömür ve duman. Çok lezzetliydi.

Küçük, hüzünlü yatağının üzerinde dikkatle diz çökerek ona doğru ilerledi. Ağırlığını dengeledi ve yavaşça hareket etti, onu uyandırmak istemiyordu. Henüz değil.

Kız kısaydı. Bu iyiydi. Elle tutması daha kolaydı. Gözlerinin ne renk olduğunu merak etti. Mavi olduklarını umuyordu. Yavaşça dirseklerinin üzerine çökerek burnunu ona yaklaştırdı ve içine çekti.

Omurgasından aşağı bir ürperti geçti. Onu nasıl da tatmak istiyordu. Onu nasıl *da yutmak* istiyordu. Ama bunun beklemesi gerekiyordu. Doymak bilmez açlığı eğlenceyi daha başlamadan mahvedecekti. Ve önünde hayatının fırsatı vardı.

Fae'lerden çok *sıkılmıştı*. Seelie'ler sıkıcı ve ilgisizdi. Unseelie'ler huysuz, kendini beğenmiş ve sinir bozucuydu. Peki ya insanlar? İnsanlar *eğlenceliydi*. Tahmin edilemez, teknolojik dehalar ve toplumları sürekli değişiyordu. Kendi halkı gibi yaşsızlık batağına saplanmamış olan ölümlüler, kısa yaşadıkları için hızlı yaşamak zorundaydılar.

Dünya'yı seviyordu.

Ama o lanet olası sefil *antlaşma* imzalandığından beri yasak bölgeydi. Seelie Kraliçesi Abigail ile efendisi ve Unseelie Kralı Valroy, bitmek tükenmek bilmeyen ileri geri savaş oyunlarına nihayet bir son vermişlerdi.

Bir ölümlüyle açıkça imzalanmış bir sözleşmesi olmayan hiç kimsenin Dünya'ya girmesine izin verilmiyordu.

Bu *da kapana kısıldığı* anlamına geliyordu.

Ve kapana *kısılmak sıkılmak* demektir.

Ve bundan nefret ediyordu.

Ama bu kız ona bir fırsat sundu. Şekerli, lezzetli şekerlemelerle dolu bir dondurma. Midesi homurdandı. Anlaşma yapılabilecek seksen yıl olmuştu ve o Dünya'yı ziyaret edebilmişti. Hâlâ dondurma olduğunu umuyordu.

Genç kadın mırıldandı ve farkına varmadan yüzünü ona dönerek sırt üstü yuvarlandı.

Evet, biraz alacaktı, *çok teşekkür ederim*.

Onu öptü. İlk başta yavaşça, onun tenine karşı hissettiği sıcak, yumuşak ve esnek duyguyu sevdi. Tadı da kokusu kadar güzeldi! Dudaklarına karşı sinsi, hâlâ uyumakta olan bir inilti çıkardığında, kendini tutamadı.

Öpücüğü derinleştirerek parmaklarını onun koyu mor saçlarına doladı. Onun için ne harika bir sürpriz! Yatağında onunla uyanmak. İkisi için de ne büyük bir zevk. Şafak sökene kadar onunla tutkulu, şiddetli bir sevişme yaşayacak ve gölgelerin arasına karışmak zorunda kaldığında, elinde mürekkepli bir sözleşme ve keyfini çıkaracağı yeni bir ölümlü oyuncağıyla bunu yapacaktı.

Yeni oyuncakları severdi.

Dudaklarına karşı ürkek bir "mffh!" sesi çıkardığında, sonunda uyandığını anladı. Genişçe sırtarak geri çekildi. Kesinlikle onu kollarına alacaktı, buluşmalarını birden fazla şekilde mühürlemeye hazırdı. "Merhaba, benim-"

Kız yüzüne doğru çılgın atınca adam sözünü kesti.

Ve derhal dizini onun erkeklik organlarına doğru kaldırdı. Acı içinde inledi ve yatağın üzerine yan yattı.

Bu kadarı da fazla.

İKİNCİ BÖLÜM

Alex yataktan uçarken adama ikinci kez tekme attı. "Lanet olsun!" Elektrik düğmesine koştu ve olabildiğince hızlı bir şekilde açtı, davetsiz misafire -ve muhtemelen terapist- sırtını dönmesi gerekenden daha uzun süre dönmek istemiyordu.

Adam hâlâ yatağın üzerinde bir yığın halinde yatıyordu ve kadının dizisiyle çivilediği yerlerini tutuyordu.

"Ah," diye mırıldandı yastığının içine.

"Çık dışarı! Sen de kimsin lan? Polisleri çağırıyorum-"

Yatağın yanındaki yerden telefonunu aldı. Sadece bir an sürmüştü. Ama kafasını kaldırdığında adam gitmişti. Tamamen *gitmişti*.

Yatak odasına girip çıkan tek bir kapı vardı ve adamın onu geçmesine imkân yoktu. Bir daire çizerek döndü, onu aradı. Kimse yoktu. Hiçbir yerde. "Bu da ne...?"

Şifonyerinden bir şamdan alıp silah gibi başının üzerinde tuttu. "Nereye gittin sen? Çık ortaya! Saklanmayı bırak!" Ama kimse cevap vermedi. Panikle savaşılarak dairesini aradı. Bütün pencereler kapalı ve kilitliydi. Kapı hâlâ sürgülüydü. Kimsenin içeri girmesine imkân yoktu.

Bu bir kâbus muydu? Titriyordu, adrenalin hâlâ vücudunda dolaşıyordu. Tam bir *savaş* moduna girmişti ama şimdi olaydan sonra o kadar da emin değildi. Belki de bir gece korkusuydu. Ya da uyku felci. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı ama çok stres altındaydı.

Ama adam çok gerçekçi gelmişti.

Bütün kapıları ve pencereleri ikinci kez kontrol etti. Her dolabı kontrol etti. Ne kadar aptalca olsa da kanepenin altına bile baktı. Hiçbir şey yoktu. Kimseden iz yoktu. Bu bir kâbus olmalıydı. Başka bir seçenek yoktu. İnsanlar öylece ortadan kaybolmazdı. Her ihtimale karşı dairesinin geri kalanının ışıklarını açık bırakarak yatak odasına gitti ve telefonunu tekrar şarja taktı.

Doğruldu ve ışığı kapatmak için arkasını döndü. Ve birinin üzerine yürüdü. "*Boo.*"

Çılgılık atarak o kişiyi itti ama adam bir santim bile kıpırdamadı. Ellerini birleştirdi ve adamın yüzüne doğru yumruk attı. Kime vurduğunu görmek için durmadı bile. Umurunda bile değildi.

"Gah!" Adam onun yumruklarından birini savuşturmak için geri çekildi. "Ne küçük bir cehennem kedisi seni!" Kadın adamın bacağına tekme atınca adam hırladı.

"Çık dışarı! Çık dışarı!"

Elleri bileklerini kavradı. Adam onun iki katı büyüklüğündeydi ve ondan çok daha güçlüydü. Kız tepki veremedi adam onu döndürdü ve sırtını göğsüne yasladı, kolları kızın etrafına dolandı ve onu kendine sabitledi. "Gitmemi mi istiyorsun? Ama beni buraya sen çağırdın." Sesi keskin ama alçaktı. "Siz insanlar ne kadar da kafa karıştırıcısınız."

"Bırak gideyim!"

"Taleplerle dolusun!" Kıkırdadı. Adamın nefesini kulağında hissedebiliyordu. "Ve biz daha doğru dürüst tanıştırılmadık bile..."

Onun ayağına bastı. Ama adam ayakkabı giyiyordu ve o yalınayaktı ve tek yapabildiği kendini incitmek oldu. "Bırak beni, lanet olsun!"

"Tamam, *tamam*." Adam itaat etti ve onu serbest bıraktı.

Telefonuna uzandı ama yoktu. "Ne-"

"Ne harika bir oyuncak. Ne işe yarıyor? Dediğin gibi polisi aramak dışında. Oh, canım, bu bir telefon mu? Ne kadar büyüleyici! Bana nasıl çalıştığını göstermelisin!"

Döndüğünde gözleri fal taşı gibi açıldı. Bir adım geri atarak duvara çarptı. "Ne..."

Karşısındaki adam şimdiye kadar gördüklerinin en tuhafıydı. Birincisi, uzun boyluydu. Ve *uzundu*. Onunla ilgili her şey biraz orantısız ve olması gerekenden biraz daha keskin görünüyordu. Camı kesebilecek elmacık kemikleri vardı. Saçları parlak turkuaz-teal rengindeydi, neredeyse deniz yeşiliydi. Şakaklarına kadar tıraş edilmişti ve geriye kalan kısmı geriye doğru taranmasa çenesine kadar uzanacaktı ama yine de hoyratça, dağınık açılarla dışarı çıkıyordu.

Kıyafetleri 1940'lardan kalma bir takım elbiseye benziyordu, eğer sıkı bir şekilde dikilmiş olsaydı. Eski modaydı, siyahtı ve üzerine deniz mavisi pencere camı deseni dikilmişti. Yeleğinden cebine uzanan bir cep saati zinciri görebiliyordu.

Boynunun yan tarafında derin mavimsi yeşil renkte, düğümlere dolanmış yılanlardan oluşan bir dövme vardı. Adam telefonunu inceliyor, çok uzun, çok keskin ve simsiyah tırnaklarıyla telefonunu kurcalıyordu. Adam başını kaldırıp ona baktığında, kadının şaşkınlığı ve korkusu daha da derinleşti.

Gözleri parlak, parlayan deniz mavisiydi. O kadar parlaktı ki gerçekten *parlıyor* gibiydiler. Karanlıkta onları kendi üzerinde görmüştü ama o anda fark etmemişti. Daha da kötüsü, yuvarlak siyah gözbebekleri yerine bir yılan gibi yarılmışlardı.

O her neyse, aniden içine bir şüphe düşmüştü... insan olmadığına dair. "Kimsin sen?" Boğazındaki yumruyu yuttu. "Nesin sen? Ne istiyorsun?"

"Çok güzel üç soru!" Sırıttı. Köpek dişleri de çok uzun ve çok keskindi. Azı dişleri vardı. Lanet *olası dişler*. Kızın telefonunu cebine attı. Yardım çağırmak için tek şansı da gitmişti. "Şimdi, önce hangisini bilmek istiyorsun?"

"Bu mümkün değil. Bu, bu mümkün değil." Ellerini gözlerinin üzerine bastırdı. Uyanması gerekiyordu. "Bu sadece bir kabus."

"Pek sayılmaz." Sesi ona daha yakındı.

Şaşkınlıkla sarsıldı. Adam şimdi ondan sadece bir adım uzaktaydı. Gıcırdadı ve duvara daha sıkı bastırdı. "Geri çekil."

"Yoksa? Ne yaparsın?" Ellerini arkasında kenetleyerek daha da yaklaştığında sırtışı uğursuzlaştı. "Sen-ow!"

Kız onun burnuna yumruk atmıştı.

Yüzünü tutarak geri çekildi. "Vahşi küçük şey, değil mi?" Önce bir *kahkaha* attı, sonra da burnunun kanayıp kanamadığını kontrol ederken burnunu çekti. "Bununla daha sonra eğleneceğiz."

"Evimden defol."

"Pek ev sayılmaz, değil mi?" Burnunu kırıştırdı ve etrafına bakındı. "Yargıladığımdan değil-oh, evet, iyi, yargılıyorum." Buranın sahibiymiş gibi yatak odasından oturma odasına doğru yürüdü. Kanepedeki yastıklardan birini kaldırıp ters çevirdi ve tekrar yere attı. "Burası gerçekten yaşadığınız yer mi? Ya da belki hizmetçilerinizden biri? Bana bunun senin kölelerinden birine ait olduğunu söyle."

"Ben-ne? Hayır. Burası benim yaşadığım yer." Neler oluyordu böyle?

"Peh. Gördüğüm kadarıyla cadılar eskisi kadar saygı görmüyor." Abajurlardan birini dürttü ve tel desteğin üzerinde salladı.

"Sen de kimsin?"

"Hm? Şimdiden adım mı istiyorsun?" İnce, koyu deniz mavisi bir kaşını ona doğru kaldırdı. Siyah göz kalemi sürmüştü. Daha iyi bir kelime bulamadım *ama güzeldi*. Son derece güzeldi. Ama ona anında, güzel olsun ya da olmasın

Bir yılanın kesik gözleri olmadan. Muhteşem ama ölümcül. "Ne kadar da ileri gidiyorsun. Ama sanırım eğer *arkadaş* olacaksak, bu konuda sana güvenmeliyim." Bir elini göğsüne koydu, parmakları açtı. Her parmağında bazen iki tane olmak üzere, çeşitli mücevherlerle süslenmiş birkaç parlak yüzük takıyordu. "Önce seninkini alabilir miyim dostum?"

"Biz arkadaş değiliz. Bir şekilde evime girdin-" "İçeri mi girdin?"

Dramatik bir şekilde nefesi kesildi. "Bana hakaret ediyorsunuz, madam!

Ben yapmadım

İçeri gir. Ben davet edildim. Senin tarafından. Bir adak yakmadın mı? Solgun ay ışığında tanrıçaya dua etmedin mi?" Gülümsemesi sinsi ve kötücül bir hal aldı. "Ve işte, çağrınıza cevap vermek için geldim. Sadık bir *hizmetkâr*." Eğildi.

Oh.

Oh, siktir.

Oh, siktir siktir siktir.

"İşe yarayacağını düşünmemiştim, düşünmemiştim-" Başını salladı. "Bu bir hataydı."

"Dedin ki, ve sanırım burada doğrudan alıntı yapıyorum, 'Ama yardıma ihtiyacım var. *Lütfen*. Çaresizim. Ve seni elimde kalan her şeyle takas edeceğim. Ne olursa.' Yoksa yanılıyor muyum?" Onun ses tonunu bile taklit etti. Neredeyse alay ediyordu.

Ona ters ters bakarak odanın diğer tarafına geçti ve tekrar şamdanı almaya gitti. Ağır ve piriñti ve en azından ihtiyaç duyarsa yüzüne vurabileceği bir şey verebilirdi. "Nesin sen? Oradan başlayalım."

"Dürüst olmam gerekirse, ismimden daha akıllıca bir seçim. Mevcut durumla çok daha ilgili." Masaya yaslandı ve masa neredeyse üzerine devrilirken neredeyse yere düşüyordu. Masanın yarısı kırılmıştı. Kendine gelmeden önce oflayıp pufladı ve elini takım elbisesine sildi. Dramatik bir yetenekle onun en kötü korkularını doğruladı. "Ben Unseelie, benim güzel cadım."

Unseelie. Sadece bir fae çağırmayı değil -ki bu çok, *çok*, *son derece kötü bir şeydi*- bir Unseelie çağırmayı da başarmıştı. Onlar kötüydü. Zalim. Dolambaçlı ve caniydiler. Birdenbire ona defalarca vurmanın delicesine berbat bir fikir olduğunu düşündü.

Onun bariz dehşetini gören adam dişlerini göstererek gülümsedi. "Efsaneler hâlâ yaşıyor. Ne kadar harika. Pekâlâ. Artık kiminle uğraştığınızı biraz daha iyi anladığınıza göre, adınızı öğrenebilir miyim?"

"Hayır." İsimler güç demekti. Ve isimler onu kontrol edebileceği anlamına geliyordu. "Hayır, alamazsın."

Güldü ve ellerini bir kez çırpı. "Güzel! Bu kadar kolay olmayacağını umuyordum. O zaman sana nasıl hitap edeceğimi soracağım, benim küçük hırçın cehennem kediciğim."

Elinin altındaki her olası boşluğu düşünmeye çalışarak boğazındaki taşı yuttu. "Alex." Alexandra'nın kısaltmasıydı, yani gerçek adı bile değildi. Ve ona soyadını da vermeyecekti. Sanki evdeki tüm faturaların üzerinde yazmıyordu. Onları saklamak zorunda kalacaktı.

Hayır. Ondan kurtulması gerekiyordu.

"Alex," diye mırıldanarak tekrarlardı. "Kulağa hoş geliyor. İstersen bana İzael diyebilirsin. Ben Bones Dükü'yüm, Unseelie Kralı'nın sarayına hizmet ediyorum." Takım elbisesinin yakalarını tutup çekiştirdi, kendisiyle gurur duyduğu belliydi.

Bir fae. Bir Unseelie fae. Ve lanet *saraydan* bir Unseelie fae *dükü*. "Kahretsin, *kahretsin, kahretsin!*" Elindeki şamdanı sıkıca tuttu ve bir adım daha geri çekildi. "Git buradan. Seni geri çağırıyorum. Bu bir hataydı. Bunu yapmak istememiştim."

"Gerçekten mi?" Ona inanmadığı belliydi. "Söylesene, koca evrendeki herkesi sana yardım etmesi için çağırarak kadar çaresiz olduğun şey neydi?"

"Hiçbir sebep yok. Hiçbir sebep yok." Bu kötü bir yalandı. Korkunç bir yalan.

Homurdandı. "Doğru." Mutfağa girdi ve buzdolabını açtı. "Buzdolaplarına bayılırım. Bütün gün *vrrrrrrrr*. Ne yiyeceksin?" Birkaç gün önce aldığı bir kap Çin yemeğini çıkardı. Kokladı. Soğuk bir pirzola seçip ağzına attı. Mutlu bir homurtu çıkararak yoluna devam etti.

Bir Unseelie fae *dükü* onun bütün Çin yemeklerini yiyordu.

Hayatına neler oluyordu böyle?

"Git buradan."

"Hayır." Ağzı doluyken konuşuyordu. "En azından bana neden burada olduğumu söyleyene kadar olmaz. Ya da belki tahmin etmemi istersin? Oyunları *severim*." Elinde yemek artıklarıyla kanepeye doğru yürüdü ve üzerine öyle bir çöktü ki zıpladı. "Eğer konu aşk hayatınızsa, bunun için çok kolay bir çözümüm var."

Sırtışı müstehcen ve günahkârcaydı.

Hayatı için bu kadar korkmasaydı gururu okşanabilirdi. Hal böyle olunca, şamdanı yarım yamalak bir silah gibi önünde tutmaya devam etti. "Hayır."

"Cinayet o zaman? Cinayet çok eğlenceli." "Hayır!"

"Aşk değil, intikam değil..." Ağzına bir parça teriyaki bifteği tıkıştırırken düşünceli düşünceli mırıldandı. Daireye göz gezdirirken, her şeyi toparlamış görünüyordu. "Elbette. Ölümlü olmanın sonsuz laneti. Para. Para sıkıntısı çekiyorsun. Yaşadığın bu acınası viraneyi düşününce bunu tahmin etmeliydim." Kız yalan söylemeden ve hayır demeden önce bir an tereddüt ettiğinde, adam parmaklarını başarı ile şıklattı. "İşte burada!"

Yüzünü buruşturarak örtmeye çalıştı. "Hayır, yanıyorsunuz. Öyle değil-"

"Yalancı, yalancı," diye alay etti. "Para kazanmak için kullanabileceğin bir yeteneğin yok mu? Ya da sana bakacak bir kocan?"

"Ben evli değilim. Ve benim yeteneğim para kazandırmıyor." "Bu çok saçma. Ne eğitimi aldın?"

Tüm bu sorulardan hoşlanmamıştı. Ama adam hayır cevabını kabul edecek gibi görünmüyordu. "Şarkı söylemek."

"Oooh, küçük kızgın bir ötücü kuş mu? Vahşi bir serçe. Ne kadar çekici. Gittikçe daha çok ilgimi çekiyor." Kıkırdadı. "Güvenebileceğin bir ailen yok mu?"

"Taşındığımdan beri ailemle konuşmadım. Pek anlaşıyoruz. Hem de hiç." Başını iki yana salladı. "Bak, sana herhangi bir açıklama borçlu değilim, sadece-"

"Ah, pekala." Sözüünü kesti, açıkça onu dinlemeyi bitirmişti. "Abartılmış bir şey, aile." Yemek artıklarının olduğu kutuya bakarak yüzünü buruşturdu. "Bu şey iğrenç, iğrenç, yağlı ve çok tuzlu. Nefret ediyorum." Durakladı. "Daha fazlasına ihtiyacım var."

Bu onu kendine rağmen güldürdü. Sadece bir kez, ama bu onun yüzünde bir umut ışığı yakmaya yetti.

"İşte teklifim, sevgili Alex. Sen ve ben birbirimize yardım edeceğimiz harika bir yolculuğa çıkacağız. Sen istediğini alacaksın, ben de istediğimi. Ama biraz ürkütücü olduğumun farkındayım." Bir kez daha ona bir yılanı hatırlatan yumuşak bir hareketle ayağa kalktı.

Artık boş olan kabı sehpanın üzerine koyarak ona doğru yürüdü. Sırtını duvara dayadı. Cebine elini soktu ve

telefonunu. "Önce bu. Geri alabilirsin." Ona uzattı. "Ama sonra bana nasıl kullanılacağını göstermelisin."

"Tamam." Sonrası olmayacaktı. Onunla bir ilgisi varsa olmazdı.

"Ve yarın akşam döndüğümde bana o berbat yemekten daha fazla sipariş etmen karşılığında sana bunları vereceğim." Parmaklarından iki mücevherli yüzük çıkardı ve ona uzattı. Antika görünüyorlardı. "Onları rehin bırakma. Onları sana değerlerini verecek birine götür."

Tüm sorunlarının çözümü buydu. Tam önünde duruyordu. Bu yüzüklerin her biri elli bin dolar ediyor olmalıydı. Bu onu bir yıl, belki de daha fazla idare ederdi.

Onun bariz cazibesini gören adamın sesi mırıltıya dönüştü. "Sana her zaman daha fazlasını teklif edebilirim. Ama bu kesinlikle iştahını kabartmak için yeterince iyi, değil mi?" Çarpık ve biraz da dengesiz bir şekilde sırtıttı. "Benimkinin kesinlikle öyle olduğunu biliyorum..."

O Unseelie'ydi. Ve Fae. Ve son derece tehlikeli. Ve o bir Aptal.

Ama çaresizdi.

Ya bu olacaktı ya da evsizlik.

Sokakta olmak istemiyordu. Dışarıda uzun süre hayatta kalamazdı.

Orada. Başına korkunç şeyler gelmeden olmazdı.

Çılgılık atma, ağlama ya da her ikisini birden yapma isteğini bastırarak elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattı. Çin yemeği karşılığında sadece birkaç yüzük. Bu iyiydi. Bunu yapabiliyordu.

"Ve sakın kaçmayı düşünme. Beni çağıran sensin, yaşadığın bu izbe yer değil." Yüzükleri kızın avucuna bıraktı. Ağırdılar ve teninden ılık ılık geliyorlardı. "Seni bulacağım. Anlaşmalarımın bozulmasından hiç hoşlanmam."

"Ben... Ben yapmayacağım." Gidecek bir yeri yok gibiydi.

"Güzel! Şimdi. Seni uykunla baş başa bırakacağım, benim kızgın küçük bülbülüm. Ta!"

Siyah bir duman girdabında kayboldu. Gözlerinin önünde.

Alex yere kaydı ve dizlerini göğsüne çekerek orada oturdu. Elindeki yüzüklere baktı ve olması gereken kötü bir rüya gibi parıldayıp kaybolmalarını beklemeye devam etti.

Ama oldukları yerde kaldılar.

Tek düşünebildiği, kafasının içinde bozuk bir plak gibi tekrar tekrar yinelenen aynı soruydu.

Ben ne yaptım?

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Alex ertesi sabah internette pek çok şey aradı.

Bones Dükü Izael ile başladı. *Ve hiçbir şey bulamadı.*
Bundan çabucak vazgeçti.

Sonra, daha pratik şeylere geçti. Miras kalan ya da kalmayan mücevherlerin satışından alınan sermaye kazancı vergileri gibi. Ya da bir kişinin bankaya tek seferde ne kadar para yatırabileceği gibi. Ne olursa olsun yüzükler için vergi borcu olacaktı. Dudağını çiğneyerek dizüstü bilgisayarının başına oturdu, kahvesini içti ve yüzükleri elinde evirip çevirdi. Beklediği gibi sabah ortadan kaybolmamışlardı. Hayır, çok gerçektiler.

Ve ondan arta kalanlar hâlâ kayıptı.

Bu da Izael'in çarpık bir ateş rüyası olmadığı anlamına geliyordu.

Kahvesinin geri kalanını içti ve eğer takas yapacak kadar aptalsa... takas konusunda anlaştığı şey her neyse, ki *görünüşe* bakılırsa sadece Çin'e teslimattı, ama bundan çok daha karmaşık olacağından şüpheleniyordu... anlaşılan kendi payına düşen kısmının tadını çıkarabileceğini düşündü.

Olabildiğince şık giyinerek ve mor saçlarını arkadan bağlayarak *eksantrik* göründü ama belki de evsiz kalmak üzere *değildi*, şehir merkezine doğru yola çıktı. Birkaç süslü antika mücevher satıcısı vardı. Birkaçına baktıktan sonra ilk ziyaret edeceği yerin E.B. Horn olduğuna karar verdi.

Evinden yürüyerek çıkarken telefonunu çıkardı ve en iyi arkadaşı Olivia'ya mesaj atmayı düşündü. Alex otobüse binebilirdi ama otobüs hiçbir zaman doğru saatlerde çalışmıyordu ve açıkçası kafasını boşaltmak için bu şansı kullanabilirdi.

Olivia ve Alex liseden beri arkadaşlardı. Birlikte büyücülüğe başlamışlar ve Olivia okul için Toronto'ya taşınıp oraya yerleşmesine rağmen yakın temasta kalmaya devam etmişlerdi. Son on iki saat içinde Alex'in başına gelen saçmalıklara dünyada inanabilecek tek kişi oydu.

Ama ne söylemesi gerekiyordu? *Oops, yanlışlıkla Çin yemeğine takıntılı kötü bir Unseelie fae çağırdım ve bana antika bir ödeme yaptı*

Yüzükler. Ya da yanlışlıkla yatağıma gizlice girip benimle öpüşen kötü bir Unseelie fae çağırdım.

Her iki şekilde de, inanılmazdı. Antika yüzükler dizine kadar uzanan çizmesinin içine sıkıştırılmış küçük siyah kadife bir çantadayken bile. Onları cebinde taşımaya cesaret edemiyordu. Bugünün soyulacağı gün olması onun şansıydı.

Kaybolma ihtimaline karşı Olivia'ya bir şeyler söylemesi gerektiğini hissediyordu. Ama arkadaşının aklını kaçırdığını düşünerek sağlık kontrolü için polisi aramasını da istemiyordu. Bu yüzden içini çekti ve telefonunu cebine geri sokarak tüm bu plandan vazgeçti.

Hayır, bu işte tek başına kalmıştı. En azından yarına kadar. Yüzükleri nakde çevirecek, ürkütücü fae'ye Çin yemeği ısmarlayacak ve sonra hayatına devam edecekti. Bu sadece hayatında garip bir an olacaktı ve belki de tamamen stresten kaynaklanan zihinsel bir molanın neden olduğu bir halüsinasyondur.

Belki de bir sağlık kontrolüne ihtiyacım var.

Kuyumcuya ulaştığında düşünceleri hâlâ dönüyordu. Kendini düzelterek olabildiğince profesyonel görünmeye çalışarak botundan siyah kadife çantasını aldı ve içeri girdi.

"Yardımcı olabilir miyiz hanımefendi?" diye sordu kapıdaki kadın. Çok ama çok pahalı mücevherler satan bir yerin olağan müşterisi gibi görünmediği açıktı.

En iyi gülümsemesini takındı. "Evet, aslında. Ailemden bana miras kalan bir çift yüzüğüm var ve onlara değer biçirmek istiyorum."

Kadın gözlerini kırptırdı. "Onları görebilir miyim?" Muhtemelen Alex'in elinde kullanılmış bir Ring Pop'la geldiğini düşünmüştü.

Elinden geldiğince yüzüne neşeli bir ifade yerleştiren Alex, keseden iki yüzüğü çıkardı ve kadının görmesi için uzattı. Kadının gözleri hafifçe büyüdüğünde başını salladı. "Oh. Evet. Bu taraftan. Ben kat yöneticisini çağırayım."

Önemli bir şeye benziyordu. Belki de her şeye rağmen bir değerleri vardı. Yüzükleri tekrar bir kenara koyarak -kapıda silahlı korumalar varken bile onları etrafta göstermek istemiyordu- kadını arka taraftaki masaya kadar takip etti.

Mükemmel dikilmiş takım elbiseli bir adamın yaklaşması sadece birkaç dakika sürdü. Koyu renk saçları yüzünden geriye doğru taranmıştı. Elini sıkamak için uzattığında, Alex az önce mikrodalgada pişirilmiş ama ölü bir balığı sıkmış gibi hissetti.

"Merhaba, ben Bay Taylor. Ve siz de Bayan...?" Adam ince ince gülümsedi. Sesi Amerika'da zamanla kaybolan bir Alman aksanına sahipmiş gibi geliyordu.

"Hammond. Alex Hammond." Ellerini kucağında kavuşturmuş, mor saçlarına rağmen ilkel görünmeye çalışıyordu.

"Melissa, bakmamı istediğiniz bazı yüzükleriniz olabileceğini söyledi."

"Bunları az önce büyük amcamdan postayla aldım. Uzun zamandır ailede olduklarını söylüyor. Çok güzeller ama öğrenci borçları falan var." İki yüzüğü önündeki masanın üzerine koydu.

Adam mırıldandı ve onları aldı. Masanın çekmecesinden şu komik, küçük kuyumcu mikroskoplarından birini çıkardı - insanın kaşıyla yerine sıkıştırdığı türden. Onları ters çevirdi. "Onların geçmişi hakkında bir şey biliyor musun? Ve nasıl oldu da onun eline geçtiler?"

"Ne yazık ki hiçbir fikrim yok."

Bir nefes verdi. "Bayan Hammond, bunlar Tiffany. Ve oldukça göz alıcı." Büyütecî gözünden çıkarıp yere koydu. "Bunun gibi parçaların yanlarında evrak olmadan ortaya çıkması son derece nadirdir."

Alex omuz silkti ve anında bir hikâye uydurdu. "Babası ya da büyükbabası, hangisi olduğunu hatırlamıyorum, Dünya Savaşı'nda Fransa'da denizasıırı görevdeydi.

II. O zaman almış olması mümkün mü? O döneme ait evrak bulmak zor."

"Belki de çalınmışlardır."

"Belki de. Ama bunun yirmi yıllık bir zaman aşımı süresi var, değil mi?" Kadın ona gülümsedi. "Ve eğer İkinci Dünya Savaşı'nda çalınmışlarsa, o noktayı çoktan geçtik."

Bu da o sabah aradığı başka bir şeydi.

Mırıldandı. "Evet, sanırım öyle. O halde bu yüzükleri satmakla ilgileniyor musunuz, Bayan Hammond?"

"Öyleyim."

"Bu yüzükleri arka tarafa götürebilir miyim? Onlar için size ne teklif edebileceğimizi sahibiyle görüşmek istiyorum."

Kulağa pek hoş gelmiyordu. Ama adamın "ne yüzüğü?" deme ihtimalinin böyle bir yerde oldukça zayıf olduğunu düşündü. Başını sallayarak Bay Taylor'ın arka tarafa yönelmesini izledi.

Belki de yirmi bin dolar alacaktı. Oh, adamım. Bu *hayat değiştirdi*. Kendi ayakları üzerinde durup bir şeyler yaparken birkaç ay boyunca kirasını ödeyebilirdi. Bir yerlerde. Belki başka bir araba bile alabilir ya da kiranın daha ucuz olduğu şehir dışına taşınabilirdi.

Bay Taylor birkaç dakika sonra geri döndüğünde, iki yüzüğü tekrar önüne koyduğunda gerginliğinin azaldığını hissetti. Bir kâğıt ve kalem çıkardı ve üzerlerine iki rakam yazdı. "Her bir yüzük için size teklif edebileceğimiz rakamlar bunlar."

Kâğıdı ona doğru kaydırды.

Sandalyeden kaymamak ve yere yığılmamak için sahne eğitiminin her zerresini kullanması gerekti.

Bir *yüzüğün* tek başına değeri *iki yüz bin doların* üzerindeydi. Birlikte neredeyse altı yüz dolar ediyorlardı! Kalbinin nasıl çarptığını ve ne kadar sıcak hissettiğini görünce yüzü pancar gibi kızarmış olmalıydı.

Yutkundu, nefes aldı ve bir şekilde suratını asmamayı başardı. "Yeniden satış değerlerinin bu kadar olmasını mı bekliyorsunuz? Kendi marjlarınızı da düşündüğünüze göre, bu rakamın markup öncesi olduğunu varsayıyorum."

Durakladı. "Bu doğru."

"Açık artırmada bunlar için ne kadar almayı bekliyorsunuz? Yüzde kaç fazla?" Sert davranmak istemiyordu. Ama istismar edilmekten de hoşlanmıyordu. Korkunç renkli saçlarınız ve dövmeleğiniz olduğunda böyle oluyordu; kimse sizi ciddiye almıyordu.

Bay Taylor uzun bir süre boş gözlerle ona baktı. O da ona baktı ve bekledi. Sonunda yarışmayı o kazandı. "Yüzde yirmi beş."

"Yani, kâr etmeyi bekliyorsunuz..." Telefonunu açtı ve hesap makinesini açıp hızlıca birkaç rakam yazdı. "Bundan kabaca yüz kırk altı bin dolar mı? Sonunda hangi müzayede evine gidersem gideyim benden bundan çok daha azını talep edeceğinden eminim. Her halükarda bunun üzerinden yüzde yirmi vergi ödemem gerekiyor. Bunu da aklımda tutmalıyım."

Bay Taylor'ın yanındaki telefon çaldı. Telefonu açtı, bir süre sessizce dinledi ve sonra kapattı. Bu, az önce konuştuğu kişinin konuşmayı dinlediği anlamına geliyordu. Büyük ihtimalle her yer dinleniyordu.

Çok hoş.

Bay Taylor numaraların yazılı olduğu kâğıt parçasını aldı, üzerini çizdi ve düzelitti. Kağıdı geri verdi. "Yüzde yirmi sizin için daha uygun olur mu Bayan Hammond?"

Bu fazladan altmış bin dolar alacağı anlamına geliyordu. Vergilerden önce, ama...uh. Evet. Evet, bu fazlasıyla yeterliydi. "Olur. Teşekkür ederim."

Kuyumcu derin bir nefes aldı. "Melissa'yı çek düzenlemesi için bankaya göndereceğim. Yarım saat sürer. Burada beklemek ister misiniz?"

"Elbette." Yüzükleri almadan gitmeye cesaret edemezdi. Muhtemelen o da yüzükleri alıp gitmesini istemezdi. Bu yüzden ona duvarın yanında oturup Melissa'nın hesabı ödemeye gitmesini beklemesi için bir yer verdiler.

Ve yarım saat sonra, hayatında gördüğü en büyük meblağı içeren bir çekle bankaya doğru yürüyordu. Kibar banka görevlisine *hayır*, dolandırıcılık yapmadığını açıklamak için satış makbuzu hazırlattı.

Ve bir buçuk saat sonra, kendini tamamen uyuşmuş ve duygusal olarak tükenmiş hissederek dairesine doğru yürüyordu.

Banka uygulamasındaki bakiyeye bakmaya devam etti. Miktarın tamamen geçmesi biraz zaman alacaktı ama ona elli bin vermişlerdi, geri kalanı da önümüzdeki birkaç gün içinde geçecekti.

Hesabında şimdiye kadar gördüğü en yüksek miktardı bu. Gerçekten de hiç.

Kanepeye oturup telefonuna bakmaya devam etti. Gerçek gibi hissetmiyordu. Belki de gerçek değildi. Belki de deli gömleği giyiyor ve Brigham and Women's'ın duvarlarında zıplıyordu.

Yan tarafına kıvrılıp yanındaki yastığa sarıldı. Gözlerini kapattı ve uyuyakalmış olmalıydı. Çünkü bir sonraki bildiği şey, *birinin onu öptüğüydü*.

Çığlık attı ve üzerindeki forma yumruk attı. Adam homurdandı ve topuklarının üzerine oturdu. "İnsanlar artık birbirlerini böyle mi selamlıyor?"

Bu oydu.

Fae.

Kadın irkildi ve kanepenin diğer tarafına doğru kaçtı. Adam, kızın uyuduğu yerin yanında yere diz çökmüştü ve kızın ona vurduğu çenesini ovuyordu. Yüzündeki ifade neredeyse komik derecede kederliydi.

"Bunu yapmaya devam edemez misin?" Kadın ona ters ters baktı. "Bu benim kişisel alanıma bir saldırı."

"Ama sen az önce -yani- nasıl olur da ikinci kez denemem?" Homurdandı ve takım elbisesinin dizlerini fırçalayarak ayağa kalktı. "Belki de hediyelerim için o kadar minnettardın ki fikrini değiştirdin."

"Hayır."

"Belli ki." Sırıttı. "Yemeğim nerede?" Yüz ifadesi düştü. "Unutmadın, değil mi?"

"Hayır, unutmadım." Böyle bir şeyi nasıl unutabilirdi ki? Telefonuna uzandı ve fiskeyle açtı.

Birkaç dakika sessizce orada durdu. "Eee?" "Sipariş verdim." Telefonunu tekrar yerine koydu.

Adam gözlerini kırıştırdı. "Pardon?"

"Yemek siparişi verildi." Diğer yastığını göğsüne bastırdı. Nedenini bilmiyordu. Herhangi bir zırh olarak işe yaramazdı. "Yirmi dakika içinde burada olur."

"Burada oda servisi mi var?" Etrafına bir göz attı. "Tuhaf bir öncelik. Belki de önce duvarları yeniden boyardım ama *hayat böyledir*."

"Hayır, o-" Gözlerini kısarak ona aptalmış gibi baktı. "Biri geliyor ve restorandan bize getiriyor. Bu bir teslimat."

"Oh." Öfkeleni ve ellerini kalçalarına koydu. "Bana öyle bakma. Dünya'ya gelmeme izin verilmeyeli uzun zaman oldu! Serflere sana yemek getirmeleri için para ödemenin yeni bir moda olduğunu bilmiyordum."

"Onlar-" Şakağını ovuşturdu. Adam başını ağrıtacaktı. "Onlar serf değil, sadece almaları gereken ücreti almıyorlar. En son ne zaman Dünya'ya gittin? *İzinli derken neyi kastediyorsun?*"

"Neden' önemli değil. Uzun hikâye. Savaşlar ve anlaşmalar. Yadda, yadda." Elini ona doğru umursamazca salladı. Yeni yüzükler takmıştı. Büyük bir koleksiyonu olmalıydı. "Ve sanırım yıl 1945'ti."

"Bu takım elbiseyi açıklıyor."

Kaşlarını çatarak kendine baktı. "Takım elbisemi seviyorum. Nesi var bunun?" "Moda değişti. Hem de çok."

"Yarı çıplak dolaşmayı sevdiğin için öyle sanıyorum." Başını ona doğru eğdi. Üzerinde bir atlet ve ceket vardı. Pek de cimri sayılmazdı. Ama belki de o zamanlar için böyle olduğunu tahmin etti. "Aldırdığımdan değil," diye devam etti.

"Kes şunu."

"Neden?"

"Sana güvenmiyorum."

"Senden gerçekten güvenmeni istemedim, değil mi?" Kanepeye oturdu, inerken bir kez daha zıpladı ve ayaklarını sehpayaya vurdu. Boynundaki dövmelelerin değişmiş gibi göründüğünü fark etti. Farklı bir yerdeydiler -en azından öyle olduklarına yemin etti. Dürüst olmak gerekirse, onunla ilk karşılaştığında panik içindeydi. "Yüzükleri sattın mı?"

"Sattım."

"Umarım birkaç sihirli fasulyeden daha fazlasına." Izael kollarını kanepenin arkasına sarkıtmış, evindeymiş gibi görünüyordu.

"Bundan daha fazlası, evet." Ona gerçekten güvenmiyordu. Ve buna herhangi bir ayrıntı konusunda ona güvenmek de dahildi.

"Aaaaaaaa ve?" diye mırıldandı.

"Para sorunumu çözecek."

"Şimdilik." Omuz silkti. "Para sınırlıdır. Ve sen ölümlüsün. Düşündüğünden daha kısa sürede yok olacak. Bu senin sorununu çözmeyecek."

"Evet, çözecek. Bununla kendi ayaklarımın üzerinde durabilirim.

Borcumu öderim-" "Ooo! Borç olduğunu bilmiyordum!" Ellerini çırpı. "Sen

Bundan bahsetmemiştim. Kime borçluydun? Yasak aşkına mı? Tacizci babaya mı? Uyuşturucu lordu? Pezevenk mi? *Lütfen pezevenk ol-*"

"*Lanet* olsun, dur." Kadın inanamayarak güldü. Çocuk gibiydi. Onu yemek istermiş gibi sırttan şeytani bir çocuk. Ama parlayan, yarılmış, deniz yeşili gözleri onun güldüğünü görmekten zevk alarak parlıyordu. Bunun farkına varmamaya çalışarak başını salladı. "Hayır, öğrenci kredileri. Üniversiteye gitmekten."

"Ötücü kuş olmak için eğitim aldığın yer."

"Bana iyi geldiği için, evet." Omuz silkti. "Şarkıcı olunca iş yok. Ya da yeterince yok."

"Belki de iyi değildir."

Ona dik dik baktı, zihniyle onu ateşe vermeye çalışıyordu.

"*Oof*, bu bakış!" Sanki kadın onu vurmuş gibi elini göğsüne bastırdı.

"Acı içinde kıvraniyorum."

Kadın yine kendine rağmen güldü. Koltuktan kalkıp buzdolabına giderek bir çift bira aldı. En azından canavara karşı biraz misafirperver olabilirdi. Adam ona zarar vermemişti. Sadece biraz ürkütücüydü.

Şimdiye kadar. "Beni şarkı söylerken duymadın. Nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorum. Benim için şarkı söyleyip yanıldığımı kanıtlayabilirsin." "Hayır."

"Neden olmasın?" Neredeyse somurtuyormuş gibi görünüyordu.

"Çünkü sen bir fae'sin ve ben fae'lere güvenmem." Duvara monte ettiği kancadaki kapakları patlattıktan sonra kanepeye doğru yürüdü ve birayı ona uzattı. "Ve ben de onlar için performans sergilemiyorum."

"Ne kadar hoş." Adam bir yudum aldı ve şişenin boynuna, kadının tam olarak yakalayamadığı bir şeyler mırıldandı. "Demek istediğim," diye devam etti şişeyi indirdikten sonra. "Paranız bitecek ve daha fazlasına ihtiyacınız olacak. Ve ben bunu sağlayabilirim."

Kadın başını salladı. "Hayır. Anlaşmamızı yerine getireceğim ve sana Çin yemeği vereceğim. Ve sonra bu iş bitecek."

"Biter mi?" Adam güldü. Sesi omurgasından aşağı soğuk bir ürperti gönderdi. Adam ağzından yılan gibi kıvrılan, çatalı bir dil çıkarınca korkusu ikiye katlandı. "Hayır, hayatım... Daha yeni başladık."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

I zael, ötücü kuşunun dehşetine gülmemeye çalıştı. Denedi ve başaramadı. "Ne?" Ses tonunu masum tuttu ama en sevdiği şeytani gülümsemesini takınmaktan da kendini alamadı. Alex koltuktan sıçradı ve kendi küçük, iğrenç dairesinde aralarına olabildiğince mesafe koydu.

"*Nesin* sen?" Harika bir şekilde mavi olan gözleri fincan tabağı gibi açılmıştı.

"Ne olduğumu biliyorsun. Sana zaten söyledim." Dilini tekrar dışarı çıkardı, onu korkutanın bu olduğunu gayet iyi biliyordu. Ama kendini durduramadı. Havadaki korkusunun tadı çok lezzetliydi. "Gözlerim ele vermedi mi?"

Genellikle gömleğinin altına sıkıştırdığı bir kolyeyle oynamaya başladı. Kolyeyi o kanepede uyurken görmüştü. Onu ikinci kez öpmeye çalışmasının nedenlerinden biri de buydu. Kemikten oyulmuş, kendi kuyruğunu yiyen bir yıldı. Bu sembolü biliyordu; kum ve güneş ülkesinden gelen kuzenlerine aitti.

Bu da *onun kendisine* ait olduğunun ve her zaman da öyle kalacağının bir başka kanıtıydı. Bu an kader tarafından belirlenmişti. Tek yapması gereken onu bu gerçeğe ikna etmektir. Konuya en iyi nasıl yaklaşacağını düşündü. İnsanların istekleri genellikle basitti -para, seks, güç. Ama o aptal değildi. O kadar kolay kandırılamazdı.

Ona daha fazla para teklif etmişti ve o bunu reddediyordu. *Şimdilik*. Ondan hiç de eğlenceli olmayan bir şekilde çok korkuyordu.

Adam açıkça ona seks teklif ediyordu ve kadın da onu mahrem yerlerinden vurmaya devam ediyordu. Bunu da eğlenceli olmayan korkuya bağladı.

Belki de güç? Ama egoist bir tipe benzemiyordu.

"Eğer *gerçek* halimi kastediyorsanız, gerçekten görülmeye değer bir şey." Kanepeye uzandı ve birasını yudumladı. Şarabı tercih ederdi ama bira da iş görürdü. "Ama zaten yeterince korkuyorsun. İşleri daha da kötüleştirmek istemem."

"Bana zarar mı vereceksin?"

"Öyle bir planım yoktu." Küçümseyerek burnunu çekti. "Sen istemedikçe yapmam." O şeytani gülümsemenin yüzünü tekrar kaplamasına izin verdi. "İstiyor musun?"

"Hayır!" Kapının yanındaki duvara yaslandı. Birasından büyük bir yudum aldı. Saçlarını atkuyruğundan çıkarıp eliyle mor buklelerini taradı ve adam çaresizce bunu onun için yapmak istedi. "Benden ne istiyorsun?"

"Çok basit. Burada, Dünya'da kalmak istiyorum. Benim dünyam çok... korkunç derecede sıkıcı. Küçük bir gölde büyük bir yılan olmayı seviyorum. Ve bir ölümlüyle aktif bir kontratım olmadığı sürece burada kalmama izin verilmiyor. Bu yüzden sizden aktif bir sözleşme istiyorum." Muhtemelen bir anda çok fazla şey anlatıyordu, ama onun kendisine güvenmesini istiyordu - sadece küçük, ufacak bir miktar.

Kadın merakla onu inceledi. Söylediği küçük gerçek tam da istediği etkiyi yaratmıştı. Onun ilgisini çekmişti. "Ama Dünya sizin dünyanızdan daha ilginç olamaz."

"Elbette, yaratıklarınız bizimkilerden çok daha sıradan ve çok daha az *cani*, ama Morrigan adına, hiçbir şey değişmiyor!" Dehşet içinde inledi. "Bir tablo dünyanın en güzel tablosu olabilir ve bir süre sonra ona bakmaktan bıkersınız. İnsanları seviyorum çünkü her zaman *yeni* bir şeyler buluyorsunuz. Ben yeni şeyler istiyorum."

Sadece yeni şeyler istemiyordu, onlara ihtiyacı vardı.

Ayrıca onun kucağında, çırılçıplak oturup sikine binmesine de ihtiyacı vardı.

Ya da onun altında.

Ya da yatak direklerine zincirlenmesini.

Her seferinde bir şey, diye düşündü. Birasını yudumladı.

Sanki yüzünü soymasını ya da uzuvlarını koparmak için üzerine atlamasını bekliyormuş gibi onu inceliyordu. Ama o böyle bir şey yapmadı. "Sen sadece... Dünya'yı keşfetmek istiyorsun."

"Mm-hmm." Ve bu, çoğunlukla, tamamen doğrudu. "Ben Kralımız Valroy gibi değilim. İnsanların yok edildiğini görmeye ihtiyacım yok. Bunun neresi eğlenceli olabilir ki? Hayır, bırakın hepiniz domuz ağılınızda çılgınca koşturun ve ne kadar büyüleyici oyuncaklar bulduğunuzu izleyin."

Domuz göndermesi yüzünde kızgın bir ifadeye neden oldu ama bunu görmezden geldi. "Ve burada kalabilmek için benimle bir anlaşma yapmak istiyorsun."

Umutla gülümsedi.

"Hayır."

Kaşlarını çattı, kederliydi. "Ama neden?"

"Sen Fae'sin. Sen *Unseelie* Fae'sin. Seni fırlatabileceğimden daha uzağa güvenemem. Seninle karmaşık bir karışıklığa girmeyeceğim. Bu bana, sonunda sana mal olacağından çok daha fazlasına mal olur. Sizler böyle yaparsınız." Onu işaret etti.

"Ve birdenbire benim halkım konusunda uzman kesildin, öyle mi?" Sırıttı. "Şansı yaver gitmeyen bir ötücü kuş cadısı, gizlice Unseelie'nin yöntemleri hakkındaki tüm bilgilere mi sahip?"

Bir kaşını kaldırdı. "Peki, yanılıyor muyum?"

"Hem de hiç değil." Bir kahkaha attı.

Kadın iç çekti.

Tanrım, sinirlendiği zaman *çok sevimli* oluyordu. Onunla biraz daha tartışmak için ağzını açtı ama kapı çaldı.

Ayağa fırladı. "Yemek!"

ALEX dört kişilik yemek sipariş etmişti.

Ve hemen daha fazlasını sipariş etti. Bunun İzael için yeterli olmayacağı açıktı. Garip, ucube canavar kanepede oturmuş, Pu Pu Tabakı'nı lanet olası *işiymiş* gibi mideye indiriyordu.

Izael kanepenin diğer tarafına oturmuş, huşu içinde onu izliyordu. Adam kızarmış pilavla hiç ilgilenmiyor gibiydi, bu yüzden o geri kalanı mideye indirirken kadın da oturup onu afiyetle yedi. Adam Çin yemeklerini mideye indirirken ona bakmaktan kendini alamadı.

Adam bir şekilde bir kutu yemekle kafayı yemeyi zarif bir şeymiş gibi göstermeyi başarmıştı. Bir sürü nedenden dolayı ona bakmaktan kendini alamıyordu. Ama bu listede, aptalca bir nedenden dolayı, parmaklarından birindeki yağ sessiz bir homurtuyla her emişinde, omurgasından aşağı bir ürperti gönderdiği gerçeğiyle.

Adam muhteşemdi. Tuhaf, korkunç derecede korkutucu, muhtemelen onu canlı canlı yemek isteyeceği türden. Ama son derece çekici olduğu da inkâr edilemezdi. Korkunç yılan dili ve kesik gözleriyle bile.

Kızarmış dürümü yemek için sebzeleri dürümün içinden çıkardı.

"Sebze yiyebiliyor musun?" Çatalını kızarmış pilav kutusuna sapladı.

"Sanırım mecbur kalırsam yiyebilirim. Ama iğrençler. Önümde bu kadar muhteşem et varken neden zahmet edeyim ki?" Elleriyle önündeki yaygıyı işaret etti.

Kadın omuz silkti. Adamın alaylarına rağmen Unseelie konusunda uzman değildi. Adamı bu şekilde bağlanmış olduğu için yargılamayacaktı.

Ta ki adam tavuk kanadı kutusuna gelene kadar. Eti kemikten ayırıp yerken keyifle kıkırdadı.

Sonra kemiği ağzına soktu ve yüksek bir sesle ikiye böldü.

Çıtırtı.

Feryat etti.

Kemiği yutmadan önce yüksek sesle çiğnedi ve sonra diğer yarısını yedi. Ona baktı ve gözlerini kırıştırdı, yüzündeki dehşet ifadesi karşısında kafası karışmıştı. "Ne?"

"*Lanet olsun!*" Kadın yüzünü buruşturdu. "Kemik mi yiyorsun?"

"Sana unvanımı söyledim. *Kemik* Dükü. Booooooones." Gözlerini ona dikti. "Dinlemiyor muydun?"

"Dinliyordum, ama-" Başını salladı ve ondan uzaklaşarak kanepenin uzak köşesine yerleşti. "Lanet olsun, bu iğrenç."

Sanki hakarete uğramış gibi ofladı. İkinci bir tavuk kanadı aldı ve onu da bütün olarak yedi. Çiğnemedi. Kız onun boğazından aşağı inen yumruyu izledi. "Bu daha mı iyi?"

"Hayır. Pek sayılmaz. Hayır." Yüzünü buruşturdu ve bir ürpertiye bastırdı. İkinci şişe bira üzerinde çalışıyordu. Şimdi keşke çok daha sert bir şey içseydim diyordu. Bu yabancı adamın yanında sarhoş olmak muhtemelen çok kötü bir fikirdi ama muhtemelen çok da gerekliydi.

Omuz silkti ve kemikleri çiğnemeye devam etti. Kadın ürperdi ve artık gerçekten aç olmadığına karar verdi. Ama endişeleri onu hiç rahatsız etmedi. Çok geçmeden, hem birinci hem de ikinci yemek siparişleri bitmişti.

Kaşlarını çatarak boş kaba baktı ve neredeyse somurtacakmış gibi görünüyordu. "Daha fazla sipariş verdin mi?"

"Ben... Ben verebilirim, sanırım." Burnunu kırıştırdı. "Geri kalan zaman boyunca sana yemek mi sipariş edeceğim?"

Dramatik bir şekilde iç çekerek boş kutuyu yere bıraktı. "Hayır, hayır. *Sorun değil.* Anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirdin." Yüzünü ona dönmek için koltukta iki büklüm oldu. "Şimdi, bir sonraki pazarlığımızı konuşalım!"

"Bir sonraki pazarlık olmayacak." Kadın gözlerini ona dikti. Aptal değildi. Ona ne teklif ettiği umurunda değildi. "Üzgünüm."

"Gel, şimdi. Bu koca dünyada istediğin bir şey olmalı!" Ayaklarını onun yanındaki kanepeye uzattı. "Düşünsene, hayal edebileceğin her şeyi. En çok ne istersin?"

"Tüm umutlarımdan ve hayallerimden vazgeçtim. Hiçbir dileğim yok." Muhtemelen ona karşı bu kadar dürüst olmamalıydı. Ama bunu ne zaman insanlara söylese, onlar hep gülüp geçiyordu. Onun da aynı şeyi yapmasını bekliyordu.

Ama onun yerine, kalbini kırmış gibi görünüyordu. Çok *üzgün* görünüyordu. onun için. "Hiç mi? Gerçekten mi?"

Başını iki yana salladı. "Ünlü, zengin ya da başka bir şey olamam. Faturalarımı ödeyebiliyorsam mutluyum. Ve ilk anlaşmamız sayesinde bunu şimdi yapabiliyorum. Daha fazlası için yaratılmadım. Bunu uzun zaman önce kabul ettim."

"Ama... *neden?*"

"Bu seninle yapmak istemediğim çok uzun bir konuşma." Birasını tekrar yudumladı.

Alt dudağını dışarı çıkardı. Bir insan somurturken nasıl bu kadar korkunç olabilirdi, hiçbir fikri yoktu. "Gerçekten hiç eğlenceli değilsin."

Omuz silkti. "Elimden geleni yapıyorum."

Başını yana eğerek, sanki onun gibi bir insanla daha önce hiç karşılaşmamış gibi, sanki onun için gerçek bir gizem ya da tesadüfmüş gibi onu hayranlıkla izledi. Bunun bir iltifat mı yoksa hakaret mi olduğunu bilmiyordu.

"Peki. O zaman. İlk olarak çözmeye çalışacağımız sorunun bu olmasını öneriyorum." Bacaklarını bileklerinden çaprazladı. "Yaşam arzunuzu ve sevincinizi yeniden alevlendirmenin bir yolunu bulmak istiyorum."

"Hiçbir şeyim olmadığını hiç söylemedim."

Sanki kız araya girmemiş gibi konuşmaya devam etti. "Eğer benimle bir sözleşme imzalama konusunda mantıklı davranırsan sana hayatın nasıl *olabileceğini* göstereceğim. İşte teklif ettiğim oyun. Yedi gün boyunca burada, Dünya'da kalacağım ve sen de bana insanlığın son seksen küsur yılda yaptığı her şeyi göstereceksin. Müzeler. Sinema. Yemek. Tarih. Yemek. Yedi gece boyunca sizi güzel insanların dünyasına götüreceğim ve burada size sunabileceğimiz tüm harikaları göstereceğim. Ne dersiniz? Kabul ediyor musun?"

"O kadar çabuk değil. Sen 'oyun' dedin. Bir oyunun riskleri vardır."

"Mmh. Öyle." Koltuğun koluna yaslandı, gözleri kapalı ve boğucuydu. "Zeki bülbül. Kandırılması zor biri olacaksın, değil mi?"

"Umarım öyle olur."

"Pekala. Ne dilediğini keşfetmeye çalışıyorum. Bu dünyada hiçbir arzun olmadığını iddia ediyorsun. Yanıldığını kanıtlamak istiyorum."

"Tamam mı? Bu aptal oyununun ödülleri ne olduğunu hâlâ söylemedin."

"Çok basit! Yedi günün sonunda kalbinde bir dilek varsa, gerçekleşmesi için benimle bir sözleşme imzalamayı kabul etmelisin." Gülümsedi. "Bu kadar basit. Buna yeni iş ilişkimizin bir test çalışması diyebiliriz."

"Peki kazanırsam ne alacağım?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Hayatının geri kalanında bir gün bile çalışmana gerek kalmayacak kadar para."

Tabii siz istemezseniz. Kendine biraz..." dairenin etrafına baktı ve burnunu kııştırdı, "en azından daha iyi lojmanlar."

"Hayır."

Yüz ifadesi düştü. "Neden olmasın? Bu son derece makul."

"Çünkü kaybedersem ve bu yeni sözleşmeyi imzalamak zorunda kalırsam, yeni şartlarda hiçbir söz hakkım olmayacak. Kaybedersem ne istersen yapman için sana açık çek veren bir oyunu kabul etmeyeceğim. Bu intihar olur." Muhtemelen kelimenin tam anlamıyla. Yılan gibi adamın *sadece* tavuk kemiği yediğini hayal bile edemiyordu. Onun kendisini canlı canlı yiyip bitirmesi fikri bile tüylerini ürpertiordu.

"Kahretsin." Keşke fark etmeseydi diye bir şeyler mırıldandı ve düşünürken bir parmağını çenesine vurdu. "Pekâlâ. Yeni sözleşme teklifim size cazip gelmiyorsa, bunun yerine kabul edilebilir bulduğum şartları teklif etmek için bir girişiminiz olacak. İsterseniz bir karşı teklif."

Bu çok cazipti.

Ve bir şeylerin cazip olmasına alışık değildi.

Fae diyarını görmek mi? Gerçekten mi? *Gerçek* yaratıklar ve büyü görmek? "Ve bu yedi geceyi Tır n'Aill'de geçireceğim. Bu süre zarfında hiçbir şekilde zarar görmeyecek, saldırıya uğramayacak, saldırıya uğramayacak ya da başka bir şekilde ezilmeyecek miyim?"

"Ben ya da halkımdan herhangi biri tarafından tamamen zarar görmeden bırakılacaksın. Seelie adına konuşamam ama onlar güneş batarken Tır n'Aill'den sürgün edildiler. Sadece ay yükselirken etrafta dolaştığımız sürece onlardan güvende olacaksınız." Sanki mesele değilmiş gibi omuz silkti. "Ancak şafak vakti bir sürprizle karşılaşsak evim yeterince güvende olacaktır."

Yeni bir sözleşmeye zorlanma fikri hoşuna gitmemişti. "Karşı teklif için üç denemeye ne dersiniz? Ve iyi niyetle pazarlık yapacağıma söz veriyorum."

inanç. Yalan yok." *Ne yapıyorum ben?* Ama bir yığın parayla ömür boyu tuzağa düşürölme fikri... son derece cazipti.

Bunu düşünmek için birkaç saniye ayırdı. "Pekala. Ama bir şartla. -Bana yalan söylediğinizde bunu anlamam için üzerinizde tek bir büyü yapmama izin veriyorsunuz. Buna iyi niyetinizin bir güvencesi deyin."

"Peki büyü sadece bunu mu yapacak? Sadece ne zaman yalan söylediğimi mi söyleyecek? Bana başka bir şey yapmayacak mı?" Bir kaşını kaldırdı. Bu da aynı derecede tehlikeli görünüyordu.

Ama hayatı... boş, sıkıcı ve sıkıcıydı. Baktan bir kafede ya da benzer bir yerde çalışarak geçen bitmek bilmeyen günlerle doluydu. Ve boşluk kadar dolu gecelerle doluydu. Ona vaat ettiği şey -başka bir dünyayı görme şansı-kaybetmesi halinde ona sunacağı şeyin yanında neredeyse ikinci plandaydı.

Yeniden *istemek* için bir şans.

Yarını tekrar dört gözle beklemek için bir şans.

Ona, isteyip istemediğini bilmediği bir oyun teklif etmişti.

Kazan.

"Bones Dükü olarak size söz veriyorum, büyü hiçbir işe yaramayacak. sana zararlı." Dudakları sinsi bir gülümsemeyle kıvrıldı. Onu ikna ettiğini hissedebiliyordu.

Bu aptalcaydı ve o da bunu biliyordu. Bu onun hayatını sona erdirecekti. Ama hayatı değersizdi. Çok büyük bir kayıp sayılmazdı.

İçini çekerek bir elini kanepenin üzerinden ona doğru uzattı. "Anlaştık."

"Harika! Pişman olmayacaksın, benim güzel bülbülüm." Adam onun elini tuttu ve eğilip parmak eklemlerine yavaş, boğucu bir öpücük kondurmadan önce sıkıca sıktı. "Şimdi... başlayalım mı?"

Adam dişlerini elinin derinliklerine batırmadan önce bir anlık uyarısı vardı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

" O w!" Alex diğer eliyle Izael'e vurdu, yaralı elini geri çekerse etinin parçalanmasından korkuyordu. "Bu ne lan, sen-"

Dişlerini kızın elinden çekti ve elini yukarı kaldırdı. "Sus." Kadının elini yana çevirerek sıktı, deliklerden biraz kan akmasını sağladı ve diğer avucuna damlattı.

Kan cızırdadı ve dönmeye başladı. Üzerine üfledi ve kız kanın erimiş cam görünümüne bürünmesini izledi. Elini bırakarak şekli avucunun içinde çevirmeye başladı. Şekil büyüdü, değişti ve çok geçmeden kırmızı-sıcak bir maddeden oluşan mükemmel bir küreye dönüştü.

Büyü bu olmalı.

Tekrar üfledi ve küre soğumaya başladı, ta ki kızın yumruğu büyüklüğünde kristal berraklığında mükemmel bir cam top olana kadar. Gülümsedi. "Gördün mü? O kadar da kötü değilmiş, değil mi?"

Yarayı lavaboda yıkamak için koltuktan kalktı. "Bulaşıcı değilsin, değil mi?"

"Ne bulaşıcı?" Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı.

"Pislik olmak. Bilmiyorum. Fae boku." Kadın ona ters ters baktı.

Gülerek tekrar kanepeye yaslandı ve cam küreyi parmaklarının üzerinde tutarak işaret, orta ve başparmağının arasına yerleştirdi. "Benim herhangi bir 'fae boku' ile bulaşıcılığım yok. Ben olsam endişelenmezdim." Topu parmaklarının arkasından hafifçe itti ve sonra tekrar parmaklarının üstünden avucuna doğru yuvarladı. "Bana bir yalan söyle."

Gözlerini devirdi. Her neyse. "Benim gerçek adım Walter McSlappypants."

Cam küre yavaşça titreşen parlak bir deniz mavisi renginde parladı.

"İşe yarıyor." Sırıttı. "Mükemmel! Kabul ettiğine çok sevindim, bülbülüm." Bileğine bir fiske vurdu ve parlayan cam küre havada kayboldu. "Yarın gece gelip seni alacağım ve maceramıza o zaman başlayacağız, hm?" Ayağa kalktı ve üstünü başını fırçaladı, kolundaki bir parça koltuk tüyünü alıp savurdu. "Nasıl oluyor da bir kediniz bile olmuyor? Ne kadar kasvetli."

"İyi ki yok. Muhtemelen onu yemeye çalışırdın."

Tartışmaya başladı, sonra güldü. "Muhtemelen haklısın. Tekrar buluşmadan önce bazı işlerimi halletmeye gidiyorum." Kollarını iki yana açarak eğildi. "O zamana kadar, sevgilim. Ta!" Koyu deniz mavisi bir dumanın içinde kayboldu.

Alex'in gözleri seğirdi.

Yukarıdaki ve aşağıdaki Tanrılar, Fae'lerden nefret etmeye başlamıştı. Ya da en azından bundan. Kesinlikle bundan. Kanepesine çökerek, on iki kişilik bir aileyi doyurması gerekirken bir ucubeyi doyuran yıkılmış Çin yemeği kutularına baktı.

Kemik yiyen birini.

Başını ellerinin arasına alarak iç geçirdi. Az önce bir *sürü* belaya bulaşmıştı. Kendisinin bir aptal olduğuna dair şüpheleri vardı.

IZAEL eve döndüğünde kendini bir dahi gibi hissediyordu. Tir n'Aill'e *uzun zamandır* bu kadar iyi bir ruh halinde dönmemişti. Adımlarında gerçek bir sıçrayışla evine doğru yürürken kendi kendine bir şarkı mırıldanıyordu.

Eviyle gurur duyuyordu. Şiddet yanlısı küçük bülbülüne göstermek için sabırsızlanıyordu. Mermer zeminler siyah beyaz damalıydı. Evin ortasından yükselen devasa bir dişbudak ağacı yüz metre boyunca uzanıyordu. Duvar yoktu ama neden duvarlara ihtiyacı olsun ki? Hayır, mermer zemin evinin kenarlarını mükemmel bir şekilde tanımlıyordu.

Takım elbisesini çıkarıp yemek masasındaki sandalyenin arkasına atarken ısıklık çalıyordu.

Çok mutluydu. Son seksen yıl içinde bu kadar heyecanlandığı bir zamanı hatırlamıyordu.

Yani, yalnız olmadığını görene kadar mutluydu. Dişbudak ağacının gövdesine yaslanmış bir adam görünce sevinci kursağında kaldı. Okyanusun dibinde çürümeye terk edilmiş, ancak daha sonra su yüzüne çıkarılmış, uzun zaman önce ölmüş bir denizciye benziyordu.

Hafif yapılıydı ama İzael ziyaretçisinin zayıf olduğunu düşünmemesi gerektiğini biliyordu. Hayır, bu yaratık *başka bir* şeydi. O, gerçekte, bir

devasa bir deniz canavarı. Ve Unseelie Kralı Valroy'un ikinci komutanı olma gibi şüpheli bir ayrıcalığa sahipti.

Ah, lanet olsun.

Izael şaşkınlığını ve anlık korkusunu hemen geniş bir gülümsemenin ardına sakladı. Kollarını iki yana açtı. "Anfar Amca, bu zevki neye borçluyum?"

İnsan kılığındaki yaratık gözlerini devirdi. "Son kez söylüyorum, ben senin amcan değilim. Ve buraya sosyal bir ziyaret için de gelmedim."

"Bunu biliyorum. Her iki açıdan da. Ama *senin* çok pullu olduğunu ve *benim* de çok pullu olduğumu düşünürsek, bu bizi akraba yapar, değil mi?" Sırıttı. Deli olduğunu biliyordu. Belli belirsiz bir şey değildi. İzael bunun cazibesine cazibe kattığını düşündü.

Anfar sıkıntıyla içini çekti. "Nereye kayboldun? Dünya'ya seyahat ettiğinize dair raporlar aldım."

Ah, çifte lanet.

Daha fazla zamanı olduğunu düşündü! Yüzünü buruşturdu. "Bir ölümlüyle sözleşme yapıyordum."

Anfar bir kaşını kaldırdı ve hiçbir şey söylemedi. Gözleri kapkara kesilmişti. Tek yaptığı İzael'e bakıp beklemektir.

Deniz canavarı İzael'in tüylerini diken diken ederdi. Olabildiğince tatlı bir şekilde gülümsedi ve eliyle amaçsızca bir işaret yaptı. "Ne yaptığının farkında olmayan genç bir cadı. Bir pazarlık yapmak için beni çağırdı. Ona iki yüzüğümü Dünya'da akşam yemeğiyle takas ettim. Özgürlüğümü ne kadar özlediğimi biliyorsun."

"Evet. İşte tam da bu yüzden buradayım. Faaliyetleriniz fark edilmedi ve *bir savaş başlatmadığınızdan* emin olmak istedim."

"Kim, ben mi?" İzael hakarete uğramış gibi elini göğsüne götürdü. Aşağılanmamıştı. Pek sayılmazdı. Unseelie ve Seelie'nin aptalca ateşkeslerini bozmaları İzael'in umurunda bile değildi. O sadece Dünya'da kontrolsüzce dolaşma özgürlüğünü istiyordu. Bunu istemek çok mu zordu? "Asla!"

Anfar homurdandı ve sanki İzael başını ağrıtıyormuş gibi siyah gözlerini kapattı. "Peki senin bu ölümlüyle işin bitti mi?"

İzael konuyu değiştirdi. "Dünya'ya seyahat ettiğimi nereden biliyordun? Oldukça zeki olduğumu sanıyordum."

"Bu ölümlüyle işiniz bitti mi?" Anfar onun taktiklerine kanmıyordu.

Kollarını göğsünde kavuşturan İzael ofladı. "Ben kurallara uydum. Antlaşmaya göre, bir ölümlüyle sözleşme yapmazsam

Dünya'da kalamaz. Ve *beni* çağırırdı. Sorun nedir?"

"Mesele şu ki Dük, sen bir delisin ve sorun çıkarmayacağına güvenemeyiz." Anfar ona ters ters baktı. "Yasanın lafzına uysanız da uymasanız da. O yüzden tekrar soracağım. Seni para için çağırırdı. Anlaşmanız sonuçlandı mı?"

İzael gülmemeye çalıştı. Zavallı Anfar. "Oyunu" küçümsediği için hiçbir zaman iyi oynayamamıştı. İzael en iyi hayal kırıklığı ifadesini takındı ve omuzlarının çökmesine izin verdi. "Evet. Bana bir akşam yemeği için ödeme yaptı ve ben de ona koleksiyonumdaki yüzüklerden ikisini verdim. Bu sözleşme sona erdi."

Bitmişti de.

Sadece ikinci bir sözleşme söz konusuydu, hepsi bu.

Anfar *bunu* sormamıştı. Özellikle sormamıştı. Bu yüzden İzael yalan söylememişti. Tam olarak değil. Bu yüzden de temize çıkmıştı.

"Güzel." Anfar ağacı itti ve uzaklaştı. Deniz canavarı her zaman kaba davranışlar sergilemişti. İzael, Anfar'ın önünde bir su birikintisi açıp içine atlamasını ve tek bir veda sözcüğü bile etmeden mürekkep gibi karanlıkta kaybolmasını kişisel olarak algılamadı.

Deniz canavarı gittikten sonra İzael içini çekti ve gerçek formuna bürünmek için kıyafetlerini çıkardı. Bacaklara sahip olmak yorucuydu. Ağaca tırmanmak için kuyruğunu kullanarak yatağına gitti; yüzyıllar önce insanlar tarafından Tır n'Aill'e götürülmüş büyük bir tekneydi bu. İzael onu her türden yastıkla doldurmuştu; bu, fae'ler için alışılmadık bir alışkanlık değildi. Yığının içine sürünerek uzandı, gözlerini kapadı ve düşüncelere daldı.

Dikkatli olmalıydı. Çok dikkatli. Onu yakından izliyor olacaktı. Muhtemelen doğrudan seyahat etmek yerine dünyalar arasında farklı kapılar kullanması gerekecekti - ve yokluğu için bahaneler uydurması. Bir tür projeye ya da onu idare edecek birine ihtiyacı vardı.

Ama kime?

İzael'in çok az dostu ve daha az müttefiki vardı. Unseelie Sarayı'nda işler böyleydi. Karnının üzerine yuvarlanarak, ötücü kuşunun kanından yarattığı cam küreyi çağırırdı. Elini üzerinde salladı ve parıldamasını izledi. Ortasında bir görüntü belirdi.

Aptal cadı. Küre ona yalan söylediğini göstermekten çok daha fazlasını yapıyordu.

Artık onunla arasındaki bağlantıydı. Onun kanıyla imzalanmış bir sözleşme. Alex yemekten sonra temizlik yapıyor, kullanılmış kâğıt kutuları çöp torbasına dolduruyordu.

Kaşları şaşkınlık ve endişe içinde çatılmıştı. Ona güvenmiyordu ve güvenmemekte haklıydı.

Adam çoktan onun evcil hayvanı olarak hayatını planlamaya başlamıştı. Onu çok şımartacaktı; onun yanında kutsanmış bir hayat yaşayacaktı. Onun çalışmasını izlerken ona duyduğu arzu alevlendi. Ona küçük düşesi gibi davranacak ve tüm dünyayı ayaklarının altına serecekti.

Ama o sadece ve sadece *ona* ait olacaktı.

Sivri tırnaklarını camın yüzeyinde gezdirirken, bunun onun teni olmasını diledi. Ona dokunmak istiyordu. Onun ırzına geçmek. Kırılışını izlemek.

Sevgilisi olarak ona yeni deneyimler dünyası sunarken onun zevk, coşku ve acı içinde çılgılık atmasını izlemek. Gururu ve neşesi olarak. Oyuncağı olarak. Gidiş gelişlerini gizlemek için biriyle pazarlık yapmak zorunda kalacaktı. Ve entrikalarına devam etmek için çok şey vereceğini biliyordu.

genç ölümlü ile.

Soru şuydu... Kim? Ve *nasıl*?

Bir yolu olmalı. Bir yolu olmalıydı.

Sadece onu bulmak zorundaydı. Sonra, aklına geldi.

Tehlikeli bir numaraydı. Ama işe yarayacağını garanti edebileceği tek şey buydu. Başarılı olmasını sağlayacak tek şey. Ama her şeyi riske atacaktı. Planı ters giderse, İzael saniyeler içinde taşların üzerinde pullu bir lekeye dönüşecekti.

İzael pek çok insandan korkmazdı.

Ama bundan?

Bundan çok korkuyordu. Ve bunun iyi bir nedeni vardı.

Yastıklardan kalkarak bir inilti çıkardı ve cam küreyi yok etti. Başı, hayatının ne kadar karmaşık bir hal alacağıyla dönüyordu. Ama karmaşık oyunlara bayılırdı, değil mi?

Ve bu, onu karmakarışık bir ipler karmaşası haline getirecekti.

Boynunu bir o yana bir bu yana kırarak yastık yuvasından çıktı ve Tir n'Aill ormanlarına doğru yola koyuldu.

Gidip gelirken fark edilmemesini sağlayabilecek tek bir kişi vardı. İzael'in yapmaya çalıştığı şeyi takdir edebilecek tek bir kişi.

Ya da İzael'in kafasını koparır ve boynundan aşağı iterek ona geri yedirirdi. İkisinden biri. Yarı yarıya, gerçekten. İzael genellikle kazanabileceğini bilmediği oyunları oynamayı sevmezdi. Ama buna değecek her şey yüksek bahislerle gelirdi.

Gölgelerin arasından ilerleyerek, hedefine varmak için karanlığın içinden geçti. Görmeye geldiği kişi bir masada oturmuş, bir yığın kâğıda bakıyordu. Yarı sarhoş bir şarap kadehi sivri tırnaklarının arasında tünemişti. Adam yorgun görünüyordu. Her neye bakıyorsa ondan yorulmuştu.

Görünüşe bakılırsa, hükümdarlık hiç de öyle sanıldığı gibi bir şey değildi.

Izael en iyi gülümsemesini takındı ve başını eğdi. "Selamlar, Kral Valroy. Bir dinleyici alabilir miyim?"

ALTINCI BÖLÜM

İ zael çimenlerin ve taşların üzerinde süzülerek krala yaklaştı ve Valroy'un işgal ettiği dağınık yemek masasının yanında durdu. Kral, arkası büyük, lacivert, derimsi kanatlarını engellemeyecek şekilde kesilmiş bir sandalyede oturuyordu; kolları ince arkalığa bağlı değildi, ekstra uzantıları için çentikliydi.

Sanki oyulmuş değil de yetiştirilmiş gibi görünüyordu; fantastik ve güzel bir desenle birbirlerine dolanan ince ahşap sarmaşıklardan oluşan narin bir koleksiyon. İzael bunun Seelie Kraliçesi olan karısı Abigail'den bir hediye olduğundan şüpheleniyordu.

Ve bu durumda İzael'in tek umudu da buydu.

Valroy derin bir iç çekti ve elini gözlerinin üzerine koydu. "Ne istiyorsun yılan?"

İzael uzun kuyruğunun ucunu masadaki diğer boş sandalyelerden birinin ayaklarına dolayarak olabildiğince neşeli bir şekilde gülümsedi. "Kral Valroy, beni gördüğünüz için neredeyse mutsuz görünüyorsunuz."

Onu karşılayan yakıcı, hafifçe parlayan mavi bakışlar daha az deli bir adamı soldurabilirdi. Ya da belki daha az deli olan birini. Ama İzael onun ne küçük ne de akıllı başında olduğunu düşünüyordu, bu yüzden onu pek ilgilendirmiyordu. Valroy sessizce bakmaya devam ederken yüzündeki aynı ifadeyi korudu.

"Bir dakikanızı rica edebilir miyim?" İzael kuyruğunu kıvrarak kas sarmalının üzerinde dinlenmesini sağladı. Gerçek haliyle sandalyelerde oturmaktan hiç hoşlanmazdı. "Sanırım zaten sözünüzü kestiğime göre, daha fazla zorlamam gerekmez..."

Valroy parmaklarını şakağında gezdirdi. Önündeki kâğıt parçasını alıp ters çevirdi. "Çabuk ol."

İzael tembelce bir elini havada salladı. "Anfar'ın dikkatini çekmiş olan bir şey *benim* de dikkatimi çekti..."

Valroy yüzünü buruşturarak İzael'e dişlerini gösterdi. "Hızlı dedim."

İzael'in pek çok sorunu vardı. Ama aptal olmak bu listede değildi. Kralın özellikle kötü bir ruh hali içinde olduğu açıktı ve eğer postunun bir çift yılan derisi çizmeye dönüşmesini istemiyorsa, adamın dediğini yapmalıydı.

Çünkü Izael, yüzyıllardır Unseelie Sarayı'nı süsleyen en güçlü fae'lerden biriydi. Ama kral bir fae bile sayılmazdı. Ondan çok, *çok* daha kötüydü. Morrigan'dan ve bir baş iblisten doğmuştu ama ruhunun derinliklerinde gizlenen şey boşluğun kendisi kadar derindi.

Çünkü Kral Valroy tam olarak buydu. Boşluğun ete kemiğe bürünmüş haliydi.

Izael gülümsedi. "Ölümlü bir kızla anlaşma yaptım. Onu evcil hayvanım yapmak niyetindeyim ve anlaşmanın izin verdiği ölçüde Dünya'daki zamanımın tadını çıkaracağım. Senin deniz canavarın buna karşı çıktı."

"Anfar haklı olarak biliyor ki, bir şeylere parmağın karıştığında bela da peşinden gelir." Valroy sandalyesine geri oturdu. "Ve Seelie'ler savaş başlatmak için her türlü nedeni arıyorlar."

"Adil olmak gerekirse, biz de öyleyiz." Izael omuz silkti. "Bu barış ikimizin de doğasına aykırı."

Diğer adam tek bir kahkaha attı. Karısı hakkında bir şeyler mırıldandı ve tekrar şakağını ovuşturdu. "Bu sözleşmenizin doğası nedir?"

"Bu dünyada hiçbir arzusu ya da isteği olmadığını iddia ediyor. Tüm hayallerinin öldüğünü. Yalanını kanıtlamak için yedi gece ve yedi günüm var." Krala yalan söylenmezdi. Hele bir moda tercihi olmaktan kaçınmak isteniyorsa. Ayrıca Izael'in bir planı vardı. Sadece doğru anı bekliyordu.

"Sonra ne olacak?" Valroy da aptal değildi.

"O zaman, dileğini en iyi nasıl yerine getirebileceğimizi müzakere edeceğimiz başka bir sözleşmeyi kabul etmeli." Gülümsemesinin uğursuzlaşmasına izin verdi. İçinde arzu kaynıyordu. Kızı istiyordu. Onu avucunun içinde kıvranırken izlemek istiyordu. Mutluluk ve acı içinde adını haykırışını duymak istiyordu.

Ve ona sahip *olacaktı*.

Savaş olsun ya da olmasın.

"Her şey tamamen yasalara uygun kralım. Bunların hepsini kabul etti. Sadece kelimelerin gücü dışında herhangi bir zorlamaya başvurmak zorunda bile kalmadım. Ve tabii ki doğal cazibem." Gözlerini kırıştırdı.

Valroy kendi gözlerini devirdi. "Cevabım hayır, İzael. Kontratı iptal et. Burada, Tir n'Aill'de kalacaksın."

Izael omuzlarının çöktüğünü hissetti. "Ama... ama ben yanlış bir şey yapmadım." "Henüz. Cevabım hayır." Valroy öne doğru oturdu ve kâğıdı ters çevirdi.

işine devam etmek için. "Gidebilirsiniz."

Başka tarafa bakarak yüzünü buruşturdu. Krala dişlerini göstermemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Düşünerek kıpırdandı. Elini oynamak için yanlış bir yoldu bu. Ama başka seçeneği yoktu. "O bir cadı, kralım."

Bu kralın dikkatini yeniden çekti. Valroy başını hafifçe İzael'e doğru çevirdi. "Açıkla."

"Beni o çağırdı. Evini kaybetmemek için çaresizce paraya ihtiyacı vardı." Abigail'in birkaç yüz yıl önce Valroy'la nasıl korkunç bir pazarlık yaptığının hikâyesini biliyordu. Cadıların zor zamanlar geçirmeye eğilimleri varmış gibi görünüyordu. "Onunla basit bir takas yaptım -birkaç yüzüğüm karşılığında biraz misafirperverlik. Ona sahip olmalıyım kralım. *Almalıyım*. Kolyesinde kemikten bir yılan taşıyor. Benden korkusu lezzetli ve çiğ. O benim olmalı. Kader bu." Elleri yumruk gibi sıkılmıştı. Dünyadaki en kötü kelimeyi söylemişti. Diğerlerinden daha çok nefret ettiği kelimeyi. "*Lütfen*."

Valroy başını eğmiş, hesapçı bakışlarla İzael'i inceliyordu. Son derece uzun süren bir sessizlikten sonra nihayet konuştu. "Kendimi senin yüzyıllar süren sızlanmalarından kurtarıyorum. Hepsi bu."

İzael'i bir rahatlama kapladı ve kralın önünde saygıyla eğildi. Ancak teşekkür etmedi.

"Hareketlerinizin başkalarının gözünden gizlenmesini sağlayacağım. Ama ben bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Faaliyetleriniz ortaya çıkarsa, Seelie'ye kızartılmış ve doldurulmuş bir yılan yemeği olarak sunulacaksınız. Anladınız mı?" Valroy'un sözleri buz gibi soğuktu.

Bu mecazi bir tehdit değildi.

İzael başını salladı. "Evet, kralım."

"Şimdi git buradan."

İzael kralın huzurundan ayrılmakta tereddüt etmedi ve birkaç nedenden ötürü hevesle evine döndü. En önemlisi de, Valroy'la konuşma riskini göze alan herkesin yüzde elli ihtimalle sakatlanarak, yüzde yirmi ihtimalle de hiç sakatlanmadan oradan ayrılma ihtimaliydi.

Anlaşma imzalandığından beri daha da huysuz bir piç olmuştu.

Şu lanet olası
antlaşma. O lanet
olası kayıp.

Yastıklarının arasına kıvrılıp gerindi ve gözlerini kapatarak zihninin, yanında uyuklayan küçük, lezzetli cadısının nasıl bir şey olduğunu düşünmesine izin verdi.

Kendine dokunmak, kendine zevk vermek, onun bedenini kendisinin üstünde, ona binerken hayal etmek istiyordu. Ama açlığının alevini yeni evcil hayvanına saklayacaktı. Ona tasma takmasına izin verip vermeyeceğini merak etti.

Bundan hoşlanıp hoşlanmayacağını merak ediyordu.

Karnının üzerine dönerek homurdandı. Onu *şimdi* istiyordu. Ama sabırlı olmak zorundaydı. Ve böyle tehlikeli bir oyunda keyif de vardı. Onun hayatı her zaman tehlikedeydi. Ama şimdi onunki de tehlikedeydi. Bu, çok takdir ettiği bir tehlike sınırıyla birlikte geliyordu.

Ama kaybetme ihtimali olan oyunları oynayan bir adam değildi.

Keşke Kral Valroy seksen yıl önce bu öğüdü dikkate alsaydı.

Lanet olası anlaşma.

İnsanların ikinci "dünya savaşı"nın kaosunu kullanarak Seelie ve Unseelie arasındaki dengeyi bozmaya çalışmak riskli bir manevraydı. Valroy, Altın Saray'ın Dünya'daki varlığını sonsuza dek bastırabileceğini düşünmüştü.

Ve kaybettiler.

Eğer altın tacı hâlâ Kraliçe Titania takıyor olsaydı, Valroy çoktan ölmüş olurdu. Ama nedense kocası Valroy'u seven Abigail, İzael ve diğerlerinin insanlara karışmasını yasaklayan sefil bir anlaşma bahanesini imzalaması için Unseelie Kralı'nı zorlamak pahasına onu bağışlamıştı.

Kraliçe'nin aptalca bir hamlesiyle ölümlülerle sözleşme yapmalarına izin verilmişti. Açıkçası İzael, ölümlülerle sözleşme yapmalarına izin verilmeseydi Valroy ve Abigail'in asla birbirlerine aşık olamayacaklarını söyleyen kişinin Valroy olduğuna inanıyordu.

Kral gerektiğinde tartışmaları kazanmak için duygularını kullanmaktan çekinmezdi.

İzael de öyle.

Alex'in kanıyla yaptığı cam küreyi çağırarak, onun ne yaptığını göstermek için parıldamasına ve değişmesine izin verdi. Yerdeki küçük yatağında uyuyordu, battaniyeler sanki huzursuzluk içinde dönüp duruyormuş gibi yarıya kadar üzerine atılmıştı.

Rüyasında onu gördüğünü umuyordu.

Onunla ilgili kâbuslar görmesini umuyordu.

Tüm dünyayı onun ayaklarına serecekti. Şımarık bir düşes olacaktı, en güzel giysileri giyecekti - esasen onları üstünden yırtabilmek için

-Ve en mükemmel ikramlarla beslenecekti. El pençe divan duracağı hizmetçileri olacaktı. Onu hediyelere boğacaktı. Övgülerle. Zevkle.

Dehşetle.

Çünkü Alex ona aitti. Ve o da bunu anlayacaktı.

Ve sonunda onu kollarını açarak kucaklayacaktı. Yoksa sonu çok farklı olurdu. Ne de olsa çok lezzetli görünüyordu...

Izael gülerek uzandı ve gözlerini kapadı. Esnedi ve uykunun gelmesine izin verdi. Çünkü yarın harika bir oyunun başlangıcı olacaktı.

Ve her iki
durumda da mı?

Izael
kazanacaktı.

ALEX mutfağında devrilen tencere ve tavaların sesiyle uyandı. Daha ne olduğunu anlamadan ayağa kalkmış ve sunağındaki pirinç şamdanı eline almıştı.

Şaşırmaması gerekirdi.

Ama ölü bir uykudan mutfağını karıştıran birinin sesiyle uyandığında, ilk düşüncesi doğal olarak "oh, bu o psikopat fae pisliği olmalı" olmayacaktı.

Ama işte oradaydı. Izael. Eski tarz siyah bir takım elbise giymişti. Üzerinde yine siyah renkte bir damask deseni vardı, bu da etrafta hareket ederken ona biraz parıltı veriyordu. Gözlerini ovuşturarak uykusunu dağıtmaya çalıştı. "Ne yapıyorsun?"

"Oh! Günaydın. *Bunun* ne olduğunu anlamaya çalışıyorum." Mikrodalga fırını eline aldı. Fişini çekmişti. "Bu çok garip. Acaba kaçırdığım bir şey mi var diye merak ediyorum." Ona sırtıttı.

"Önce fişini çektin."

"Evet, tabii ki. Parçalarına ayırmak istedim." Kaşlarını çattı. "Elektriğin ne olduğunu biliyorum, aptal değilim. Karıncalanır. Çok fazla alırsan akıllanırsın."

"Eşyalarımı parçalara ayırma. Aman Tanrım." İçini çekti ve giyinmek için yatak odasına geri döndü.

"Bir tanrının oğlu olduğumu düşünmen gururumu okşadı," diye seslendi Fae mutfaktan gülerek.

"Çok komik." Kıyafetlerini giydi ve parmaklarını saçlarında gezdirerek dışarı çıktı. "Buna mikrodalga deniyor."

Elindeki nesneyi tekrar tezgâhın üzerine koydu. "Ooooooh-sanırım bunları duymuştum! Ben Dünya'dan sürgün edildiğimde yeni yeni piyasaya çıkıyorlardı." Ön taraftaki düğmeye basarak kapağın açılmasını sağladı. Eğlenceli bir kıs kıs gülerek kapıyı kapattı ve tekrar açtı.

Neredeyse şirindi. *Hayır, o şeytan. Kemik yiyor. Ve neyin çok kemiği olduğunu biliyor musun? İnsanlarda. Bu yüzden insanları yiyor.* Alex içini çekti ve dolabına doğru yürüyüp bir kutu kalın etli güveç çıkardı. Bir kâseye boşalttı, mikrodalga fırının fişini tekrar taktı, gitmesi gereken yere koydu ve güveç kâsesini cam tepsiye yerleştirdi.

Izael kapı düğmesine uzandı.

Kadın onun elini tokatlayarak uzaklaştırdı. Bir buçuk dakika boyunca rakamlara bastıktan sonra başlat düğmesine bastı ve nesne vızıldayıp aydınlandı.

"Ooooooohhh..." İzael eğilip buzlu cam kapıdan içeri baktı. "Büyüleyici. Kahvaltıyı neden bir Macy's mağazası vitrinine dönüştürdünüz? Çorbanın neden süslü olması gerekiyor?"

Bu onu güldürdü. "Isıtıyor."

"Ama... nasıl? Isı yok ki." Elini, sanki onu haşlayacakmış gibi, belli belirsiz çorbanın üstüne koydu.

"Bir tür, şey, mikrodalga radyasyonu su moleküllerinin sıçramasına ve ısınmasına neden oluyor. Bilmiyorum. Araştırmam gerekecek." Kendine biraz tost yapmaya gitti. Tost makinesini anlıyor gibiydi ve kurcalamaya gerek duymadı.

Kahretsin, kahveye ihtiyacı vardı. Onun saçmalıklarına katlanmak için çok erkendi. İçini çekti, muhtemelen onu canlı canlı yiyebilecek olan bu canavara karşı en azından *biraz* nazik olması gerektiğini düşündü. "Kahve içer misin?"

"Evet, içerim."

"Nasıl içersin?"

"Ruhum kadar siyah." Tezgâha yaslandı ve ona arsız bir sırıtış fırlattı. "Ama muhteşem kişiliğim kadar tatlı."

Kusma taklidi yaptı.

Izael kıkırdadı. "Başka bir deyişle, kremasız, bol şekerli."

"Anladım." Sırıttı. "Bugün programında ne var, fae çocuk?"

"Fae *çocuğu mu?*" Sahte bir hakaretle ofladı. "Ben bir Fae *erkeğiyim*, çok teşekkür ederim." Mikrodalga zamanın dolduğunu bildirmek için biplediğinde yerinden sıçradı. Küçük düğmeye bastı ve çorba kâsesini getirip merakla inceledi. "Tanrım. Ne kadar harika."

"Sana interneti gösterene kadar bekle." *Oh, hayır. Ya porno bulursa?* Belki en azından bu onu bir süreliğine kızın yakasından düşürebilirdi. Bu fikir onu neredeyse güldürecekti. Neredeyse.

Teşvike ihtiyacı yoktu.

Sanki mutfaktaki her şeyin nerede olduğunu biliyormuş gibi -ki muhtemelen onu uyandırmadan önce bolca kurcalamıştı- bir kaşık aldı ve etli kahvaltının kendisi için olduğunu varsayarak yahniyi yemeye başladı. "Bugün ne yapacağımıza gelince?" dedi ağzındaki et parçasının içinden. "İnsanlarla birlikte Dünya'ya gelmeyeli çok uzun zaman oldu. Ben döndüğümünden beri geçen seksen yılda neler yaptığınızı görmek istiyorum."

Ona bir fincan kahve doldurdu, içinde herkesin isteyebileceğinden daha fazla şeker vardı ve ona uzattı. Kendine de bir şeyler hazırladığında -şekersiz krema- tostı hazırды. "Bilim Müzesi'ne ne dersin? Sadece uslu duracağına ve dinozor iskeletlerini yemeyeceğine dair bana söz vermelisin."

Yüksek sesle güldü ve eğildi. Kız onu durduramadan yanağından öptü. "Sen ve ben çok iyi anlaşacağız."

Her nasılsa, korktuğu şey buydu.

YEDİNCİ BÖLÜM

Alex, Izael'in onu Bilim Müzesi'nde gezdirdiği ikinci saatten sonra, onun aslında başka bir dünyadan gelen dengesiz bir çocuk olduğuna ikna olmuştu. Sosisli sandviçten tuhaf tuzlu limonataya, donmuş Dippin' Dots'a ve daha fazlasına kadar *tüm* berbat turist yiyeceklerini yemelerini talep etmişti.

Ama bütün bu süre boyunca çok eğlendiği her halinden belliydi. Her sergiye, her bilgiyi özümsemeye çalışan birinin enerjisiyle bakıyordu. Her şey hakkında milyonlarca sorusu vardı -bu neden böyleydi? Bunu kim keşfetmişti? Bu şeye ne olmuştu? Bu neden icat edilmişti?

Ama onu planetaryum gösterisine götürene kadar kendini, yansıtılan yıldızlara bakmaktan çok ona bakarken buldu.

Hayatında hiç bu kadar şaşkın ve hayret dolu bir bakış görmemişti.

Tehlikeliydi. Kesinlikle bir katildi. Yine de, diğer insanların yanındayken bir şekilde parıltısız hale getirme sağduyusuna sahip olduğu gözleri - yine de kesik olsalar da - diskler kadar genişti.

Ve onun şaşkın bir sessizlik içinde projeksiyona bakmasını izlerken, Dünya'yı sevdiği konusunda yalan söylemediğini fark etti. Gerçekten de burada olmak istiyordu. Yine de o yılan gibi piç kurusuna güvenmiyordu. Ve elinden gelse kesinlikle ona sırtını dönmeyecekti.

Belki de çok iyi bir oyuncuydu ve tüm bunlar onun sempatisini kazanmak için yaptığı büyük bir gösteriydi. Ve bu tamamen mümkündü. Ama sahte gökyüzünü izleyişinde ve bayat anlatıcıyı dinleyişinde sanki önünde olup biten her şey saf bir ihtişammış gibi bir şeyler ona bunu söylüyordu... hayır. Bu konuda ciddiye.

Bu onu neredeyse biraz sevimli yapıyordu.

Neredeyse.

Planetaryumdan çıktılar ve dinozor kemiklerine varmadan önce birkaç sergi daha gezdiler. Ve tahmin ettiği gibi, sergilenen triceratops iskeletine bakarken dudaklarını yaladı.

"Bunun sahte olduğuna eminim." Kollarını göğsünde kavuşturdu ve iskelete baktı. Bu iskeleti bir yere koymak çok daha faydalı olacak gibi görünüyordu.

Gerçek bir iskeletten ziyade, herkesin üzerine sulu içecekler atabileceği bir yerde sergilenen bir replika. Ama o ne biliyordu ki?

"Bir ısırık alıp sana haber verebilirim." Ona şeytani bir şekilde sırıttı.

"Hayır." Kız ona ters ters baktı. "Dinozoru yemek yok."

Fae bir kahkaha attı. "O zaman bana yemekte ne olduğunu söyle."

Bir an için düşündü. "Barbekü? Size birkaç pırzola getirebiliriz. Ya da koca bir inek."

Koyu deniz mavisi bir kaşını kaldırdı. "Bu normal bir ineğin tamamen kıçtan oluşan yeni bir mutasyonu mu?"

Kadın kahkahayı patlattı. Gerçekten de ciddiydi. "Hayır, bu sadece bir deyim. Bir şeyi yarım yamalak yapmak diye bir şey duymuşsundur, değil mi?"

"Evet?" Anlamamış gibi görünüyordu.

"Yani, eğer bir şeyi yarım yamalak yapabiliyorsan, tam olarak da yapabilirsin." Elini ona ve onun komik kafa karışıklığına doğru salladı. "Boş ver. Sana pırzola getirebiliriz. Sadece kemiklerini herkesin içinde yeme. İnsanlar çıldırır."

İç çekti. "Bu hiç eğlenceli değil. Ama olsun. Sen benim insan şerpamsın sanırım." Tekrar dinozora baktı. "Bunlar harika yaratıklardı. Ne yazık ki uzun ömürlü olamadılar."

"Eh, etrafta onlar olmadan da iyiyim. Genelde saniyeden saniyeye yenme tehdidinden hoşlanmıyorum." Bunu alay etmek için söylememişti. Ama uygulanabilir olduğunu düşündü. "Tir n'Aill ne kadar tehlikeli?"

"Son derece. Ama sen benimle olacaksın ve kimse Kemik Dükü'ne ait oyuncaklarla uğraşamaz." Sırıttı.

"Ben senin oynucağın değilim." Bu ona bir bakış daha kazandırdı.

"Benim evimdeyseniz, evimdesinizdir. Eğer olmasaydın, başka biri gelip seni yalayıp yutardı. Senin gibi lezzetli küçük bir lokma mı? Benim halkımın yanında *birkaç saniye dayanabilirsin*." Mırıldandı. "Dört. Tam olarak dört saniye."

Onunla tam olarak tartışamazdı. Unseelie fae'lerinin karanlık dünyasının, sizi bütün olarak yutmakla bitmeyen bedava kucaklaşmalarla dolu olduğunu düşünmüyordu. Ve Izael'in durumunda, muhtemelen kelimenin tam anlamıyla. "Peki... neden kemik yiyorsun?"

Gözlerini kırptırdı. "Neden herhangi bir şey yiyorsun?" "Hayatta kalmak için kemiklere mi ihtiyacın var?"

"Bana güç veriyorlar." Omuz silkti. "Ben böyleyim ve hep böyle oldum."

Doğuştan böyle olduğu için onu suçlayamayacağını düşündü. Kurtlar koyun yerdi. Bu kurdun suçu değildi. Sadece koyun olmak çok boktan bir şeydi. Ve bu durumda, kendisinin hangisi olduğunu biliyordu. "Peki... sen bir yılan mısın?"

"Öyleyim Izael. Gerçekten, bazen tapılacak kadar kalın kafalı oluyorsun." Adam sırtarak onu alnından dürttü.

Elini iterek onu sergiden çıkardı ve bir sonrakine götürdü. "Doğru, ama şu dil meselesi. Ve gözler."

"Dil şeyini sevdin mi? Onunla pek çok şey yapabilirim..." Karnına olabildiğince sert bir tokat attığında şehvetli mırıltısı bir kahkahaya dönüştü. "Çok vahşi! Buna bayılıyorum."

"Tam bir pisliksin."

"Hm. Hayır. Ben deliyim. Ama ne demek istediğini anlıyorum. Ben neyim diye mi soruyorsun? Sanırım senin maymun olduğun kadar ben de bir yılanım. Benzerlikler var ama asıl noktayı fena halde kaçırıyorsun." Bir kolunu kızın omzuna doladı ve onu kendi tarafına çekti.

Kız kaskatı kesildi ama ondan uzaklaşmadı. Çünkü insanlar onlara bakıyordu. Etrafta yürürken gerçekten tuhaf bir çift oluşturuyorlardı - muhtemelen şimdiye kadar görülen en tuhaf gotik çift. Adam özenli takım elbisesi, koyu deniz mavisi dikenli saçları ve lens zannedilecek yılan gözleriyle, kadın ise mor saçları ve üzerinde birkaç tane fazla fermuar olan siyah deri montuyla.

Eğer onu iterse, insanlar polis çağırabilirdi. Bu yüzden olduğu yerde kaskatı kesilerek kaldı ve önündeki yere ters ters bakmakla yetindi. "Peki o zaman, nesin sen?"

"Sana bu gece göstereceğim. Ne dersin? Kendi evime döndüğümüzde ve istenmeyen dikkatleri üzerimize çekme ihtimalimiz olmadığında." Onu hafifçe sıktı. "Sana dokunmama izin vermenin tek sebebinin bu olduğunu biliyorum, değil mi? Olay çıkarmak istemiyorsun. Bundan yararlanmaktan çekinmem."

"Bunun aklını başından almasına izin verme."

"Korkarım bunun için çok geç." Müzeye doğru memnuniyetle gülümsedi ve küçük bir nefes verdi. "Çok eğleniyorum, Alex."

"Sevindim." Sanırım o da biraz öyleydi? Gerçekten de eğleniyor gibi görünüyordu. Ve onun en sıradan şeylere hayret ve merakla bakmasını izlemek tuhaf bir şekilde eğlenceli ve sevimliydi. Hatta bir ara

ona bir peni ve biraz bozuk para verip üzerinde logo olan şu aptal yassılaştırılmış peni'lerden aldı.

Peki ya ayrılma vakti gelip de hediyeelik eşya dükkanına girdiğinde? Lanet olsun, kredi kartı fişi neredeyse anevrizma geçirmesine neden oluyordu.

Hey, en azından artık *bol miktarda* parası olduğunu düşündü ve teknik olarak onun sayesindeydi, bu yüzden hayır, ona pahalı Da Vinci termometresini alamayacağını söylemeyecekti.

Dairesine geri döndüler, aldığı oyuncak torbalarını taşımasına yardım etti. Halka açık bir restoranda, insanların önünde kemikleri yememesi konusunda ona güvenmiyordu. Onu küçücük evinin içine hapsetmek -en azından halk için- çok daha az riskliydi.

Geri döndüklerinde ayakları ağrıyordu. O ise bir istiridye kadar mutlu, Dünya'ya geri döndüğü için kendinden geçmiş bir şekilde hoplayıp zıplıyordu. Ona itiraf etmek istemese de, onun coşkusuna gülümsemek zorundaydı.

Dizüstü bilgisayarını çıkarıp yemek siparişi sayfasını açtı ve bir yandan da dengesiz çocuğun tüm oyuncaklarını paketinden çıkarıp onlarla oynamaya başlamasını izledi. Ve bazı durumlarda bunu gerçek anlamda yapıyordu.

"Bütün bunlarla ne yapacaksın?" Yemek teslimatı sayfasından başını kaldırdı.

"Hepsini koleksiyonuma ekleyeceğim tabii ki." Kıs kıs gülmeye başladı.

Adam kaşlarını çattı. "Ne?"

"*Senin dünyanın bir parçası,*" diye şarkı söyledi gözlerini devirerek. "Tamam, Ariel."

şimdi tamamen kaybolmuş görünüyordu. "Ben... şu anda neler olduğunu anlamıyorum."

Ve böylece kendini, birkaç yüz dolar değerinde barbekü yerken, dengesiz, şeytani, yılana benzeyen bir fae ile *Küçük Denizkızı*'nı izlerken buldu. Ki bu çoğunlukla onun içindi.

Adam domuz kaburga kemiklerini Kit-Kat çubukları gibi yemeye başladığında bu sefer midesi o kadar bulanmamıştı. Ama buna tanık olmak da pek hoş değildi. Ama filmi izledi, her saniyesine yapıştı, gördükleri karşısında büyülendi ve hayrete düştü. Daha önce de sinema izlediğini ama böylesini görmediğini söyledi. *Aladdin*'e geçtiler. Ve *Aslan Kral*'ın yarısında uyuyakalmış olmalıydı.

Biri onu hafifçe dürttüğünde uyandı. Uykulu bir şekilde mırıldandı ve yer değıştirdi. Tam o sırada kanepede yattığını fark etti.

Altında biri vardı. Izael'e yaslanmıştı ve Izael'in kolları onu sarıyordu.

İlk tepkisi onun ne kadar rahat olduğunu düşünmek oldu. Garip bir şekilde ılık olsa da.

İkinci tepkisi ise karnına olabildiğince sert bir yumruk atmak oldu. Neyse ki onun için kaldıracı kötüydü. Yine de inledi.

"Kahretsin, insan-" diye sızlandı. "Neden bunu yapmaya devam etmek zorundasın?"

"Çünkü bu şekilde uyanmayı ben istemedim." Ayağa kalktı ve kıyafetlerini düzeltti. "Bu kadar saldırgan olmak zorunda mısınız?"

"Aslında evet." Karnını, kadının yumruk attığı yere sürttü. "Zorundayım. Ve öyleyim. Ve özür dilemeyeceğim." Homurdandı. "Çok tatlı ve rahat görünüyordun ve ben sana *zarar vermedim* ya da yanlış bir şey yapmadım, sadece sana sarılmak istedim. Bu çok mu yanlış?"

"Aslında evet," diye yankılandı kadın.

"Yanlış." "Neden?"

"Çünkü yapabileceğini söylemedim. Uyuyor olmamdan faydalandın."

"Yani... Çok daha kötüsünü yapabilirdim." Omuz silkti.

"Evet, yapabilirdin. Ama bunları da yapmamalısın." İçini çekti. Sehпасıyla tartışmak gibi bir şeydi bu. Sehпасı bunu gerçekten anlamayacaktı. *Lanet olası Fae'ler*. İki eliyle şakaklarını ovuşturdu.

Izael'in iç çekişi hayal kırıklığından çok üzüntüye benziyordu. "Seni üzmemek istememiştim."

Ona şöyle bir baktı. Adam gerçekten de üzgün görünüyordu. Deniz yeşili parlayan gözleriyle onu izliyordu ve sanki tek yapmak istediği sarılmak olan bir köpek yavrusunu yatakta uyuduğu için azarlamış gibiydi.

Gözlerini kapatarak ellerinin topuklarıyla alnını ovuşturdu, gerginliğini ve acısını gidermeye çalıştı. "Sorun yok."

"Bu tekrar yapabileceğim anlamına

mı geliyor?" "Hayır!"

"Ama neden?"

İnledi. "Sık beni-" "Yapabilir

miyim?" Adam sırttı.

Kadın onun koluna vurdu. Ama bu sefer gönülsüzdü. "Hayır. Ukalalık etmeyi de bırak."

Ne yaptığını çok iyi bilen adam güldü. Ona doğru ilerledi ve tam üzerine sürünerek onu kanepenin koluna yaslanmaya zorlarken yüzünü ona döndü. "Seni öpmek istiyorum."

"Hayır."

"Neden olmasın?" Bakışları onun dudaklarında oyalandı. "Senin için çekici değil miyim?"

Güzel değil miyim?"

"Yani, elbette. Güzel." Kızın yalan söylediğini gösteren bir küreye sahipti. Onun ne kadar güzel olduğunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu. "Ama aynı zamanda kesinlikle insanları öldüren tehlikeli bir canavarsın."

Mırıldandı. "Bu seni heyecanlandırmıyor mu? Azıcık da olsa?"

Boğazındaki taşı yuttu. "Hayır mı?" Biraz heyecanlandırdı. Ve bunu itiraf etmek istemiyordu.

Adam onun kötü yalanını görerek sırtıttı. "Öyle mi? Bundan o kadar emin misin?" Daha yakına eğildi. "Gel, şimdi... sadece bir tane. Hoşuna gitmezse bir daha sormam." Uzanarak keskin tırnaklarını kızın yanağında gezdirdi, kızın omurgasında bir ürperti yarattı ve tüyleri diken diken oldu. "Ve bu konuda sana söz veriyorum..."

"Bir daha sormayacağını söylemiştin. Tekrar *yapmayacağından* değil."

Kıkırdadı. "Yaptım. Zeki şeysin sen." Biraz daha yaklaştı. Nefesinin sıcaklığı ona değdi. "Bu sefer sen uyurken bir öpücük çalmadım. Bunun için bir ödül almayacak mıyım?"

"I-"

Aralarındaki mesafeyi kapattı, belli ki onu beklemekten bıkmıştı. Onu öptü ve kızın zihni, kucaklaşmanın ne kadar yakıcı ve tutkulu olduğu karşısında neredeyse beyaz bir gürültüye gömüldü. Eli ensesini kavradı ve onu kendine çekti, boğazının derinliklerinde hırlarken hareketi derinleştirdi.

Sanki kadın su, adam da susuzluktan ölmek üzere olan bir adamdı. Sanki onu bütünüyle yutmaya çalışıyordu ve kızın bildiği kadarıyla bunu yapabiliirdi de. Ona karşı inledi, benzediği yılanın tüm kıvrak gücüyle vücudunu daha da yaklaştırdı.

Tırnaklarının kafa derisine batması kadının ürpermesine neden oldu. Kendine rağmen gözleri kapandı ve buna engel olamadı. Ormanın yağmurdan sonra nasıl koktuğunu tattı - gevrek ve topraksı, yaprakların, çimenlerin ve evcilleşmemiş vahşi doğanın kokusu.

İnanılmazdı.

Adam ayrıldığında nefessiz kalmıştı ve başı dönüyordu.
Gözlerini kırıştıtararak açtı. Bir an için kızgın değildi.

Sonra adamın yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi gördü.

Bir bakışla bacağına onun bacaklarının arasına getirdi ve kasıklarına çaktı.

Izael'in gözleri kendini beğenmişlik ve zevkten, geniş ve acı dolu bir ifadeye dönüştü ve yanındaki kanepeye yığıldı, yüzü minderlere gömüldü. İnledi. "Taşaklarımın dışarıda olmasından nefret ediyorum..."

Bu cümle ona hiç mantıklı gelmedi ama neyse. "Yapmamanı söyledim."

"Teknik olarak doğru," dedi, hâlâ minderlerin içinde boğuk bir sesle.

"Ama sen

Ayrıca bundan açıkça keyif aldım."

"Teknik olarak doğru. Ayrıca sen de tam bir pislisin."

Öfkeyle kalktı ve gerindi, darbeden kalan acıyla kıvranıyordu. "Ve sen de aşırı derecede saldırgansın. Umarım bunu bir gün iyi bir şekilde kullanabiliriz." Sanki yediği onca yemeği bastırmaya çalışıyormuş gibi oflayıp pufladı. "Ve taşaklarımı mideme yeniden oturtmaya çalışarak değil."

Onu dürttü. "Bir adım geri çekilmenin zamanı geldi."

"Henüz değil." Sırıttı. "Artık gece vakti." Pencereyi işaret etti. Ve yeterince emindi, güneş batmıştı.

Oh, kahretsin.

"Ve bunun ne anlama geldiğini biliyorsun," diye mırıldandı.

Midesi sanki bir uçurumdan düşmüş gibi çöktü. Evet. Biliyordu. Fae'lerin büyüdü dünyasını görmek istediğini sanıyordu. Ama şimdi? Şimdi, o kadar da emin değildi. "Başka bir zamana erteleyebilir miyiz? Ben oldukça t-"

Alex, tüm dünya elinden kayıp gitmeden ve İzael'in manyak kahkahasının sesiyle girdaplı bir uçuruma düşmeden önce ağzından bir çığlık bile çıkaramadı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Alex nemli çimlerin üzerinde yüzüstü yattığının farkına vardı. Küçük bir homurtu çıkararak kendini elleri ve dizleri üzerine kaldırdı ve sonra topuklarının üzerine oturdu. Gözlerini açacak gücü bulduğunda ise gördükleri karşısında donup kaldı.

Izael'in süslü bir şaka olduğuna ve aslında başka bir dünyadan gelen bir fae olmadığına dair aklındaki tüm sorular bir anda yok oldu. Çünkü her neredeyse... orası Dünya değildi.

Etrafını saran çimen gece mavisiydi ve soluk ay ışığında çiyden gümüş rengi parlıyordu. Ay bile yanılttı. Üzerindeki işaretler farklıydı ve onu çevreleyen yıldızlar, daha önce tanıyabileceği her şeyden tamamen farklıydı. Etrafındaki çimenler, sallanan uzun bıçaklar ve keskin bir kareli desenle düzenlenmiş pürüzsüz siyah beyaz mermer zemin arasında ileri geri geçiş yapıyordu.

Mermerin mi yoksa çimlerin mi daha önce orada olduğunu kimse tahmin edemezdi. Bu geçişin hiçbir mantığı ya da nedeni yok gibiydi. Mekânı çevreleyen, XIV Louis tarzı süslü mimarinin parçalarından oluşan tuhaf ve gelişigüzel bir koleksiyon vardı. Hiçbir anlam ifade etmeyen duvar bölümleri - burada bir kapı, bir pencere, biraz sıva ve süslü bir lambri- bacası ya da şömineyi çevreleyen bir duvarı olmayan özenle hazırlanmış beyaz bir şömine. Bir ateş sessizce yanıyor, mermer ve çimenlerin üzerinde turuncu bir parlıltı yayıyordu.

Mekânın ortasından kocaman bir dişbudak ağacı yükseliyordu - ya da belki bir huş ağacıydı. Bunu bilmiyordu. Kabuğu beyazdı ve ay ışığında neredeyse parlıyor gibiydi. Dalları yükseklerle yayılmış, narin bir rüzgârda sallanan parlak yapraklarla ağzına kadar doluydu.

İki ana dalından büyük bir sandal ya da kayık sarkıyordu. Çok eski görünüyordu ama tarihini bilemiyordu. Ağır halatlarla yerden yaklaşık on ya da on beş metre yüksekte asılı duruyordu. Etrafında da ona tuhaf bir açık konsept evi hatırlatan mobilya parçaları vardı.

Misafirler için hazırlanmış bir yemek masası, sandalyeler yerine minderlerle alçaltılmış haliyle Japonlara benziyordu. Kağıt ve kitap yığınları, biblolar ve *eşyalarla* dolup taşan kitap rafları.

Yavaşça ayağa kalkarak önündeki her şeye huşu içinde baktı. Havanın kendisi yaşamla parıldıyor gibiydi. Sanki her rüzgâr esişinde parlayan küçük parçalar asılı kalıyordu.

Nefes kesiciydi. Ürkütücüydü. Hayatında gördüğü en güzel şeydi. Ama bununla ilgili bir şey omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. Büyüleyici doğasına rağmen, onunla ilgili bir şey... tehlikeli hissettiriyordu.

Ve arkasını döndüğünde, endişeleri doğrulanmıştı.

Arkasında bir canavar duruyordu.

Vücudunun alt kısmı devasa bir yılanı benziyordu, kas sarmalları sanki kendine ait bir hayatı varmış gibi etrafında dalgalanıyordu. Pulları gümüş-mavimsi yeşil renkteydi, tavus kuşu tüyleri ya da sedef gibi parlıyordu. Ama karnının altı koyu ve canlı bir deniz mavisiydi.

Çılgılık atarak döndü ve kaçmaya çalıştı. Ve ilk başta alanın ortasındaki huş-kül-her neyse ağacından bir kütüğe benzeyen şeye takıldı. Ama kütük ayak bileklerine dolanıp, uğursuz kahkahası eşliğinde onu hızla canavara doğru sürüklerken, kendisini korkutanın canavarın bir parçası olduğunu anladı.

Yer kaybolup da yaratık tarafından baş aşağı havaya kaldırıldığında, sırttan yüzüne doğru yumruklarını işe yaramaz bir şekilde havada savurdu.

O ana kadar kimi yumruklamaya çalıştığını fark etmemişti.

Öfkeyle hırslayarak onun kendini beğenmiş ifadesine bir yumruk daha savurdu. "İzrael! İndir beni!"

Fae gülmeye devam etti. Ellerini pullu kalçalarının üzerine koydu ve sanki ona kendi perspektifinden bakmaya çalışıyormuş gibi başını yana eğdi. "Neden bakayım ki? Bu kesinlikle çok hoş."

"Lanet olsun, indir beni, seni psikopat-" Adam dediğini yapınca ciyakladı, sadece bir anlığına da olsa, onu aniden mermere doğru bıraktı. "Öyle değil!"

Adam kıkırdadı. "Oh, tatlı bülbül. Seni bu kadar yabancılaşmış görmek çok hoş. Kaçmayacağına söz ver, ben de seni *nazikçe yere bırakayım*."

Başına kan hücum etmeye başlamış, kulakları zonklamaya başlamıştı. "Tamam. Kaçmayacağım."

"Söz mü?"

"Söz veriyorum." Gerçekten de onun suratına bir yumruk atmak istiyordu. Ama kaçmayacağına söz verebilirdi. Olamaz, *canavar* paniğinin etkisi geçtiğine göre

Yabancı ve tehlikeli bir dünyanın karanlığına doğru yola çıkmadan önce en azından nereye koşacağını anlaması gerekiyordu. İzael'in tam da o anda onu yemek istemediğine oldukça -biraz belki de biraz- ikna olmuştu.

Onun dünyasında yaşayan diğer canlılar için böyle bir söz yoktu.

Söz verdiği gibi onu dikkatle tekrar yere bıraktı ve kız ondan uzaklaştı. En azından kuyruğunun sarmallarından birine çarpmadan önce gidebildiği kadar uzağa.

Saçları hâlâ dikenli ve tuhaftı, kafasından garip ve dağınık açılarla çıkıyordu. Belden yukarısı çok az değişmişti. Üstünde tişörtü yoktu ve adamın üstünden akan tuhaf işaretler ilgisini çekmişti. Dövmeleri kesinlikle yine değişmişti, farklı pozisyonlarda kıvrılan yılanlar. Ve tek bir deniz mavisi çizgi, yılan yarısından orta kısmına, boğazına ve çenesinin alt tarafına kadar uzanıyordu.

Belli belirsiz parlayan gözleri şimdi çok daha dikkat çekiciydi ama bunun nedeni loş ışık olabilirdi. Pullar göbeğinin etrafından başlayıp beline ve kalçalarına doğru ilerleyerek vücudunu kaplıyordu. Yılan yarısı rahatlıkla yirmi beş ila otuz fit uzunluğundaydı ve zarif, kolay hareketlerle onun ve kadının etrafında kıvrılıyordu.

Muhteşemdi.

Ama o bir yırtıcıydı.

Normal yılanlar gibi, diye düşündü. Zarif, güçlü, çarpıcı ve gezegendeki en etkili katillerden bazıları. Ve karşısındaki adam da -fae- farklı değildi. Yavaşça ayağa kalkmayı başardı, neredeyse ani bir hareketin onun öldürme içgüdüsünü tetiklemesinden korkuyordu.

Ve yaptığı her hareket onu bir öncekinden daha fazla memnun ediyor gibiydi. Sürünerek ona yaklaştı -kelimenin tam anlamıyla sürünerek. Havayı tadarken çatallı dili ağzından dışarı fırladı. "Korkun çok lezzetli, bülbül..."

"Hiç yardımcı olmuyor-" Bir adım geri çekildi ve omuz hizasına kadar yükselmiş, onu engellemeye çalıştığı belli olan bir kas yığına çarptı. "Hiç yardımcı olmuyorsun."

"Yardım etmek istediğimi kim söyledi?" Başını diğer tarafa doğru eğdi, açıkça büyülenmiş ve onun kendisine verdiği tepkiden etkilenmişti. Rahatlatıcı değildi.

"Lütfen bana zarar verme-"

Yine kıkırdadı. Ona doğru yaklaştı. Adam onun alanına girip parmaklarını saçlarına geçirdiğinde, hiçbir çıkış yolu bulamayan kadın olduğu yerde donup kaldı. Uzun tırnakları kızın tenine sürtündü. Tüyleri diken diken oldu.

kollarından aşağı akıyordu. Sessiz mırıltısına bakılırsa, onun tepkisini fark ettiği açıktı.

"Sana zarar vermeyeceğim." Biraz daha yaklaştı, kulağına fısıldayana kadar nefesi yanağında gezindi. "Sen istemedikçe yapmam." Dili kızın lobuna değerek sarsılmasına neden oldu. "Ve bence isteyebilirsin."

Ellerini adamın göğsüne bastırarak onu itmeye çalıştı. O çok fazlaydı. Bu kadarı çok fazlaydı. "Hayır, lütfen-"

İçini çekti ve ona biraz zaman tanımak için arkasına yaslandı. Neredeyse... hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu, yanlış kelimeydi. *İncinmiş*. "Sorun nedir, bülbül? Ben ne yaptım?"

Gözlerini kapattı. Adam çok gerçeküstüydü. Tüm bunlar garip bir rüya gibiydi. Gözlerini kapattığında, hâlâ evdeymiş, güvendeymiş ve bu sadece kötü bir ateşin ürünüymüş gibi davranabilirdi. "Bunların hepsi bunaltıcı."

"Ah." Birkaç santim daha geri çekildi.

Onun sesindeki üzüntüyü duyabiliyordu. Ve yapmaması gerektiğini *bilse* de... duygularını incittiği için kendini kötü hissetti. "Özür dilerim. Bunun senin hatan olmadığını biliyorum. Sen yanlış bir şey yapmadın. Beni incitmedin ve yapabileceğini bildiğim hiçbir şeyi yapmadın. Hepsini çok fazla. Sen sadece çok şeydin. Sen kimsen, neysen olsun ve senden değişmeni istemeyeceğim. Ama üzgünüm. Elimden geldiğince üstesinden gelmeye çalışıyorum."

Gözlerini açtığında, adam ona gülümsüyordu. Garip, neredeyse hülyalı bir ifadeydi bu. Nazikti ve birkaç dakika önce gördüğü kötülük ve sapkınlıktan çok uzaktı. "Ah, Alex." Bir eliyle onun saçlarını okşadı. "Sen gerçekten çok değerlisin. Bunu biliyor musun?"

"I-" Hiç kimse ona böyle bakmamıştı. Kimse onunla böyle konuşmamıştı. Hayır, bilmiyordu. Bu yüzden eski alışkanlıklarına geri döndü. Dikenli savunmadan yapılmış bir zırh. "Benden ne istiyorsun?"

Gözlerini kırptırdı. "Pardon?"

"Neyin peşindesin?" Başını adamın elinden çekti. Ya da çekmeye çalıştı. Bu, adamın ona dokunmaya devam etmesine engel olmamış gibi görünüyordu. Bu his hoşuna gitmediğinden değildi, sorun tam tersiydi. Hoşuna gidiyordu. Ve bu tehlikeliydi. "Benden ne istiyorsun, gerçekten? Eğer bu anlaşmayı kazanırsan, karşılığında ne isteyeceksin? Bilmek istiyorum."

"Sana söyledim, değil mi?" Gülümsemesi bir kez daha biraz uğursuzlaştı. "Dünya'yı deneyimlemek istiyorum. Onu çok özliyorum."

"Ama tek istediğin bu değil." Kadın suçlayıcı bir tavırla gözlerini ona dikti. "Bu sözleşmenin bir bedeli var. Nedir o?"

Gülümsemesi genişledi ve sivri dişlerini ortaya çıkardı. "Seninle çılgınca ve vahşice sevişmeyi, kendini rüzgara bırakmayı ve sana daha önce tatmadığın zevkleri tattırmayı ne kadar çok istediğimi artık anlamadın mı? Yoksa modern kadınlar bugünlerde bu kadar kalın kafalı mı?"

"Kutsal-" Bir elini gözlerine götürdü. "İnsanlar böyle şeyler söylemez!"

"Neden olmasın?" Adam kadının bileğini tuttu ve elini yüzünden çekti. "Seni nasıl *baştan* çıkarmak istediğimi söylemenin nesi utanç verici? Seni sarmallarında sarmak ve sana mutluluğun doruklarını göstermek?" Sırıttı. "Sadece seni çok utandırıyor gibi görüldüğü için."

"Evet, çünkü-" Onu itti. "İnsanlar hayır demez! Cevabım hayır."

Homurdandı. Gerçekten homurdandı. "Sana inanmıyorum."

"Neden ben-" Onu taşaklarından vurmak istedi. Ve birdenbire "taşaklarının dışarıda olması" hakkındaki yorumu mantıklı gelmeye başladı. O anlamadı. Bu onun gerçek formu olmalı. Homurdandı ve onu hâlâ kafeste tutan kuyruğuna yaslandı. "İzael. Hayır."

"Neden?"

"Dediğim gibi. Sen çok fazlasın."

Kıkırdadı.

"Kastettiğim bu değildi!" Kız onun göğsüne vurdu. Ama kendine rağmen gülümsüyordu. Evet, buna bir aptal gibi girmişti. "Lanet olsun." Sırtındaki kuyruk sarmalının altından eğildi ve sonra onun başka bir bölümünün üzerinden atladı. Gülmemeye çalışıyordu. "Yine mi, ciddi, bu kadar tutucu olmak zorunda mısınız?"

"Bu yılanlara özgü bir şey." Gülümseyerek omuz silkti. Ve elbette, ayak bileğine dolanmaya çalışan kuyruğun ucundan kaçmak zorunda kaldı. "Ben de sana dokunmayı seviyorum."

"Belli ki."

"Bu seni neden bu kadar rahatsız ediyor?" Tekrar yaklaştı. Kız ondan uzaklaşmaya devam etti. Ama adam onu ortadaki ağaca doğru sürüklüyordu ve eğer dikkatli olmazsa çok geçmeden kaçış yolu kalmayacaktı. "Peki inanmadığın bir Tanrı'yı neden lanetliyorsun?"

"Bu artık İngiliz dilinin bir parçası." Adamın kendisini yakalamasını engellemek için bir ağaç kökünün üzerinden atladı. Ama o kaçtıkça, adam daha da eğleniyor gibi görünüyordu. "Bu bir oyun değil."

"Öyle değil mi?" Güldü. "Çok eğleniyorum." "Peki, kes şunu."

"Hmm." Sanki bir an düşünecekmiş gibi sivri tırnaklı parmak ucuyla çenesine dokundu. "Hayır."

Ve sonra onun gibi bir yılan canavarının ne kadar hızlı hareket edebileceğini öğrendi. Ona doğru fırladı ve kız ciyaklamaya bile fırsat bulamadan onu yakaladı. Kuyruğunun kalın bir sarmalının orta kısmına dolandığını ve kollarını iki yanına sıkıştırdığını hissetti. Ayakları havada işe yaramaz bir şekilde sallanıyordu. Tekmelemeye çalıştığında, başka bir bobin baldırlarını sararak onu hareketsiz tuttu.

"Bırak beni-"

Parmağını kızın dudaklarına bastırdı. "Sus." Etrafındaki sarmal biraz daha sıkılaştı ve ona bu durumda gerçekten ne kadar az güce sahip olduğunu hatırlattı.

Bir kez olsun akıllıca olanı yaptı.

Sustu.

Gülümsedi ve eğildi, çatallı dili dışarı fırladı ve kızın yanağını gıdıkladı. "Senden ne istediğimi bilmek ister misin, bülbül? Seninle son oyunumun *gerçekte* ne olduğunu bilmek ister misin? Pekâlâ... Sana söyleyeceğim. Ama bunun benim için ne kadar büyük bir dezavantaj olduğunu anlamalısın. Karşılığında bir öpücük daha istiyorum. Düzgün bir öpücük."

Kız gözlerini kocaman açarak ona baktı. Adam onun cevabını beklerken bir an kekeleydi. "Sadece bir tane mi?"

"Sadece bir tane." Parmak eklemlerini kızın çene çizgisinin üzerinde gezdirdi. "Benim adil ve cömert bir iş adamı olduğumu göreceksin." Parlayan gözleri kızın dudaklarına odaklandı. "Özellikle senin için."

Diğer eli kadının beline, onu oraya hapseden kuyruğun sarmalının hemen altına kayd. Parmakları gömleğinin altından geçerek sırtının alt kısmındaki çıplak tene değdi. Lanet olsun, eğer bu onun içinde bir heyecan yaratmadıysa.

Bu yanılttı. Bütün bunlar yanılttı.

Ben çok aptalım. Boğazındaki kayayı yutarak sonunda cevabını mırıldandı. "Peki."

Sırıttı ve hiç vakit kaybetmeden dudaklarına yapıştı. Onu daha yakına sürüklerken, kuyruğu onu serbest bıraktığında ayakları tekrar yere değdi, sadece

ikisinin de etrafını sararak onu göğsüne sabitledi.

Ellerini adama doğru bastırdı, bir şekilde tutunmaya çalıştı.

-Açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi onu yiyip bitirirken hayata tutunmaya çalışıyordu. Sahipleniciydi. Vahşiydi. Muhtaç ve talepkârdı. Kucaklamayı derinleştirmek için başını eğdi, bir kolu şimdi onu kendine yakın tutarken diğer kolu saçlarının arasından geçiyordu.

Yukarıdaki Tanrılar. Aşağıdaki Tanrılar. Her kim dinliyorsa, bu *inanılmazdı*. Ve buna hiç hakkı yoktu. Bu onun içinde tehlikeli bir ateş yaktı. Bunu yapmamalıydı. Kesinlikle bunu istememeliydi.

Kız onun dudaklarına karşı inlediğinde, adam hırladı, ilkel ve alçak sesle. Saçlarındaki parmaklar yumruk haline geldi ve başını geriye çekti, kafa derisindeki acı ona karşı nefesini kesmesine neden oldu.

Dilini ağzına sokma fırsatını değerlendirdi, çatalı ve tuhaf, keşfedici ve fethedici. Tuhaftı. Korkutucuydu. Ve hayatında deneyimlediği en muhteşem öpücüktü. İnsan olamayacak kadar uzun ve çevik olan kendi dilinin etrafına dolanmıştı.

Başı havasızlıktan dönmeye başladığında, onun göğsüne bir şaplak attı. Adam rahatladı ve sarılmayı bıraktı. Nefes nefese kalmıştı, göğsü kabarıyordu ve her şey onun tadında ve kokusundaydı. Yağmur sonrası ormanın. Baharat ve gevrek bir şey.

"Eğer bunu sevdiysen, dilimle başka neler yapabileceğimi hayal et." Yanağını gıdıklamak için tekrar ağzından çıktı.

Kızın tek yapabildiği, adamın kıkırdamasına neden olan bıkkın bir ses çıkarmak oldu. Gözlerini kapadı ve alnını onun göğsüne yasladı, onu destekleyecek herhangi bir şeye -hatta kafa karışıklığının kaynağına bile- ihtiyaç duyuyordu. "Kahretsin, İzael."

"İnsanlar bana bunu çok söyler. Nedenini hiçbir zaman tam olarak anlayamadım. Ama sorun değil." Elini yatıştırıcı bir şekilde saçlarının üzerinde gezdirdi. "Ağırdan alacağız, güzel kız. Kazanacağımdan emin olduğumda sabırlı olabilirim... ve bu durumda eminim."

Onunla tartışabilmeyi diledi. Ama onu böyle öpmeye devam ederse? Bu muhtemelen onun açısından kaybedilmiş bir savaştı. İyi ya da kötü.

"Şimdi. Pazarlığın benim tarafım için mi?" Saçlarını okşamaya devam etti. "İşte cevabın. Dünya'nın tadını olabildiğince uzun süre çıkarmak istiyorum. Keşfetmek için. Günlerimi yanımda seninle geçirmek, bana çok özlediğim dünyayı göstermek."

Elini çenesine doğru kaydırarak nazikçe kavradı ve başını kendisine bakması için eğdi. "Peki bu oyun sona erdiğinde ve Tir n'Aill'e, evime geri döndüğümde? Bunu sen yanımdayken yapacağım..."

Korku midesinde düğümlendi. "Ne?"

Gülümsedi. Aynı anda hem sadistçe hem de tatlı. "Anlamıyor musun? Seni elimde tutmaya niyetliyim. Bana ait olacaksın." Gülümsedi. "Ruhunu alacağım."

Alex aklına gelen tek şeyi yaptı. Onun burnuna yumruk attı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Alex, acınası bir "owwww-uh" ile burnunu ovuştururken kendini İzael'in kuyruğunun sarmallarından kurtardı. Az önce ona oyununun sonunun ne olduğunu söylememiş olsaydı bu sızlanma çok sevimli olabilirdi.

"Hayır. Hayır, kesinlikle olmaz. Hayır." Sonunda onun sarmallarından çıkmayı ve aralarına biraz mesafe koymayı başardı. "Bu anlaşmadan çıkmak istiyorum. Hemen şimdi."

"Ama neden?" O parlayan deniz mavisi gözlerini kırıştırdı, gerçekten de kafası karışmış görünüyordu. "Seni bu kadar üzen ne?"

Kadın inanamayarak güldü. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Senin evcil hayvanın olmayacağım. Bunun için imza atmamın imkanı yok. Ruhumu alamazsın!" "Peki neden?" Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Seni şımartırdım - iki dünyanın tamamını ayaklarının altına sererdim. Bir kraliçe hayatı yaşıydın. Her ihtiyacınla, her isteğinle ilgilenirdim. Ve karşılığında, tüm Sizden yol arkadaşlığı isteyeceğim." "Ve kölelik."

Omuz silkti. "Kediler aldıkları yiyecek, barınak, sevgi ve rahatlık için sahiplerine kızarlar mı? Bence etmezler."

"Ben lanet bir kedi değilim, İzael." Atletini çekiştirerek aşağı indirdi. Bir noktada, karnını ortaya çıkaracak şekilde yukarı çekmişti.

"Haklısın. Değilsin." Burnunu kırıştırdı. "Bir kediyi becermek her açıdan yanlış."

Unseelie fae'lerin bile standartları olduğunu bilmek güzeldi. "Senin evcil hayvanın olmayacağım. Hayır. Reddediyorum."

Bakışlarını yıldızlı gökyüzüne çevirdi ve sanki görünmez bir güçten sabır dileniyormuş gibi iç çekti. Mantıksız davrandığı fikri bile ona bir şeyler fırlatmak istemesine neden oluyordu. Başını iki yana salladı. "Zamanla mantıklı düşünmeye başlayacaksın. İşte bu yüzden bu oyunu yavaş oynuyoruz, sevgili vahşi bülbülüm." Burnunu tekrar ovuşturarak kan olup olmadığını kontrol etti. "Keşke yüzüme yumruk atmayı bıraksan."

"Bunu hak etmeyi bırakırsan ben de yapmayı bırakırım."

"Bunun gerçekleşme ihtimali yok." Kıs kıs güldü ve ona yaklaştı. "Buraya gel Alex. Sana zarar vermeyeceğim."

Aralarında daha fazla mesafe bırakmak için sendeleyerek geri çekildi. "Sana inanmıyorum."

Alex ona bir elini uzattı, avucu yukarı bakıyordu, sivri siyah tırnakları her zamanki gibi vahşi görünüyordu. Ama ifadesi yumuşaktı, neredeyse yalvarıyordu. "Benim yanımda her zaman güvende olacaksın."

Kadın ters ters baktı. "Güvende olmanın çok farklı tanımları var."

"Bir insanı saklamak için aldığım çok nadirdir." Küçük bir nefes verdi. "İki nedenden dolayı. Birincisi, nedenini anlayamasam da hepinizi çok mutsuz ediyor gibi görünüyor. İkincisi de, çok azınız ilgimi çekiyor. Ben evcil hayvanları hafife alan bir adam değilim."

"Eğer beni pohpohlamaya çalışıyorsan..."

"Aslında öyleyim." Kıkırdadı. "İşe yaramadığını görüyorum. Seni ikna etmem için bana zaman ver, bülbül. *Ayrıca*, bu oyunumuzu kaybettiğinde, bu konuda bir seçeneğin olmayacak. Bir dilek tutacaksın ve karşılığında bana ait olacaksın."

Ah. İşte oldu. Kaybederse ve yedi günün sonunda bir arzusu olursa, ona ait olması karşılığında bunu yerine getirecekti. Bu nedenle, kaybetmemek için çok iyi bir nedeni vardı. "Peki ya dileğim sana ait olmak değilse?"

Ağzını açtı ve durakladı, sonra tekrar kapattı ve dudaklarını kaşlarını çatarak sabitledi. "Bu hiç de sportmence bir davranış değil." Ofladı. "İyi davranmaya ve korkularını yatıştırmaya çalışıyordum ve şimdi bunu bana karşı mı kullanıyorsun?"

"Evet, öyle." Bir adım daha geri çekildi. Canını kurtarmak için kaçmak istedi. Ama nereye gidebilirdi ki? Daha garip canavarlarla dolu garip bir dünyadaydı. En fazla dört saniye içinde -ne demişti? "Çünkü senin de adil oynamadığını biliyorum."

"Ben tamamen adil oynarım!" Kollarını göğsünde kavuşturmuş, kırgın görünüyordu. "Sana bir kez bile yalan söylemedim."

"Doğru." Ve bir adım daha geri çekildi.

"Ve başka bir konu için, *gerçekten* bana ait olmak istemiyor musun? Yoksa ben sadece senin insani hassasiyetlerini mi rahatsız ediyorum?" Son iki kelimeyle birlikte parmaklarını ona doğru salladı.

"Sana ait olmak istemiyorum."

Eliyle bir işaret yaptı ve cam görünümlü büyülü küre elinde belirdi. Şeytani bir sırıtişla. "Yalan söylediğine dair bahse girmek ister misin?" "Ne?" Kaşlarını çatı.

"Çok basit. Tekrar soracağım ve bu büyüü kullanarak yalan söyleyip söylemediğinizi ya da emin olup olmadığınızı anlayacağız. Eğer öyleysen, o zaman sona atlayacağız. Sen benim evcil hayvanım olacaksın ve yaşlanıp ölene kadar seni elimde tutacağım. Eğer doğruyu *söylüyorsan* ve dileğin gerçekten buysa, o zaman sen kazanırsın ve ben de seni hazinelere boğarım ve bir daha asla para istemezsin." Yüzündeki gülümseme Cheshire kedisi gibiydi; geniş, sivri ve son derece tedirgin ediciydi.

Ve kendini sorgulamasına neden oldu.

Ya yalan söylüyorsa? Yalan söylediğini düşünmüyordu. Bir fae için evcil hayvan olmak korkunç bir şeydi. Bunu istememişti. Değil mi?

Değil

mi?

"I..."

Alçak sesle ve sinsice güldü. "Artık kendinden o kadar emin değilsin, değil mi? Kendini hayal ediyor musun, sarmallarına dolanmış, seni alırken adımı haykırırken? Seni *benim yaparken*?"

"Kes şunu."

"Sanırım öyle."

Artık öyleydi. "Sana ait olmak istemiyorum."

"Ama *istiyor* musun?" Cam küreyi işaret ve orta parmağı ile başparmağının üzerine bir üçayak gibi yerleştirerek onu bırakmayı reddetti. "Kanıtla bunu. Sana meydan okuyorum. Bakalım ikimizi de ikna etmeye çalışacak mısınız?"

Alex aniden kendisiyle ilgili daha önce bildiğinden pek de emin olmadığı bir şeyi keşfetti.

Kaybetmekten gerçekten nefret ediyordu.

Hayal kırıklığı içinde hırlayarak topuğunun üzerinde döndü ve damalı mermer zeminde hışımla uzaklaştı. "Siktir git."

Zaferini kutlayarak kahkahalarla uludu. "Oooh, zavallı, tatlı cadı. Bana kızma. Bu oyunumuzun sonucu ne olursa olsun nasıl kazandığını görmüyor musun?"

"Anlat." Ona sırtını döndü, biraz yalnız kalmak istiyordu. Başını ellerinin arasına aldı ve her şeyi enine boyuna düşünmeye çalıştı.

"Şey, oldukça basit. *Ya* kazanırsın ve ben de seni sonsuza dek hediyelere boğarım ya da kaybedersin, ben seni hediyelere boğarım ve sen de benim değerli evcil hayvanım olarak sevgi ve rahatlık dolu bir hayat yaşarsın." Sesi çok samimiydi. Söylediklerinin doğru olduğuna gerçekten inanıyordu. Bunun kölelik olmadığına. Bu bir şekilde bir faydaydı.

"Ben bir ev kedisi değilim."

"Birinden daha iyisin." Adamın sözleri kızın kulağına çok yakındı ve kız sarsıldı. Adam dönerek sadece birkaç santim uzağına gelmişti. Lanet olsun ona, bir yılan gibi hızlı ve sessiz hareket edebiliyordu. Yılan gibi parlayan turkuaz bakışları yavaşça ve dikkatle kadının vücudunda gezinerek manzarayı inceledi. Sesi alçak, günahkâr bir hırıltıydı. "Bir taneden çok daha iyi."

Onun bariz açlığı, içinde alev makinesiyle öldürmek istediği bir şeyi ateşledi. "I-"

Bakışlarındaki sıcaklık aniden kayboldu. Dövmelerinin vücudunun üzerinde dönerek yeni bir pozisyona geçmesini izledi. Kelt düğümlü yılanlar birdenbire çok kızgın göründü. Ve şimdi, o da öyle.

Dişlerini göstererek tısladı ve siyah bir duman girdabının içinde gözden kayboldu.

Aniden ortadan kaybolunca sışradı "Bu da ne-"

Sol tarafındaki ormandan biri çığlık attı. Döndüğünde İzael'in ortaya çıkışını izledi, kuyruğu bir adamın beline sıkıca dolanmış, onu zahmetsizce havada tutuyordu. "Merhaba, davetsiz misafir."

Yabancı kaçmak için nafil bir çabayla bacaklarını tekmeliyordu. Saçları koyu yeşildi ve teni daha solgundu ama çok fazla değildi. Bir an için adamın en azından renk olarak Neşeli Yeşil Dev'e benzediğini düşündü. Ama bu fae bir sopa gibi yapılmıştı; uzun, çetrefilli uzuvlarında neredeyse hiç kas yoktu.

Adam kekeliyordu. "Bırakın beni Dük, yapamazsınız.

."

"Beni gözetliyorsun. Evime habersizce girdin. tarafından Doğru, hayatını kaybedersin." İzael sadistçe sırıttı. "Ve sen bunu biliyorsun, küçük davetsiz misafir."

"Hayır! Ben-Anfar-"

"Kime hizmet ettiğini biliyorum." İzael boynunu bir yandan diğer yana kırdı. "Ve eğer seni aramaya gelirse, çiğnediğin yasayı çok iyi bilir."

Adam feryat etti. "Hayır, lütfen! Dük, merhamet edin, affedin beni, ben sadece bana söyleneni yapıyordum!"

"Ve ben sadece hakkım olanı yapıyorum." İzael bir kez daha güldü.

Alex olanlara sadece bir tür dehşet duygusuyla bakıyordu. Anfar adında biri bir casus göndermişti, o casus yakalanmıştı ve şimdi İzael... ne yapıyordu? Onu öldürecek miydi? Belki boynunu kıracaktı? Bıçaklayacak mıydı?

Keşke o kadar sıradan olsaydı.

Göğsünü ikiye bölen deniz mavisi çizginin ne işe yaradığını aniden keşfedince gözleri irileşti, nefesi göğsünde durdu. Ve insanları yemek konusunda ne kadar hassas olduğunu.

Gövdesi açıldı. Çenesinin altından belindeki pullara kadar uzanan çizgi basitçe... ayrıldı. Bir Venüs sinek kapanı gibi açıldı ve bir köpekbalığı ya da sülük gibi sıra sıra sivri dişleri ortaya çıktı. Vücudunun içi koyu deniz mavisiydi ama et gibi yumuşaktı. Izael'in gövdesinin geri kalanı geriye doğru katlanarak yoldan çekildi.

Adam çığlık attı.

Alex'in onu suçladığı söylenemezdi.

Peki ya bununla?

Izael onu bütün olarak yuttu. Kafa üstü. Sıra sıra dizilmiş dişler adamı daha derine iterken dalgalandı, adamın çığlıkları artık boğuktu. Izael adamın bacaklarından tutup onu boğazından daha da aşağıya sokmaya başladığında garip, ıslak, gıcırtilı bir ses duyuldu.

Izael yılan bacaklı bir adam değildi.

Kafası bir adamın gövdesi olan bir yıldı.

Izael'in adamı bütünüyle yutması sonsuzluk gibi gelen bir an sürdü. Izael'in bedeni, birinin kapüşonlu bir tişörtün fermuarını çekmesi gibi basitçe... geri kapandığında bir kâbustan çıkmış gibi hissetti. Başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirdi, sanki akşam yemeğindeki barbekü sosunun bir kısmını siliyormuş gibi.

Göz kırptı. Yüzünü buruşturdu. Ve sonra bir kedinin bir şeyi keserken çıkardığı sese benzer *bir "kak"* sesiyle avucunun içine bir şeyler öksürdü. "O şeylerin tadından nefret ediyorum. Oh, bak!" Öksürdüğü şeye baktı. Havada tuttuğu şey bir yüzüktü. "Bunu satmak ister misin? Sana bedavaya veririm. Kanıtları saklamama yardım edeceksin ve bunu yapabilirsin-Alex?" Gözlerini kırptırdı. "Sorun ne?"

Orada durmuş, uyuşmuş bir halde ona bakıyordu. Yeniden nefes almaya başlamıştı ama bunun çaresizlikten olduğundan emindi, başka seçeneği olsa hâlâ kıpırdamadan duracağından değil.

Sanki alevler içinde kalacağından endişeleniyormuş gibi yavaşça ona yaklaştı. Adamın olması gereken yerde bir tümsek bile yoktu. Sanki casus ortadan kaybolmuş gibiydi. "Eğer endişelendiğin buysa, satmadan önce yıkarım."

Bir parmağını kaldırarak durmasını istedi. Sadece bir dakika. Tek ihtiyacı olan buydu. Sadece bir saniye.

Adam gözlerini kırpıstırdı ama kıpırdamadı.
Arkasını dönerek ondan uzaklaştı. Yavaşça. Acelesi yoktu. Gidecek hiçbir yeri yoktu. Sadece biraz boşluğa ihtiyacı vardı.
Alex derin bir nefes aldı.
Tuttu.
Ve hemen bayıldı.

IZAEL, Alex'in bir yığın halinde mermer döşemenin üzerine yığılmasını şaşkınlıkla izledi. Neden bayılmıştı? Kaşlarını çattı. Gerçekten de gördüklerine şaşırması mümkün değildi. Onun bir yılan olduğunu biliyordu; bunun nasıl işlediğini anlamıyor muydu?

Yoksa insanları nasıl yiyebilirdi ki? Bıçak ve çatalla mı? Aptal insanlar.

Sanırım bu gece biriyle yatmayacağım, değil mi? Ona doğru kayarak uzandı ve onu kollarının arasına aldı. Belki de onu uyarmalıydı. Ama başka seçeneği de yoktu. Casusun icabına bakılması gerekiyordu ve iyi bir kemik setini ziyan etmek çok yazıktı.

Ağaçtan yukarı, yatağı olan asma teknesine doğru ilerledi, onu yastıkların üzerine yatırdı ve yastıkların arasında yatarken son derece mükemmel görüldüğüne karar verdi. O oraya, onun yatağına aitti. Buna hiç şüphe yoktu. Ametist rengi saçları yastıkların mücevher tonlarıyla uyum içindeydi.

Onu kollarının arasına alıp sımsıkı sarılmadan önce etrafında, üzerinde, altında kıvrıldı.

Kız çok sıcaktı, çok harika, mükemmel derecede sıcak. Dürüst olmak gerekirse, o bir ylandı ve kendi sıcaklığı çok azdı. Onu etkilemek için fazla bir şey gerekmiyordu. Akşam havasında üşümesini istemediği için ikisinin de üzerine bir battaniye çekti.

Ona Tir n'Aill'in güzelliğini göstermek istemişti. Ama küçük bir korkunun yeterli olacağını düşündü. Tir n'Aill'in sunduğu her şey bu değildi ama kesinlikle yanlış da değildi. Ne de olsa karanlıkta gizlenen tek canavar o değildi.

Onun yanağına bir öpücük kondurdu, buna nasıl itiraz edeceğini biliyordu. Onu bir çocuğun oyuncak ayısı gibi kucaklayarak gülümsedi.

"Zamanla ne kadar harika olabileceğimi göreceksin, bülbül. Bana ait olduğunu göreceksin. Çok ikna edici olabilirim." Onun yanağını tekrar öptü.

Böylesine harika bir atıştırmalıktan sonra yorgun bir şekilde esneyerek gözlerini kapadı ve onun saçlarına sokuldu. Kız çok güzel kokuyordu.

"Gerçekten de çok ikna edici."

ONUNCU BÖLÜM

Alex, en sevdiği ağırlıklı battaniyenin altında kestirmiş gibi hissederek uyandı. Rahattı, sıcaktı ve kendini rahat ve *güvende* hissediyordu.

Ne olduğunu hatırlaması için yaklaşık yirmi saniye geçmesi gerekti. Evde değildi, battaniyesinin altında değildi ve kesinlikle güvende değildi.

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

Bir an için neye baktığını anlayamadı. Gözlerini kırptırdı, gözlerini silmek için bir elini kaldırdı ve odaklanmaya çalıştı. Yastıklardı. Akla gelebilecek her renk, desen, kumaş ve tarzda bir ton yastık. Üzerinde de battaniyeye dönüştürülmüş kalın bir kürk postu vardı. Üzerindeki de buydu. Ama tek şey bu değildi.

Aynı zamanda kalın, devasa bir yılanın sarmalları altındaydı. İzael. Kollarından biri beline atılmıştı ve diğer kolunun kaslarını yastığının altında hissedebiliyordu. Büyük kaşık tarzında ona sarılıyordu.

İçinde bulundukları şey hafifçe sallanıyordu. Başını çevirdi; ağacın dallarına asılı duran kayıktı bu. Bu onun yatağı olmalıydı. Sirtında bir ağırlık vardı ve bunun İzael'in alnı olduğunu, ensesine bastırdığını fark etti. Kıpırdanarak onun altından kurtulmaya çalıştı.

Adam mırıldanarak onu daha sıkı kavradı ve kendine doğru çekti. "Hareket etmek yok. Sıcak."

İç çekerek bir an için gözlerini kapadı ve onu dinleyen kişinin sabırlı olması için dua etti. "İzael, bırak beni."

"Hayır. Sıcak." Ona sarıldı, başını saçlarının arasına soktu. Sözleri hâlâ bulanıktı ve yarı uykulu olduğu belliydi. "Soğukkanlı."

Kadın sırt üstü yuvarlandı. Adam bunu sorun etmedi, başını onun omzuna yasladı. Kuyruğunun kıvrımları yer değiştirdi, bir kısmı battaniyenin altında, bir kısmı da üstünde kaldı. Eğer onu öldürmek isteseydi, bunu yapabileceği aklına geldi. Kolayca. Hem de çok kolay. Her zaman yapabileceğini düşündü.

Bir adamı yemişti.

Bütün olarak.

Bunu ona hatırlatmaya karar verdi. "O adamı sen yedin."

Belli belirsiz parlayan turkuaz bir göz açılarak ona baktı. Homurdanarak onun üzerine doğru kaydı ve omuzlarının iki yanındaki elleriyle ağırlığını destekledi. Onun kendisini hapsedmesinden hoşlanmamıştı ama gerçekçi olmak gerekirse, şu anda bir saniye öncesinden daha fazla kapana kısılmış değildi.

Neredeyse komik bir şekilde esnedi ve keskin dişlerini ortaya çıkardı. "Siz ölümlüler ne zaman anlayacaksınız?"

"Neyi anlayacak?"

"İnsanlar ve fae'lerin zaman zaman bir dereceye kadar birbirlerine benzeyebileceğini." Çatallı dili ağzından dışarı fırlayarak yorumuna vurgu yaptı. "Ama biz aynı *değiliz*. Sizin değerleriniz bizimkiler değil. Ve asla da olmayacaklar."

Bu çok doğrudu. Bunu ona vermek zorundaydı. Konu Fae'lere geldiğinde hiçbir şey bilmiyordu - ne yaptıklarını, cinayete nasıl baktıklarını. *İnsanları bütün olarak yemeyi* nasıl gördüklerini. "Dur tahmin edeyim, az önce yaptığın şey Fae'lerin birbirlerine yaptıklarının yüzeyini bile çizmiyordu, öyle mi?"

"Bingo." Bir elini kaldırıp sivri pençesiyle kızın burnunu dürttü. "Özellikle de Unseelie'ler. Goblinleri nasıl yaptığımızı görmek ister misin?" Sırıtişi, cevabını çok belli edecek şekilde heyecanlıydı.

"Hayır. İstedığimi sanmıyorum."

Suratını astı. "Hiç eğlenceli değilsin. I-" Durakladı. Dili tekrar havada gezindi, belli ki bir şeylerin kokusunu alıyordu. İfadesi bir anda... şey, bunun için başka bir kelime yoktu. *Korku*.

Dövmeleri dönerek yeni bir desene dönüştü. Kesik gözlerinde hem acil hem de belli belirsiz bir panikle ona baktı. Elini kaldırıp bir parmağını dudaklarına götürmeden önce eliyle ağzını kapattı. Mesaj çok açıktı. Sessiz ol, yoksa.

Kadın başını salladı.

Doğruldu, tekrar esnedi, kollarını başının üzerine uzatıp bir kez daha yüksek sesle esnedikten sonra dönüp kollarını teknenin kenarından sarkıttı. "Merhaba Anfar Amca! Seni görmek ne güzel."

Başka bir fae mi?

Ve Izael'in korktuğu biri.

Evet, orada öylece yatacak ve ne kıpırdayacak ne de ses çıkaracaktı. Teknenin çitalarının arkasını görebilmeyi diledi ama iyi durumdaydı ve hiçbir çatlağı yoktu.

"Beni uyumun ortasında yakaladın. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ginzer nerede?" Bu "Anfar" her kimse, sesi derin ve asık suratlıydı. İzael'in maskaralıklarından ve dostça tavırlarından hoşlanmadığı belliydi.

"Oh, casusun mu? Öldü tabii ki. Evimin etrafında gizlenen biri için hakkım olduğu gibi." Mırıldandı. "İstersen yüzüğünü çıkardım."

"Hayır." Anfar uzun bir iç geçirdi. Yüzyıllardır süregelen bir sıkıntı olduğu çok açıktı. "Bir şeylerin peşindesin, Kemik Dükü. Öyle olduğunu *biliyorum*. Ve bunu kanıtlamanın bir yolunu bulacağım."

"Yasalarımız ya da anlaşmalarımız tarafından onaylanmayan hiçbir şeyin peşinde değilim, Anfar Amca." İzael omuz silkti. "Yani sen yapabilsen bile ben haksız sayılmam. Beni bilirsin, anlaşmalara her zaman harfiyen uyarım."

Bir duraklama oldu.

İzael ofladı. "O zaman sana da güle güle." Muhtemelen kabaca bir şeyler mırıldandı ve parmaklıklardan uzaklaştı. Ona gülümseyerek, kuyruğunu biraz daha altına kıvrımak için kaydırdı. "Şu haline bak! Kendini koruma duygusuna sahipsin."

"Kimdi o?" Teknenin kenarından bakmadan önce biraz gergin bir şekilde doğrulup oturdu.

"Arayan Anfar'dı, Kral Valroy'un ikinci adamı. Burada, Tir n'Aill'de sıkışıp kalmamı, *kafamdan sıkılmamı* isteyen sinsi bir piç. Yemin ederim benden nefret ediyor."

"Bunu hak ediyor musun?"

"Kesinlikle." İzael kıkırdadı. Bir eliyle dağınık saçlarını düzeltti, sakinleştirmek için bir şeyler yapıyordu ama fazla değil. "Bir insanla anlaşma yapıp Dünya'yı dolaşabilmek için bir tür hile yaptığımı inanıyor. Elbette kesinlikle haklı ama bunu ona söylemeyeceğim."

"Bunu yapmaman mı gerekiyor?" Bacaklarını onun vücudunun kalın sarmallarından birinden çekti. Kuyruğunun ucu bir saniye sonra döndü ve ayak bileğine dolandı. Ayağını kurtarmaya çalıştı ama adam daha da sıktı. Denemekten vazgeçti.

"Bu anlaşmayı bozmak değil. Anfar sadece zorba. Ayrıca, emin olmak için, Kral Valroy'dan sizi takip etmek için izin bile aldım. Ama-"

"Bekle, bekle, *ne?*"

"Ben... yani... Onunla konuştum ve..." Gözlerini kırıştırdı. "Sorun nedir? Sana söyledim, sen bana aitsin ve-"

"İzael." Ona ters ters baktı. "Ben sana ait değilim."

Dramatik bir iç çekişle gözlerini gökyüzüne dikti. "İyi! *Henüz* bana ait değilsin. Altı gün ve altı gece daha geçtiğinde ve bana dileğini söylediğinde, ait *olacaksın*."

Ve ruhu *insan yiyen* bir *canavara* ait olacaktı. Bu karmaşadan kurtulmak için bir plana ihtiyacı vardı. Zekice bir şey düşünmesi gerekiyordu. O kadar zekice bir şey ki, muhtemelen yüzyıllık bir Fae dükü bunu fark edemeyecekti.

Bu da bir kartopunun Cehennem Kralı olarak başa geçmesiyle aynı şansa sahipti. "Bir içkiye ihtiyacım var." İçini çekti.

"Bu konuda yardımcı olabilirim!" Başka hiçbir uyarıda bulunmadan ileri atıldı ve onu eşikten geçirilmek üzere olan bir gelin gibi kucakladı.

"Whoa! Hey!" Kız onun göğsüne vurdu. "İndir beni!"

"Aşağı mı inmek istiyorsun? Sanmıyorum. Seni denize atabilirim ama kırık kemiklerinden şikâyet edersin. Kıpırdama, bülbül." Kıkırdadı. "Sadece pratik davranıyorum. Bir kez olsun."

Yüzüne yumruk atma isteğine direnerek kollarını göğsünde kavuşturdu ve ona ters ters bakmakla yetindi.

"En azından bu halinle beni tekmeleyemezsin." Gülümsedi, yatağı olan tekneden kayarak çıkarken onun kızgınlığını tamamen görmezden geldi, yere inene kadar ağaçtan aşağı kolayca tembelce sürüklendi. "Aletlerimi nereye nişan alacağımı bildiğinden de şüpheliyim."

Onu yere bıraktı.

"Yılanların anatomisi hakkında senin nereye nişan alacağını bilecek kadar bilgi sahibi olduğuma eminim-" Az önce söylediği şeye takıldı. "Dur bakalım. Dur bakalım. Geri çekil." Çoğul. *Çoğul* kullanmıştı. "Yılanlar..."

Yüzündeki bok yiyici sırtış asırlıktı. İki parmağını kaldırarak ileri geri oynattı.

"Aman Tanrım, hayır." Ellerini yüzüne kapatarak ondan uzaklaştı. "Şaka yapıyor olmalısın."

Adam yine kahkahalarla böğürdü. "Ne? Her şeyden önce, denemeden eleştirme. İkincisi, eğer seni *gerçekten* rahatsız ediyorsa... Eminim geçici bir çözüm bulabiliriz."

"Hayır. Hayır. Ben böyle iyiyim."

"Yani... ikisini birden almayı denemek istediğini söylüyorsun-" "Aman Tanrım, dur!" Kadın güldü, adamın sürekli kışkırtıyordu. Onunla alay ettiği çok açıktı. "Sen imkânsızsın."

"Bunu bana söylemişlerdi." Onun önünde hareket etti. Günah kadar zarif ve izlemesi hipnotize edici değilse lanet olsun. "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

"Bunu yapmaman gerekiyor."

"Biliyorum." Gülümsedi. O parlayan turkuaz gözlerinde bir yumuşaklık vardı. Sanki onunla geçirdiği zamandan gerçekten keyif alıyormuş gibiydi.

Dehşet içinde kaçıyor olmalıydı. Kontrolsüzce ağlıyor, bir köşeye sınıyor, inliyor olmalıydı çünkü gerçek anlamda insan yiyen bir canavarın huzurunda ve odağındaydı.

Ama garip bir şekilde, ona zarar vermeyeceği konusunda güveniyordu. Birincisi, Dünya'yı keşfetmek için ona ihtiyacı vardı. İkincisi, dürüst olmak gerekirse amacının bu olduğuna inanmıyordu. Biraz sadist olup olmadığına karar vermek gerekiyordu - öyle olduğunu varsaymaya meyilliydi - ama onu gerçekten incitmemiş ya da ona herhangi bir şekilde zarar vermemişti.

Sadece ruhumu istiyor, hepsi bu.

Beni lanet olası bir evcil hayvan gibi tutmak istiyor.

Bu gerçekten de o kadar kötü bir şey miydi? Tamamen ilgilenilmek?

Hayır, bunu aklından bile geçirme, seni lanet olası aptal.

Izael parmaklarını şıklattı ve neyse ki onu düşüncelerinden sıyırdı. "İçki!" Mermer döşemenin üzerinde süzülerek antika bir gardıroba benzeyen şeye doğru ilerleyişini hayranlıkla izledi. Gardırobu açtı ve içi her türden cam eşya ve şişeye doluydu. "Zehirin nedir, sevgilim?"

Sevgilim.

Başını iki yana salladı. "Viski."

"Güzel seçim. Baharatlı, dumanlı, tuğla gibi vuruyor, tıpkı senin gibi." Adam omzunun üzerinden ona bir gülümseme attı.

Bu açık tavlama girişimine gözlerini devirdi ama bunun iğneleyici bir karşılık gerektirmediğine karar verdi. Onun yerine, kendini adamın kitap raflarından birine hayran olmuş halde buldu. Her şeyle doluydu. Her türlü saçmalıklarla. Etrafa dağılmış olan koleksiyonlarına Bilim Müzesi'nden satın aldığı tüm parçalar da eklenmişti.

O gerçekten de ürkütücü, yılan gibi, insan yiyen, canavar gibi bir Ariel'di. Bu kadar sevimli olmaya hakkı yoktu.

Ona güvenmeyin.

Ona asla

güvenmeyin.

"Önce neyi görmek istersiniz? Yeraltındaki büyülü şelaleyi mi, Nor'un kanayan ağaçlarını mı, sonsuz çılgınlıkların uçuşumunu mu?" Adam yaklaştı ve ona bir bardak viski uzattı.

Kadın bardağı aldı. "Uh... bu yerler gerçek mi?"

"İlk ikisi gerçek." Kıkırdadı. "Sonuncusunu ben uydurdum."

"Ne kadar rahatladım." Alkolden bir yudum aldı. Yanıyordu. Güzeldi. Buna ihtiyacı vardı. "Şelaleye ne dersin? Kulağa en az korkutucu gelen bu."

"Çünkü henüz görmedin." Tercih ettiği o kötücül sızı ile sırttı.

"Cinayetle, çılgınlarla ya da cesetlerle ilgili olmayan, gidip görebileceğimiz bir yer var mı?"

Bir an için düşündü. "Elbette, ama bunların hepsi sıkıcı yerler."

"Bu gece sıkıcı yerlerden başlasak, yarın da sıkıcı olmayan yerlere geçsek nasıl olur?" Başını iki yana salladı. "Bu gece bundan daha fazlasını kaldırabileceğimi sanmıyorum."

"Seks yok o zaman?" Kadın ona ters ters bakarken adam güldü. "Şaka yapıyorum, sheesh." Durakladı. "Yani... seks-"

"*Izael.*" Ama elinde değildi. Gülümsedi. Lanet olsun.

O da zaferle sırttı. "İçkini bitir, bülbül. Bizi güzel bir yere götüreceğim."

İçkisini yudumladı ve koleksiyonuna geri döndü, sahip olduğu tüm rastgele antikacı dükkânına layık bibloları ve diğer saçmalıkları merak ediyormuş gibi yaptı. Ama bu daha çok kendisine düşünme şansı vermek içindi. Ve adamın onu götürmeyi planladığı yere gitmeyi dört gözle beklediği gerçeğini sindirmek içindi. Sadece birazcık.

İçten içe onun bir yılan gibi olduğunu biliyordu. Ona bir santim verdi mi, bir daha asla geri alamazdı.

Ve zaten ona çok ama çok fazla şey vermişti.

Yine de her şeye sahip olana kadar mutlu olamayacağını biliyordu.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

I zael giysi koleksiyonunu sakladığı büyük gardırobuna doğru yürürken kendi kendine ıslık çalıyordu. İnsan formuna geri döndü, çıplaklığı göz önüne alındığında Alex'in onu izlemediği için biraz hayal kırıklığına uğramıştı.

Koyu deniz mavisi ince çizgili bir takım elbise ve ona uygun bir yelek, beyaz bir atlet ve siyah bir kravat seçti. Saçlarını geriye atarak gardırobunun kapağındaki aynadaki yansımasına bakıp sırttı. Bir çift çorap ve ayakkabı giyerek, yeni evcil hayvanına doğru dans ederken yüksek enerjili bir swing parçası mırıldanıyordu.

Her ne kadar bu farkındalıkla mücadele ediyor olsa da. Onun bu fikre neden alındığını anlıyordu. İnsanlar, özgür olduklarında kendilerini idare edemedikleri çok *açık* olsa bile, boğa kafalı bağımsız yaratıklardı. Her zaman etraflarındaki her şeyi yok etmeye başvuruyorlardı. En azından fae'ler çoğunlukla iki grup arasındaki çekişme ve savaşla ilgileniyorlardı - ne de olsa zaman geçirmek için *bir şeyler* yapmaları gerekiyordu - ama bunu yaparken diğer her şeyi mahvetmeye kararlı görünmüyorlardı.

İnsanlar. Harika, büyüleyici, ve eğlendirici kendi . Sayıları çok fazla olduğu için de son *derece* aptallar.

Alex kitaplıklardan birinin içindekileri inceliyordu, kaşları bir ikilemi çözmeye çalışırken yapmaya eğilimli olduğu o sevimli şekilde çatılmıştı. Bunu daha önce pek çok kez görmüştü ve gelecekte de pek çok kez göreceğini tahmin ediyordu. Çok uzun, çok kaçınılmaz geleceklerinde.

Onu elinden tuttu ve hiçbir uyarıda bulunmadan kendine doğru çekti. Kız ciyakladı ve kaskatı kesildi ama adam buna izin vermedi. Onunla dans etmeye başladı, ne kadar kilitli olduğuna gülüyordu. "Sakin ol! Seni yemeyeceğim."

"Artık bunun çok gerçek bir olasılık olduğunu biliyorum, biraz Bu konuda *gerginim*." O harika mavi gözleriyle ona dik dik baktı. "Pah.

Güven bana bülbülüm, ona yapmak istediğim pek çok şey var. seni. Seni bütün olarak yutmak bunlardan biri değil." Ne kadar kurt gibi görüldüğünün farkında olarak sırttı. Bu bir gurur meselesiydi. Onu döndürdü ve kendini savrulmaya bıraktığında onun isteksiz iç çekişinden daha çok eğlendiğini fark etti.

"Dans etmek Dünya'da hâlâ bir şey mi?"

"Evet. Swing'in modası geçti ama insanlar hâlâ yapıyor."

"Bir kulübe gitmeliyiz! Bu çok eğlenceli olurdu." Onu kendine çekti ve kolunu beline doladı. "Sence de öyle değil mi?"

"Tabii ki." Aralarına biraz mesafe koymaya çalışmak için ondan uzağa eğildi. "Belki de oynamak için benim dışımda yeni bir parlak nesne bulursun."

"Şüpheli." Bakışlarının onun dolgun dudaklarına düşmesine izin verdi. Tatları gerçekten de harikaydı. "Bir şeyi istediğime karar verdiğimde beni kimse durduramaz."

"Harika." Sesi pek de hevesli gelmiyordu.

Bu iyiydi. Adam onu kazanıyordu. Gülümsedi ve onun maskaralıklarına güldü ve öpücükleriyle inledi, ona bilmesi gereken her şeyi anlatmaya yetecek kadar. "Seni götürmek için mükemmel bir yer düşündüm. Ama önce seni bir güzelliğe büründürmemiz gerekecek. Tüm *ölümlüler* arasında dolaşıp durmana izin veremem - birilerinin görüp ödülüne göz dikmesi muhtemel."

"Ya da Anfar'a söylerler."

"Ya da Anfar'a söyle." Gülümsedi. Yeni bülbülü çok hızlıydı. Bu da onunla oynamayı daha da eğlenceli hale getiriyordu. Kolay bir rakibe karşı oynanan bir satranç oyunu, zafer gibi görünse de çok az meydan okuma sağlardı. Hayır, o daha uygun bir eşle zekâ oyununu tercih ederdi.

"Beni bir fae gibi mi göstereceksin?"

"Kesinlikle." Onu bıraktı ve ametist saçlarından birkaç teli parmaklarının arasına aldı. "Affedersiniz." Saç tellerini parmağının etrafına dolayarak onları kurtardı.

"Büyü böyle mi yapılır?"

"*Ben* böyle sihir yapıyorum. Büyü ritüellerle ilgili değildir, bülbül. Onlar iradeyle ilgilidir. İki ressam ilk bakışta benzer görünebilir ama tamamen farklı yöntemlere sahiptirler. Yine de ikisi de sanat yaratır." Tellere üfledi, parıldamalarını ve eflatunun daha parlak bir tonunda ışıldamalarını izledi. Sertleşerek cama ya da eğirilmiş şekere benzemeyen bir şeye dönüştüler. Telleri diğer eline alarak yumruğunu sıktı ve onları toz haline getirdi. "Gözlerini kapat."

Kadın söyleneni yaptı.

Adam avucundaki tozu, sanki toz çok fazla simmiş gibi kızın üzerine üfledi.

Korkunç bir şey, *sim*.

Kullanımı savaş suçu olarak sınıflandırılmalıdır.

Ne burada ne de orada.

Büyüye onu değıştirmesini emretti. Cildinin solgunlaşmasını, kolundaki dövmelelerin kaybolmasını izledi. Gözlerinin önünde saçları o kadar koyu mora dönüştü ki neredeyse siyahtı, teni sadece morumsu bir tonla hafifçe renklendi. Gözlerini kırıştırtarak açtığında, gözleri harika bir c a m g ö b e ğ i y d i .

"İşe yaradı mı?"

Homurdandı. Morrigan adına, kadın *çok güzeldi*. Ona ihtiyacı vardı. Onu tatmaya ihtiyacı vardı. Onunla yatmaya, onu *becermeye* ihtiyacı vardı.

Uzanıp onu ensesinden kavradı ve öne doğru çekerek ani ve vahşî ihtiyacının şiddetiyle onu aniden bir öpücüğe sürükledi. Tadı taze çimenlerin üzerindeki gece yarısı çiğı, ay ışığı ve odun dumanı, sıcak baharatlar ve kahve gibiydi. Biraz kendisi gibiydi ama bir şekilde *daha fazlasıydı*.

Diliyle onun ağzını istila etti, dilini onunkinin etrafına sardı, daha fazlası için açlık duyuyordu. Diğer eliyle kalçalarını kendine doğru çekerek, umutsuzca baskıyı, sürtünmeyi aradı.

Kadın inledi. Kaçamak. Ama oradaydı. Adamın yakasına yapıştı, can havliyle tutundu. Onu nasıl da sahiplenmek istiyordu. Onu *almayı*.

İçindeki her şey onun kendisine ait olduğunu haykırıyordu. Bu her şeyin doğal kanunuydu. *O benim. O benim!*

Kadın avucunu göğsüne vurduğunda, adam onu görmezden geldi. Kız tekrar ve daha sert bir şekilde vurduğunda, adam sonunda yumuşadı ve kızın nefes almasına izin verdi. Nefes nefese kaldı, göğsü kabardı, o harika, pelüş göğüsleri ona doğru ezildi.

"Bu da büyüünün bir parçası mıydı?" Kadın hâlâ

şaşkındı. Durakladı. "Eğer evet dersem, ben-"

"*Izael.*"

İç çekti. "Hayır. Ben sadece... kendime engel olamadım. Sen ete bürünmüş ay ışığı gibisin." Başka bir öpücük için eğildi. Kadın arkasını döndüğünde, dilini boğazının kenarındaki tendondan geçirdi. "Sana sahip olmama izin ver. Birazcık bile olsa."

"Seninle 'azıcık' diye bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Ne kadar çabuk öğreniyor." Alçak sesle hırladı ve şakacı bir şekilde dişleriyle kızın tenini tırmaladı. Kadın ürperdi. "Beni istediğini biliyorum. İnsan formunda ya da gerçek benliğimle sana neler yapabileceğimi görmek istediğini biliyorum. Ve ben de bunu sana göstermeyi çok istiyorum."

"Karşılığında ne alacağım?"

Kaşlarını ona doğru kaldırmak için geri çekildi. "Daha önce hiç bilmediğin bir mutluluk gecesi dışında mı?"

Kadının soluk beyazımsı mor yanakları biraz daha kızardı. "Evet, bunun dışında."

"Hm." Biraz alaycı bir şekilde gülümsedi. "Satın alınabileceğini söylüyorsun. Benim küçük sevgili bülbülüm kiralık mı?"

"Öyle değil-" İçini çekti. "Öyle demek istemedim."

"Oh, hayır, hayır. Yargılamıyorum. Sadece dürüstlüğünüze şaşırdım. Bu dünyada herkesin her şey için bir bedeli vardır. Kimse iyi bir anlaşmanın üstünde değildir." Çatallı dilini kızın yanağında gezdirdi ve kızın belirsizlik ve beklenti içinde kıvranmasına bayıldı. "Dostane bir anlaşma yapmak için bana biraz zaman ver."

"Ciddi değildim-" Bir an için gözlerini kapadı ve sanki ondan geriye saydı. "Şaka yapıyordum."

"Hayır, şaka yapmıyordun. Ama öyleymiş gibi davranmak istiyorsan, sorun değil." Onu bıraktı, ama elini dudaklarına götürmeden ve parmak eklemlerine çok yavaş, şehvetli bir öpücük kondurmadan önce değil.

"Ya bu anlaşmayı, bu dilek bahsini bozarsak? Avantajlarla arkadaş kalabiliriz-"

"Artık böyle mi diyorlar?"

"Sayılır. Eskiden öyleydi. Belki hala öyle. Bilmiyorum, her neyse." Telaşlanmaya başlamıştı. Ve telaşlandığında çok sevimli oluyordu. "Bu anlaşmayı bozuyoruz. Sen ve ben...bilmiyorum, bir sözleşme olmadan kendi yolumuzu bulabiliriz."

"Maalesef reddetmek zorundayım. İki nedenden dolayı: Birincisi, bir sözleşme olmadan Dünya'ya gelmeme izin verilmiyor. Ve ikincisi... ne deniyordu? Sütü bedavaya almak varken neden inek satın alasın ki? Neden ben-" Gözlerini kırıştırdı. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Ben lanet olası bir inek değilim."

"Ben-oh. Evet. Evet. Hayır. Değilsin. Geri gelmiyordum!"

Alex topuklarının üzerinde döndü ve hışımla ondan uzaklaştı.

"Sana inek demiyordum! Bu sadece bir deyim." Alex'in önüne atladı ve önünü kesti. Kadın ona çarpmadan önce kısa bir süre toparlandı. "Demek istediğim, bu bahsi kazandığımda sana sahip olmaya devam edeceğim." Sırıttı. "Ama iyi bir numaraydı."

Alex bir elini fae-imsi yüzünde gezdirdi. Biraz daha keskin yüz hatları, sivri kulakları ve

renklendirdi. Onu omzuna atmak, yatağına kadar taşımak ve aslında her şeyiyle ona sığabileceğini göstermek istiyordu.

Ve muhtemelen ilk seferden sonra buna inanmayacağı için, bunu ona bir düzine kez daha kanıtlayacaktı.

Sadece emin

olmak için.

Bilirsiniz işte.

Meseleyi anlatmak için.

Bir hışımla tekrar döndü ve şifonyerine doğru yürüyerek boy aynasının önünde durdu. "Oha..." Eğilip kendine daha yakından baktı.

"Beğendin mi?" Ellerini omuzlarına koyarak onu takip etti. Kendine engel olamıyordu. Ona dokunması gerekiyordu. Ve onun muazzam memnuniyetine rağmen, kız geri çekilmedi. Ya da ona yumruk atmadı. Ya da tokat atmadı. Ya da kasıklarına diz çökmedi. Ya da sayısız daha az eğlenceli tepkilerden herhangi biri.

"Bu... garip." Sivri kulağına dokundu. "Bu berbat bir şey, bunu hissedebiliyorum."

"Bu sadece bir yanılsama değil. Aşağı yukarı bu şekildedir - eğer bir hayalet şekline girecek olsaydınız, duvarlardan geçmeye çalışmanızı tavsiye etmezdim, ama... anladınız siz." Gülümsedi. Onun yeni bir şey keşfetmesini izlemek hoşuna gidiyordu. Yüz ifadesi normal şüpheciliğinden ya da kızgınlığından çok farklı bir şekilde aydınlanmıştı.

Muhtemelen sadece o etrafta olduğu içindi bu.

Bu ona çok sık oluyordu.

"Harika." Gülümsedi. Azıcık da olsa memnun görünüyordu. Bu onun kalbini şaşırtıcı bir şekilde ısıttı. Oh, Tanrım. Şimdiden ötücü kuşuna mı aşık olmuştu?

Öyle olabileceğini

düşündü. Ne kadar harika!

Saçlarının kokusunu severek başının arkasını öptü. "Gidelim mi? Sana göstermem gereken bir yer var. Sonra bizim için bir ziyafet hazırlatacağım ve şafak sökene kadar senin ırzına geçmem konusunu tekrar ele alacağız."

Kadın onun karnına sert bir dirsek attı.

Adam bir iniltiyle iki büklüm oldu. Çoğunlukla kendini iyi hissetmesini sağlamak içindi, canı çok acıdığı için değil. Ama hedef aldığı yerin daha hassas bir bölgesi olmamasını bir ilerleme olarak sayabilirdi.

Ve gülümsüyordu. Bu

gerçekten de bir

ilerlemeydi.

"Nereye gidiyoruz?"

Doğruldu, takım elbisesinin alt kısmını çekiştirerek düzeltti ve kırıksıklıklar hakkında mırıldandı. "Hastalıklı ve tuhaf şeylere olan düşkünlüğün yüzünden, belki Anıt Orman'a gideriz diye düşündüm."

"Sanki neden bahsettiğini biliyormuşum gibi konuşuyorsun. Fae'ler ölülerini gömer mi?"

"Oh, kesinlikle hayır. Etrafımızdaki dünyaya geri döneriz." Elini umursamazca salladı. "Ölüleri yakmak ya da gömmek... çok garip. Ama bu aynı zamanda ölümümüzü işaretleyecek çok az şey olduğu anlamına da geliyor. Biz, Unseelie'ler, vefat edenler için anıtlar yaparız. Seelie'ler ağaçları ve diğer canlı gösterileri tercih eder." Ona dirseğini uzattı.

"Huh." Kadın hiç şikâyet etmeden elini adamın kolunun kıvrımına koydu. Tavanı olmayan iki yıkık duvara tutturulmuş, sadece bir pervazdan ibaret olan bir kapıya doğru yöneldi. Ama yaklaştıkça, kapının diğer tarafındaki dünya değişti ve yeni bir yere açılan bir geçit ortaya çıktı.

Alex nefesini tuttu, camgöbeği gözleri kocaman oldu.

"Büyü her yerinde canım." Diğer elini onunkinin üzerine koydu. "Sana daha fazlasını göstermek için sabırsızlanıyorum."

"Bu... sadece alışmak biraz zaman alacak. Bunu yapmanın sorun olmayacağından emin misin? Sadece dolaşmak mı?"

Kıkırdadı. "Benimle güvendesin."

"Güvende. Son derece azgın ve muhtemelen biraz da deli olan, insan yiyen bir Unseelie yılan fae ile. Elbette. Güvendeyim."

Geçitten geçerken kıkırdaması bir kahkahaya dönüştü. "Oh, benim sevgili, tatlı, harika Alex'im. Ben biraz deliden daha fazlasıyım. Yarisını bile bilmiyorsun."

"Sik beni," diye inledi.

"Aslında planım bu." Kanaryayı yiyen kedi gibi sırıttı. "Ama *birileri* bu konuda yaygara koparıp duruyor."

"Her zaman bu kadar sinir bozucu musun?"

"Evet." Omuzlarını dikleştirdi. "Bu bir gurur meselesi."

"Sanırım Anfar'ın tarafını tutmaya başlıyorum."

"Bah. Onunla kapana kısılmaktan nefret edersin. Düşünceli. Huysuz. Tamamen fazla ciddi. Hayır, bence benden göstermeye çalıştığından daha çok hoşlanıyorsun. Ama oynamaya çalıştığın oyunu anlıyorum."

"Oyun mu?" Kadın ona bir kaşını

kaldırdı. "Elde etmesi zor, tabii ki."

"Tanrım, senden nefret ediyorum." İcini çekti. "Zoru oynamıyorum, bu işten ruhumla kurtulmaya çalışıyorum."

"Abartılmış şeyler. Buna gerçekten ihtiyacın yok." "Izrael."

"Evet, evet. Her seferinde bir şey." Yine de aralarındaki şakalaşmayı seviyordu. Çok eğlenceliydi! Her zamanki yoldaşlarından çok daha fazla hayat doluydu. Memnun bir nefes vererek yıldızlara ve tepelerindeki aya gülümsedi. Çok güzeldi, etraflarındaki ağaçları ve yolu hafif bir ışıltıyla aydınlatıyordu.

Evet, ötücü kuşuna aşık olacaktı. Tabii henüz aşık olmadıysa.

"Ah! İşte geldik." Anıt Ormanı, akla gelebilecek her türden ağaçtan oluşan kalın, neredeyse aşılmaz bir duvarla çevriliydi, uzuvları birbirine dolanarak ana patikalar dışında bir bariyer oluşturunuyordu.

Ama mezarlıkları seviyorsa?

Buna bayılacaktı.

Onunla birlikte içeri adım attı ve kendini onun yüz ifadesini izlerken buldu. Çenesi düştüğünde, gözleri bir kez daha kocaman açıldığında, haklı olduğunu anladı.

Şaşkınlık.

Bunu çok güzel takınmıştı.

Ve tam o anda, onun da bunu daha sık takmasını sağlamaya karar verdi.

Benim olacaksın, Alex. Artık bundan kaçış yok. Sanırım şimdiden biraz senin olmuş olabilirim.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Alex korkunç bir hata yaptığını biliyordu. Tüm işaretler orada değilmiş gibi değildi. Ama Izael'den etkilendiğini kabul etmezse kendine yalan söylemiş olacaktı. Pekala, tamam. Birazdan daha fazla. Onda hipnotize edici bir şey vardı. Tehlikeliydi ve bunun onu öldüreceğini biliyordu. Ya da tasmalı bir hayvana dönüşmesine.

Ama lanet olsun ki onun dokunuşu çok ama çok uzun zamandır hissetmediği bir şekilde ona bir şeyler *yapmadıysa*. Dürüst olmak gerekirse, hiç. Kendini ilişkilerde her zaman garip bulmuştu; fazla mantıklı, fazla akli başında biriydi. Arkadaşlıklara ve flörtlere ticari işlemler gibi yaklaşırdı ve bu da insanların başka yöne kaçmasına yol açardı.

Izael bunu bir meydan okuma olarak görüyor gibiydi.

Ayrıca deli gibi görünüyordu. Ve onun ruhunun ya da hayatının peşindeydi. -Ya da gerçekten peşinde olduğu şey her neyse.

İnsanları canlı canlı yediği ve Tir n'Aill'in tıpkı onun gibi canavarlarla dolu olduğu korkunç gerçeğine rağmen, onda ve geldiği dünyada çekici bir şeyler vardı. Etrafındaki manzaraya bakmaktan kendini alamadı.

Tir n'Aill tek kelimeyle büyüleyiciydi.

Etrafındaki ağaçlar esintiyle sallanıyor, yaprakları ay ışığında parlıyor ve soluk mavinin vurgularını taşıyordu. Ay tepesindeydi ve olması gerekenden daha büyüktü; hatta aynı *ay* olmadığını fark etmesi bir anını aldı. Kraterlerdeki işaretlerin hepsi farklıydı.

Ayrıca izlendiği hissini düşünmekten de kaçınmaya çalışıyordu. İzael'in onu büyülemesinin bir nedeni vardı ve bunun tek nedeni onun bir fae olarak seksi olduğunu düşünmesi değildi.

Ki, tamam, iyi, bir Unseelie fae olarak güzel görünüyordu. Ama bu konunun dışında bir şeydi.

Onu Anıt Orman'a getiriyordu - ki görünüşe göre mezarlığa en yakın şey orasıydı. Onu böyle takdir edeceği bir yere götürmek istemesi garip bir şekilde gurur vericiydi. Bu onun dövmelerini fark ettiği ve nelerden hoşlandığını anladığı anlamına geliyordu. Belki de en ufak bir şekilde bile olsa onu *önemsediği* anlamına geliyordu.

Bu tehlikeli bir düşünceydi. Adam tam anlamıyla bir yıldı ve onu sahte bir güvenlik duygusuna çekmeye çalışıyordu. Hepsi bu kadardı. Ama İzael'in niyeti hakkındaki şüpheleri, ormana açılan kapıdan içeri adım attıklarında anında silinip gitmişti. Ağaçların bu şekilde büyümesi açıkça emredilmişti, dalları süslü ama kaotik bir desenle birbirine dolanarak kemeri oluşturunuyordu.

Keskin bir nefes alıp bir an için tuttu. Kraliyet bahçelerinin fotoğraflarını görmüştü ama gördüklerinin hiçbirisi önünde uzanan bahçenin yanına yaklaşamazdı. Kıvrımlı çitler spiraller ve kemerler oluştururken, çiçeklerin yükseltilmiş yatakları ay ışığında çiy ile parlıyordu. Mezarlık meleklerini andıran heykeller, hayal edebileceği her malzemedен yapılmıştı. Taş, ahşap, kıvrımlı sarmaşıklar ve daha fazlası. Her figür bir öncekinden daha tuhaftı. Ve her biri dramatik bir pozda ya da metanetli bir sessizlik içinde görkemli bir şekilde duruyordu.

"Vay canına..."

"Mm-hm." Onun elini tuttu. "Oh! Hadi buradan başlayalım!" Aniden sert bir sol yaptı ve onu ipte asılı bir balon gibi arkasından çekti. Neredeyse kendi ayağına takılıyordu ve dürüst olmak gerekirse adamın bunu fark ettiğini sanmıyordu.

O dengesiz bir çocuk. Dengesiz, katil bir çocuk.

Izael büyük heykellerden birinin önünde patinaj yaparak durdu. "Bu Bres!" Obsidyene benzeyen bir maddeden oyulmuş figürü işaret etti. Sırtında kösele gibi kanatları vardı ve ellerinde iki hançer tutuyordu. Başının üstünde bir taç vardı. "Eski Unseelie Kralı."

Başını yana eğerek figürü inceledi. Temsil edilen adam sonsuz bir alaycılığa kapılmıştı. Üstelik biraz da cılızdı. "Üçkâğıtçı bir pisliğe benziyor."

"Öyleydi." Izael kıs kıs güldü. "Ve Seelie Kralı Dagda ve üvey kardeşi tarafından öldürüldü. Seelie'ler her zaman bizi kontrol etmeye çalışırlar.

-Hakkımız olanı bastırmak için. Bres düştükten sonra da işler düzelmedi ve bin yıl boyunca kralsız kaldık." İçini çekti ve onu çekiştirerek başka bir yola götürdü. En azından bu sefer makul bir hızdaydı.

"Peki ya Kral Valroy?"

"İşte işin eğlenceli kısmı." Izael gülümsedi ve diğer elini cebine soktu. Tüm niyet ve amaçları için, rahat bir randevu gecesi gezintisinde olabilirlerdi.

O insanları yiyor. Bunu unutmayın. Bütün insanları.

"Kral Valroy... karmaşık biri." Mırıldandı. "Nereden başlamalı? Pekâlâ. Dagda'dan sonra Kraliçe Titania ve eşi Oberon geldi."

"Oyundaki gibi mi?"

"Oyundaki gibi. Bu arada Unseelie'nin ne bir kralı ne de bir kraliçesi vardı. Morrigan düşmüş baş melek Asmodeus'la çiftleşti ve Valroy'u doğurdu. Ama o tanrıçanın bir yarı iblisinden çok daha fazlası." Omuz silktilti. "O, ete kemiğe bürünmüş boşluktur."

"Bekle. Ne?" Gözlerini kırıştırdı. "Bu nasıl oluyor?"

"Tanrılarımızdan bile çok daha büyük yaratıklar var. Onlar dünyalar arasındaki boşluklarda yaşayan garip, kadim ve *korkunç* şeyler. Görünüşe göre bu sıkılmış." Kıkırdadı, keskin yüz hatları manik bir sırıtışa dönüştü. "Anlayabiliyorum! 'Gerçek' olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmek istemiş. İşte burada. Ama Morrigan ona tahta geçmeden önce evlenmesini şart koştu. Valroy'un tek başına, kontrolsüz bir şekilde Tir n'Aill'i ve Dünya'yı yakıp kül edeceğini biliyordu."

"Bunu neden yapsın ki?"

"Kendine engel olamıyor. Bu onun doğasında var." İzael'in parlayan turkuaz gözleri karanlıkta daha parlaktı ve güzel manzaranın bir kısmını kaçırma pahasına da olsa, kendini yine onların içinde hapsolmuş buldu. "Biz Fae'ler her şeyden önce olduğumuz şeye sadık kalırız. Gerçekte olduğunuzdan daha az ya da daha çok olduğunuzu düşünerek kendinizi kandırmaya çalışan yalnızca siz insanlarsınız."

"Kurtlar ve koyunlar ve tüm o caz."

"Kesinlikle." Çılgınca kıvrılan başka bir patikada bir köşeyi döndüler. Etrafındaki çiçekler o kadar koyu mordu ki, ay ışığında parlayarak siyahı andırıyorlardı. Zambağa benziyorlardı ve kesinlikle muhteşemlerdi. Birine dokunmak için uzandı ama İzael elini yakaladı. "Ah-ah. Bak, dokunma."

"Neden?"

"Ölümcül itüzümü." Gülümsedi. "Ve sizin dünyanızda sadece zehirken... burada? Unvanlarını oldukça ciddiye alıyorlar. Bir dokunuşla ölürsün."

"O-oh." Elini çabucak geri çekti. "*Hiçbir şeye dokunma.*"

Anladım."

Adam onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Seni uyarmak için burada olacağım."

Eğer adamın onu sahiplenme duygusuyla koruduğunu bilmeseydi, bu gururunu okşardı. Bir nefes verdi. "İzael, ben sana ait değilim."

"Henüz. Ama olacaksın. Altı gün sonra benim olacaksın."

"Hayır, altı gün sonra bu sözleşmemize son vereceğiz. Unutma, dileğim için önerdiğin takasa üç karşı teklifim var." Onu kolundan dürttü.

"Bana ait olmanın nesi bu kadar yanlış olabilir ki? Bu durumla ilgili sorunuzu gerçekten anlayamıyorum. Sadece bir ölümlü olduğun için inatçı ve öfkeli davranıyorsun." Adam ofladı pufladı.

"Ben-" Gözlerini kapadı ve öfkesini kontrol etti. Onunla bu şekilde hiçbir yere varamazdı. "Her neyse. Bu konuda tartışmak istemiyorum. Valroy'un kral olmasının hikâyesi nedir peki?"

"Kendine Abigail adında sevimli, küçük bir ölümlü cadı buldu."

Kulağa tanıdık geliyor.

"Ve onu Dünya'dan çaldı. Onu Gölgeler Labirenti'ne hapsetti ve onu sevene kadar işkence etti." Sırıttı. "Bu da geri kalanımız için kesinlikle harika bir örnek oluşturdu, söylememe izin verin."

Kadın ona ters ters baktı. "Harika."

"Abigail Seelie Kraliçesi oldu. Ve hepimiz halklarımız arasında bir kez daha kanlı, korkunç bir savaş olacağına inandığımız anda, farklılıklarını çözdüler ve basitçe... bir arada yaşamaya karar verdiler. Kenarlarda savaşıyorlar, dikkatinizi çekerim - biz her zaman casusluk ve entrikalar yapıyoruz. Ama soykırım olmadı."

"Ne kadar rahatladım." Başını iki yana salladı. "Peki ya anlaşıyor?" "Siz insanlar dünyanızı gerçek bir ölüm ve kaosa sürüklediğinizde Bir kez, ama *iki kez-Valroy* kan kokusuna karşı koyamadı. Elinden geldiğince kaos tohumları ekmeye yardım etti, sizin gibileri birbirlerini öldürmeye teşvik etmek istedi. Abigail böyle bir şiddete tahammül edemedi ve bir kez daha savaşa girdik. Ancak Valroy aşkını öldüremedi, ona vuramadı. Sonunda Seelie galip geldi." Homurdandı. "Hilekârlar."

"Buna hile denildiğini sanmıyorum."

"Ama öyle! Abigail'in adamın *tek* zayıf noktasını ona karşı kullanmasının ne kadar zalimce olduğunu bir düşünün. Özellikle de o zayıflık kendisiyken." Tikintiyle yüzünü buruşturdu. "Tipik Seelie. Onur yok. Haysiyet yok."

"O zaman Valroy'a anlaşmayı o mu imzalattı?" "Kesinlikle."

"Tam olarak ne diyor? Fae'lerin Dünya'da olmak için bir sözleşmeye ihtiyaçları olduğu gerçeği dışında." Bir örümceğin alt bedenine sahip dev bir kadın şeklini almış, özenle yetiştirilmiş birkaç gül çalısının yanından geçti. *Daha kötüsü de olabilirdi. Bir örümcek adam olabilirdi.* Bu düşünce onu ürpertti.

"Anlaşma ne diyor? Dürüst olmak gerekirse, pek emin değilim. Hiçbir zaman gerçekten *umursamadım.*" Adam kadının elini bıraktı ve paltosu bir an sonra kadının omuzlarına döküldü.

Kızın soğuktan titrediğini düşündü.

Onun gibi kokuyordu; keskin bir kolonya ve orman gibi. Ona belli belirsiz gülümsedi ve teşekkür etmemesi gerektiğini biliyordu. Bu onun gibilerle asla yapılmaması gereken bir şeydi. Ama yine de ona garip bir şekilde düşünceli, psikopat, katil, fae yılan lordu gibi gelmişti.

Başka bir köşeyi dönüp başka bir heykel sırasına geçmeden önce ona gülümsedi. Onlar geçerken figürlerin isimlerini saydı, hatırladıkları hakkında bir şeyler söyledi, ancak hayatlarında kim olduklarını hatırlayamadığı pek çok figür vardı. Dürüst olmak gerekirse, her şey onun için de bir şekilde bir araya gelmeye başladı. Onun dünyası eskiydi ve bu nedenle pek çok kahramanı ve önemli figürü vardı. Ama tüm Unseelie'leri birbirine bağlayan bir şey vardı.

Hepsi güzeldi.

Ama hepsi *canavar gibiydi*. Bir şekilde zarafet sınırını aşmayı başaran tehlikeli dehşetler. Her türden fazladan uzuvları olan, gözleri olmayan ya da tanıyabildiği ve tanıyamadığı her tür böcek ve hayvanın yarısına benzeyen yaratıklar. Biraz elf de olsa tamamen insan gibi görünenlerin bile, en az diğerleri kadar gaddar olduklarını söyleyen, akıldan çıkmayan bir doğaları vardı.

Ta ki bir heykele ulaşana kadar. Tamamen kuvars taşından yapılmış bir kadın heykeliydi bu. Ay ışığı onu içinden parlıyormuş gibi gösteriyordu. Mermerden yapılmış bir ağaç kütüğünün üzerinde oturan bu kadın kesinlikle Alex'in o güne kadar gördüğü en güzel kadındı. Izael figürün önünde durdu. "Bu Leydi Astasha."

Adını söyleme şeklinden, Alex'in çok ilginç bir hikâyeyle karşı karşıya olduğu anlaşıyordu. "Öyle mi?"

"Onunla evlenmeyi kabul ederek hepimizi Kral Valroy'un zulmünden kurtarmaya çalıştı. Valroy onunla hiçbir şey yapmak istemedi. Tüm bu saçmalıkların ortasında, Anfar ona aşık olduğunu düşünerek kendini kandırdı." Umursamazca omuz silkti. Yelek ve gömlekle de en az kendisi kadar şık görünüyordu.

takım elbiseyi giyerken. "Onun fikrine aşıktı. Kadının kendisine değil."

Kaşlarını çatarak tekrar heykele baktı. "Ne kadar üzücü."

"Ve Valroy onu idam ettiğinde daha da kötüydü. Gözlerine ve kafatasına çivi çaktı. Bu tam olarak doğru değil. Bu onu öldürmedi. Anfar'ın onun işini bitirmesini sağladı."

"Kendime not. Valroy'u kızdırma." Yüzünü buruşturdu.

"Bu çok iyi bir fikir." Başını iki yana salladı. "Ben bile onu kızdırmam. Beni birden fazla kez bir çift çizmeye dönüştürmekle tehdit etti."

Konuşmaya bir yabancının sesi karıştı. "Muhtemelen bunu hak ettiğin için!"

İzael onun kim olduğunu hemen anlamış gibiydi ve belli ki bundan hiç memnun değildi. Öfkeyle hırlayarak döndü ve sese doğru tısladı.

"Oh, çekil." Ses güldü. Dönüp diğer heykellerden birini gördü; granitten oyulmuş, tüylü kanatlarını açmış bir adamdı bu. Gerçekten de bir mezarlık meleşini andırıyordu. Taş figürün omuzlarında, zayıf görünmesine rağmen çelimsiz olmayan genç bir adam vardı. Sallanan bir ayağını boş boş ileri geri sallıyordu. "Buraya senin için gelmedim, nope-rope. Kızla konuşmak için buradayım."

"Hayır-" İzael öfkeden kuduruyordu. Ellerini yumruk yapmış, onun önünde bir adım attı. "Defol, seni melez piç. O benim."

"Henüz bunu kabul etmiş gibi görünmüyor." Adam heykelin etrafında döndü ve bir bacağını figürün başının iki yanına koyarak oturdu. Kollarını heykelin üzerinde kavuşturmuş, İzael'in öfkesini hiç umursamadan çenesini oraya dayamıştı. Parlak, ışıltılı, gümüş saçları ve aynı gümüş gözleri vardı. Bir hayalet kadar solgundu ama vahşi ve yaramaz bir sırtışı vardı.

Kaşlarını çatarak adama baktı. *Görünüşe göre fae'ler memleri biliyordu. Tamam. Güzelmiş.* "Sen kimsin?"

"Küçük yaşlı ben mi?" Güldü. "Oh, şey. Hiç kimse, gerçekten." Tekrar denedi. "Size nasıl hitap edeceğimi öğrenebilir miyim?"

Ona göz kırptı. "Bu kız çabuk öğreniyor. Ondan hoşlanmana şaşmamalı, yılan. Elbette!" Göz kırptı ve hiçbir uyarıda bulunmadan ortadan kayboldu.

Adam aynı hızla yanında belirince çılgılık attı. Onun elini tuttu ve parmak eklemlerinin arkasını öpmek için belinden eğildi. "Robin

Goodfellow, hizmetinizdeyim."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

" Sen ne-" Alex cümleinin geri kalanını asla söyleyemedi.

Robin Goodfellow onu bileğinden yakaladı ve tüm dünya ondan uzaklaştı. En kötü rollercoaster'a binmiş gibi korkunç bir yalpalama hissi duydu. Korkunç hareket sona erdiğinde, yakındaki bir taş duvara yaslandı ve hasta olmamak için mücadele etti. Nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ya da Robin Goodfellow'dan başkası tarafından öldürülmek üzere olup olmadığını. Gerçek *Puck* tarafından.

Lafı açılmışken. Küçük piç yakındaki başka bir kayanın üzerinde oturmuş, aptal gibi sırtıyor ve kıs kıs gülüyordu. "İnsanlar. Bunu hiç de iyi karşılamıyorsun."

Oh.

Oh, lanet

olsun.

Biliyordu.

"Demek istediğim-um-ben-" Doğruldu. Sonunda nerede olduğunu anladığında gözleri fal taşı gibi açıldı. Tüm oda devasa bir mağaraydı; duvarlar, zemin ve tavan tamamen garip, yanardöner ve yumuşak bir şekilde parlayan mavi bir kristalden yapılmıştı. Etrafındaki her şey garip bir güçle uğulduyordu.

"Oh, sorun değil. Umurumda değil. Büyü iyi bir şey, sadece senin kim olduğunu zaten biliyorum Alex." Küçümseyerek burnunu çekti. "Ve seninle konuşmamın nedeni bu değil. Muhtemelen çok merak ettiğin soruya cevap vermek gerekirse, Nir Talae'nin kristal madenlerindeyiz. O yılan piçin bize yetişmesi birkaç dakika sürecek kadar karmaşık bir durum."

"Harika." Sırtını duvara yasladı ve yavaşça bir nefes daha aldı. Midesi nihayet olması gereken yere yerleşiyordu. "Beni öldürecek misin?"

"Hayır."

"Beni öldürecek misin?"

"Hayır." Gülümsedi. "Gördüğüm kadarıyla Unseelie'lerle çok zaman geçirmişsin."

"Özür dilerim. Bir adam tarafından bileğimden sürükleniyorum. insanları *yiğor*." Başını iki yana salladı. "Bunların hepsi çok gerçeküstü." Sanki bir

Rüya. Durumunun gerçekliği hakkında henüz hiçbir şey kafasına dank etmemişti. Her an uyanıp bir kaza geçirdiğini ve komada olduğunu öğrenmeyi bekliyordu.

"Buna alışacaksın. Eğer o kadar uzun yaşarsan." "Tanrım. Buna minnettarım."

"Kişisel bir şey değil." Omuz silkti. "Her neyse. Seni uyarmaya geldim."

"Ah?" Mor saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. Hâlâ sivriydi. Bu da hâlâ çok tuhaftı.

"Izael ve onunla yaptığın sözleşme hakkında." Çıplak ayaklarını tekmeledi. Sürekli hareket halindeydi.

"Biliyorum. Kaybedersem, ruhum karşılığında dileğimi yerine getirecek." Yüzünü buruşturarak kollarını göğsünde kavuşturdu. "Pek heyecanlandığım söylenemez."

"Evet, ama bundan daha fazlası var." Bir nefes aldı ve inleyerek verdi. "Gerçekten başlamadan önce bilmen gereken bir şey var: Tüm dalları ve sonuçları da dahil olmak üzere, hayatımın olası her anının her saniyesinde varım."

"Ne?"

"Ben *her* zaman her yerdeyim. Bu yüzden geleceği biliyorum. Her geleceği. Bir nevi. Ish. Biraz bulanık. Ayrıca olabilecek her olası *zamanda* yaşıyorum." Burnunu kırıştırdı. "İşler karışıyor."

"Hadi canım." Gözlerini kırıştırdı. Kulağa korkunç geliyordu. "Özür dilerim." *Bu İzael'e nope-rope demesini açıklıyor.*

"Meh. Şimdiye kadar alışmıştım. Her neyse. Kontratının olası sonuçları hakkında seni uyarmak istedim. Eğer kazanırsan, Izael ölür. Ve eğer kaybedersen, Izael ölür."

"Nasıl?"

"Sana söyleyemem. Gerçekten önemli değil. Ama evet, Izael'in hayatını kurtarmak istiyorsan, sözleşmeyi kazanamaz ya da kaybedemezsin." Kristalden atladı, belli ki gitmeye hazırlanıyordu.

"Bekle, bekle. Kazanamazsam ya *da* kaybedersem o ölür mü? Başka ne seçenek var?" Ona doğru bir adım attı.

"Bu senin sorunun, benim değil. Zaten insanların işlerine karışmamam gerekiyor. Tüm bu anlaşma meselesi." Gümüş rengi saçlarından bir tutamı gözünden uzaklaştırdı.

"Izael'in ölmesi kötü bir şey mi?"

"Eğer kaybedersen Tir n'Aill'de kapana kısılırsan, senin için pek iyi olacağını söyleyemem." Kıkırdadı. "O öldüğünde tasmanı eline almaktan mutluluk duyacak bir sürü lord ve leydi olmadığından değil. Seni arkadan kimin korkuttuğu dışında senin için pek bir şey değişmeyecek." Kıkırdadı ve bir beli kavrayıp kalçalarını öne doğru itme taklidi yaptı.

Ona bağırma isteğiyle savaştı. Her neyse. Fae'ler azgın yaratıklardı. Öyle olacaklarını düşünmüştü. Onun yerine gözlerini devirdi.

"Ama onu kurtarmanın bir yolunu bulmak istiyor musun, istemiyor musun? Bu sana kalmış." Omuz silkti. "Ben sadece sana ne olacağını söylüyorum. Yani, ben-" Dondu kaldı. "Whelp! Zaman doldu. Sonra görüşürüz, timsah!" Bununla birlikte, göz açıp kapayıncaya kadar kayboldu.

Ve aynı anda, İzael bir duman girdabının içinde belirdi. "Nerede bu küçük-"

"Az önce gitti."

İzael ona doğru koşarak kollarının üstünden yakaladı. Neredeyse çılgına dönmüş gibiydi. "Sana zarar verdi mi? Sana dokundu mu? Ne yaptı?"

"Sadece benimle konuştu. Hepsi bu."

"Hayır." İzael yüzünü buruşturdu. "Hepsi bu değil. O asla *sadece* konuşmaz. O bir manipülatör ve bir Seelie casusu. Kraliçe için çalışıyor. Sana ne söyledi?"

Başını iki yana salladı. Ona söylemek doğru gelmiyordu. "Muhtemelen hepsi yalandır. Önemli değil."

"Anlat bana."

Çenesini kaldırdı. "Önemli değil."

"Alex. O melezin sana ne söylediğini anlat bana." Alex ona doğru yaklaştı ve arkasındaki kristal duvara sırtını dayadı. "Bana hemen şimdi söyle."

Çenesini kaldırdı. Kapana kısılmıştı ve ne yazık ki rakipsizdi. Ama lanet olsun ki onun için öylece yuvarlanacaktı. "Peki bunun için bana ne vereceksin?"

Adam karanlık bir kahkaha atarken yüz ifadesi düşmanca bir gülümsemeye dönüştü. "Daha iyi bir soru... Eğer vermezsen sana ne yaparım?" Keskin tırnaklı elini boğazına kadar götürdü ve parmakları bir tarafta, başparmağı diğer tarafta olmak üzere orada dinlendirdi. Sıkmadı. Ama buna ihtiyacı da yoktu.

Midesi beklenti ve korku içinde burkuldu. "Sana ne dediğini söylemeyeceğim. Bu benim için bir mesajdı, senin için değil."

O turkuaz, parlayan gözleri parladı. "Tehlikeli bir oyun oynuyorsun, bülbül. Sen *benimsin*. Başka kimsenin değil. Anlıyor musun?"

"Ben de sana ait değilim. Ben kendime aidim." Ellerini arkasındaki kristale bastırdı. Hiçbir uyarı olmadan, içinden bir şey koptu. Kendini elektrik prizine takılmış gibi hissetti. İçinden elektrik aktı ve İzael'e çarptı. Gücü onu sağır edici bir *çatırtı* ve ozon kokusuyla havaya savurdu.

Izael uzaktaki duvara çarptı ve acı içinde inleyerek dizlerinin üzerine çöktü. Gömleğinde kararmış bir delik vardı.

"İz!" Kendini durduramadan ona doğru koştu. Açıkçası nedenini bilmiyordu. "İyi misin? Özür dilerim, öyle demek istememiştim."

Zayıf da olsa güldü. "Cadı olduğunu unutursam böyle olur işte." Bacaklarını uzattı ve homurdanarak sırtını duvara yasladı. "Oh, bu acıtıyor. İyi atış, ötücü kuş."

"Nasıl-bilmiyorum bile-" Yanında diz çöktü, göğsündeki yanık yüzünden acı içinde kıvranıyordu. "Bir şey yapmaya çalışmıyordum."

"Etrafındaki dünyanın büyüünden faydalanabilirsin. Ve burası onunla dolu." Sırıttı. "Benim için endişeleniyor musun? Bence endişeleniyorsun."

"Hayır, endişelenmiyorum." Topuklarının üzerine geri oturdu. Öyle miydi? *Kahretsin*.

"Öylesin." Kıkırdadı. "Bana *Iz* bile dedin." Uzandı ve sivri tırnağıyla kızın burnunun ucunu dürttü. "Benden *hoşlanıyorsun*. Kabul et bunu."

"Hayır. Hoşlanmıyorum. İzael de çok fazla heceli bir kelime." Ona ters ters baktı. "Endişeleniyorum çünkü buradan çıkış yolum yok ve sen olmadan kapana kısıldım ve öldüm."

"Ah. Evet. Açıkça." Belli ki ona inanmamıştı. "Onu öpebilir ve daha iyi yapabilirsin." Göğsünü işaret etti. "Ya da başka bir yeri öp eğer -"

"Izael."

"Evet, evet." Tekrar homurdanarak ayağa kalkmak için duvarı kullandı. Bütün bunlardan sonra ona yardım etmeyeceği kesindi. "Denediği için bir yılını suçlayamazsın." Kristal yüzeyden bir adım uzaklaştı. Dizleri büküldü.

İçgüdüsel olarak onu yakaladı, neredeyse ağırlığı yüzünden düşüyordu. Görüldüğünden çok daha ağırdı. Bir kolunu omzuna attı ve acı perdesinin ardından az da olsa ona gülümsedi. "Gördün mü? Benden *hoşlanıyorsun*."

"Sadece çeneni kapa ve bizi buradan çıkar, olur mu?"

"Tamam, tamam..." Eliyle işaret etti ve önlerinde bir geçit açıldı.

Alex bunu başka nasıl tarif edeceğini bilmiyordu; sadece dönen bir delik. Uzayda. Orada öylece duruyordu.

Berbat bir gece olmuştu. Ve bir şey ona bitmeye yakın olmadığını söylüyordu. "Artık eve gidebilir miyim?"

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Izael geçide doğru yürüdü, hâlâ ona yaslanmıştı. Onun numara yapıp yapmadığını merak etti. Gerçekten de onu bırakıp portaldan kendi başına geçmeliydi. Ama onsuz çalışıp çalışmayacağı ya da nereye gideceği hakkında hiçbir fikri yoktu. "Saat neredeyse gece yarısını geçti! Daha akşam yemeğimizi yemedik ve seni baştan çıkarmaya fırsatım bile olmadı."

Bir portaldan geçmenin ışınlanmaktan çok daha az sarsıcı olduğuna karar verdi. En azından kusma isteği uyandırmıyordu. "Bunu bir yanıtla onurlandırmayacağım."

"Kanepe." Evinin kenarlarını belirleyen tuhaf, harabeyi andıran duvarlardan birinin yanındaki pelüş mobilyayı işaret etti.

"İlgi çekmek için incinmiş numarası mı yapıyorsun?" Her iki durumda da ona kanepeye kadar yardım etti, oturduğunda omuzlarından gerçek bir ağırlık kalktığı için mutluydu. Adam yanlara doğru uzandı ve kadın hayretle adamın formunun parıldayıp "gerçek" formuna dönüşmesini izledi; kuyruğunun uzun sarmalları sırtına, koluna ve yere doğru kıvrıldı. Ve sonra hemen ayak bileğine dolandı.

Tutucu piç. Ayağını sallayarak onu uzaklaştırmaya çalıştı. Ama işe yaramadı.

"Neden ilgi çekmek için numara yaptığımı düşündün ki?" Göğsündeki isi fırçaladı.

"Çünkü tanıştığımızdan beri bunu yapıyorsun. Seni yediğin casusla gördüm. Sana yumruk attığımda canının gerçekten acımasına imkan yok." Ayağını tekrar salladı. "Peki bırakacak mısın?"

"Tamam, evet, numara yapıyordum. Ama dikkat çekmek için değildi. Daha çok mizah içindi." Kıkırdadı. "Benden bu kadar korkmanı istemiyorum. Pekâlâ, benden korkmanı istiyorum ama seksi ve eğlenceli bir şekilde. Seksi olmayan, eğlenceli olmayan şekilde değil." Kuyruğu onu kanepenin kenarına doğru çekti. Bu hareketle birlikte zıplamak zorunda kaldı, aksi takdirde düşebilirdi. "Benimle otur."

"Sana güvenmiyorum."

"Senden bunu istemedim." Adamın kuyruğu bir kez daha kızın beline dolandı ve onu kanepeye doğru sürüklerken kızın artık bu konuda söz hakkı yoktu. "Otur."

Belindeki sarmal daha da sıkılaştı. "Izael, kes şunu." Kollarını adamın kuyruğuyla kendisi arasına sokarak onun elinden kurtulmaya çalıştı.

"O hain Puck'ın sana ne söylediğini bana anlatmadın." Kas sarmalı onun etrafında dalgalandı ve adam ikinci bir katmanı göğsünün etrafına sardı.

"Izael-bekle-" Kollarını göğsüyle adamın kuyruğu arasına sokarak bir hata yapmıştı. Çok kötü bir hata. Birden, adamın daha küçük, daha dar olan ucu boğazına dolmasına engel olamadı. Henüz o kısmı sıkmamıştı ama sıkabileceği çok açıktı.

Ürperdi, etrafındaki kaslar bir dalga halinde gerildi ve sonra gevşedi. "Çok iyi hissediyorsun... ve çok güzel görünüyorsun, görüyor musun? Gözlerindeki o bakış. İşte ben de tam olarak bundan bahsediyordum." Oturdu, kuyruğunun sarmalı onu kanepede sırt üstü yatmaya zorladı. Ağırlığını başının iki yanındaki ellerine vererek ona doğru yaklaştı. "Sanırım bundan hoşlanıyorsun. Hoşuna gitmiyor mu? Hm?" Çatallı dili ağzından dışarı fırladı, havanın tadına baktı. "Evet, sanırım hoşuna gidiyor."

"Iz-" Adını tamamlayamadı. Adam onu öptü, fırsattan istifade dilini ağzına soktu ve onu sahiplenirken kendi dilinin etrafında dolandı. Kadın çaresizdi. Tamamen çaresiz.

Etrafındaki sarmallar yine yavaş bir dalgayla gerildi, öncekinden biraz daha sertti. Bunun ne kadar seksi olduğunu inkâr edemiyordu. Ne kadar garip ve harika bir şekilde erotik hissettirdiğini. Konuşabilse bile, adamın her sıkıp gevşemesinin içinden nasıl bir zevk ürpertisi geçirdiğini inkâr edebileceğinden emin değildi.

Öpücükten ayrıldığında, parlayan deniz mavisi gözleri arzudan fırtınaya tutulmuştu. Sıkma ve bırakma hareketine devam ederken onun üzerinde durmuş, onu izliyordu. "Melezin sana ne söylediğini anlat bana."

"Hayır." Nefes nefese kaldı. "Benim içindi, senin için değil" - boğazındaki sarmalı sıkıp nefes almasını bir anlığına zorlaştırdıca sözünü kesti- "senin için." Neden bu kadar iyi hissettirmişti? İyi hissettirmemeliydi. Ama hissettirdi. Ve yüzündeki ifadeye bakılırsa, hissetmiyormuş gibi davranmaya çalışmanın hiçbir anlamı yoktu. O zaten biliyordu.

"Söyle de durayım." Sırıttı. Bir elini kalçasında gezdirip karnının üzerinde dolaştırdı, parmakları gömleğinin altından kaydı. "Tabii..." diye mırıldandı, dili yanağında geziniyordu, "yine de devam etmemi istiyorsan..."

Ona söylemeliydi. Ölmesi neden umurunda olsun ki? Gözlerini kapadı, başını kanepeye yasladı ve kuyruğunun ucunun boğazına dolandığını hissetti. Durmasını talep etmeliydi.

Ama o bunların hiçbirini yapmadı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Pretty girl." İzael şansına inanamıyordu. Onun alıngan, güzel, küçük, ateşli evcil hayvanı neredeyse *parlıyordu*, o kadar muhtaçtı ki. "İşte böyle, güzel kız... bırak gitsin." Onu sadece sıkarak doruğa çıkarıp çıkaramayacağını merak ediyordu. O kadar iyi hissediyordu ki, kalbi hızla atıyor ve nefesi kesiliyordu; daha da sıkıp onu inletmemek için tüm iradesini kullanması gerekti.

Ya da onu hemen şimdi, burada sikleriyle doldurmak için.

Hayır. Bunu yapmadan önce onu adım adım kendisine alıştırması gerekiyordu. Sır sakladığı için onu "cezalandırmak" istiyordu. O küçük piç Goodfellow'un ona söylediği şey hakkında endişeleniyordu. Ama sırlarını koruması karşılığında ötücü kuşunun tadına bakabilirse? Bu takası yapardı.

Eninde sonunda gerçeği öğrenecekti. Her zaman öğrenirdi.

"İzael," diye mırıldandı, adam onun etrafındaki sarmallarını tekrar sıkarken, yakında onunla yapacağı bir dansın temposunu taklit ediyordu. Ama bu gece değil. Korkmuştu - adamın bahsettiği o seksi, eğlenceli şekilde -Ve o da kararsızdı, muhtemelen ne istediği ve ne "yapması" gerektiğini bildiği arasında kalmıştı.

Onun sıcak tenini okşadı, avucunun altındaki hissini seviyordu. Pantolonunun düğmesini açıp fermuarını indirdi. Kız kıpırdandı, onun avuçlarında kıvranıyordu. Kıkırdayarak, pantolonunu aşağı çekmeye başlarken tekrar üzerine abandı. "Mücadele etmene bayılıyorum, savaşmaya devam et. Harika hissettiriyor."

"Ne yapacaksın-" Adam onu biraz daha sıkınca nefesi kesildi ve sırtını dikleştirdi. Vazgeçmeden önce bir süre daha tuttu. "Yapamazsın-"

"Yapabilirim. Ve bunu yapmamı istiyorsun." Dişlerini kızın çenesinin kenarına geçirdi. "Merak etme. Bu gece seni almayacağım. Sana acı çektirmeyi planlıyorum, seni ödüllendirmeyi değil." Sırıttı ve kuyruğunun ana sarmalının üzerine oturdu.

İnsan kıyafetlerini çıkarmak bazen çok sinir bozucuydu, giydiği modern kıyafetler harika bir şekilde vücuda oturan ve açık olsa bile. Kot pantolonunu çekiştirerek çıkardı ve bir kenara fırlattı. Kadın ciyakladı ve debelendi,

bacaklarını tekmeliyordu. Onun acınası çabasına gülerek bacaklarını göğsünün iki yanına açtı.

"Hey!" Ah, ona nasıl da ters ters baktı. Bariz uyarılmışlık hali düşünüldüğünde ne kadar da öfkeliydi.

Adam dudak büktü ve parmaklarını kadının iç çamaşırında gezdirdi. Uzun, keskin tırnaklarını yok etti. Yapmak istediği son şey onu incitmekti. "Siz insanlar, zevk almaktan çok utanıyorsunuz. Neden? Bu doğaldır, güzeldir. Şiddetten zevk alıyorsunuz ama bundan çekiniyorsunuz. Asla anlamayacağım."

"I-" Adam başparmağını iç çamaşırının içinden hassas tomurcuğunun üzerinde gezdirirken inledi. Çıkarmak istediği diğer sesleri açıkça ısırdı.

"Sshh, güzel kız... Sadece cezayı çek." Sırıttı. "Ya da bana Puck'ın ne dediğini söylersin ve bu iş biter." Kızın *gerçekten* istemediğini bildiği bir şey. Ve kendisi de istemiyordu. Ona kolay bir çıkış yolu vermişti ve bunu kabul ettiğini görmek onu çok mutlu etmişti.

İç çamaşırını kenara çekti ve başını ona doğru eğdi, dilini onun üzerinde gezdirdi, baş döndürücü tadı sevdi. Adam etrafındaki sarmalları sıkarken inledi. Ama bu inilti, dilini derinlere soktuğunda bir çığlığa dönüştü.

Bu hafta bittiğinde benim olmak isteyeceksin. İşaretle beni, Alex.

ALEX AKLINI KAYBETMİŞ OLMALI. Delirmiş olmalıydı. Olanların tek açıklaması buydu. Şu anda *onu yiyip* bitiren dev, şeytani bir yılan fae'nin kuyruğunda sıkışıp kalmıştı. Onun bir adamı bütün olarak yuttuğunu gördüğü için bunun yeni bir anlamı vardı.

Başını arkaya attığında, uzun, çok esnek dilini içinde kıvırdıkça vücudu zevkle kasılırken, vizyonu yüzüyordu. Hayatında daha önce deneyimlediği hiçbir şeye benzemiyordu. Başparmağı baskıyı bırakmadı. Kendinden geçmesinin tırmandığını ve zirveye ulaşmaya başladığını hissetmesi sadece birkaç saniye sürdü.

Adam durdu ve kıs kıs güldü. "Çok hızlıydı." Heyecanı azalmaya başlamıştı. "Uzun zaman oldu mu?"

Başını kaldırarak ona ters ters baktı ve bu sadece onun daha çok gülmesine neden oldu. "Yemin ederim."

"Sana bunun bir ceza olduğunu söylemiştim, değil mi?" Parmaklarını onun üzerinde gezdirdi, vücudunu keşfetti, kalçalarını ve karnını okşadı. "Hm. Evet. Sanırım bana yalvarmanı istiyorum."

"Yalvarmayacağım."

Kıkırdadı. "Oh, bunu göreceğiz." Başını tekrar ona doğru eğdi, dili içinde kıpırdandı. Kadın bir iniltiyi bastırdı. Zevk yeniden artmaya başladı, istikrarlı bir şekilde tırmanıyordu ve tam o meşhur uçurumdan aşağı itilmek üzereyken adam durdu.

Kadın hayal kırıklığı içinde
hırladı. Ve adam sadece
güldü.

Bu onun oyunu olacaktı.

Lanet olası piç kurusu.

"Ne kadar dayanabileceğini merak ediyorum." Onun vücudunu tekrar okşarken mırıldandı. "Ne düşünüyorsun? Sekiz kez mi? Dokuz kez mi? Hadi on olsun. Bak ne diyeceğim, seni bitirmem için bana yalvarmadan on kere yap, ben de sana bir ödül vereyim."

"Neden her şey seninle bir oyun olmak zorunda, sen-" Boğazının etrafındaki sarmal sıkılınca sözünü kesti. Ürperdi, ne kadar iyi hissettirdiğine engel olamıyordu.

"Fae." Sırıttı. "Bu bizim olayımız. Şimdiden ikiye ulaştın. Bunu ciddi bir şekilde yapalım, olur mu?"

O tam olarak bunu yaparken Alex sadece nefesinin altında küfürler mırıldanabildi Bu.

uç. Dört. Beş kez, durmadan önce onu kenara getirdi. Şimdi terliyordu, vücudu ince bir ter tabakasıyla kaplıydı. Gözleri kapalıydı ve üzerindeki baskıyı her azalttığı anda, bir denizcinin yüzünü kızartacak küfürler savuruyordu.

Bu hoşuna gidiyordu.

Morrigan adına, eğer henüz bağımlısı olmadıysa, ona bağımlı hale gelecekti. Onun değerli, harika, şaşırtıcı, vahşi küçük bülbulü. Başka hiç kimsenin ona dokunmasına izin vermeyecekti, hiç kimsenin. O sadece ve sadece onun olacaktı.

Onu istiyordu. Vücudu kılıfının içinde acı verici bir şekilde sertleşmiş, *ihtiyaçla* zonkluyordu. Ama onu almayacaktı. O zaten anlayışlı davranıyordu. Onun arzusunu kabul etmesini, bundan utanmamasını istiyordu. Her şeyini içine sıkıştırmaya çalışmadan önce onun kendisine zarar vermeyeceğine güvenmesi gerekiyordu.

Ve bu gerçekten bir sıkıştırma olacaktı.

Bunu dört gözle bekliyordu. Son derece.

Altı kez tekrarladıktan sonra başını iki yana sallayarak hıçkırıklara boğuldu.

"Şimdiden pes mi ediyorsun, güzel kız?" Kendini tutamadı. Neredeyse başarısından gurur duyacaktı! "Sadece söyle. 'Lütfen İzael' de ve her şey bitsin."

Sıkılmış dişlerinin arasından "Hayır," diye bağırdı.

"Pekâlâ, sen öyle diyorsan..." Yedi kez ve kız adamın pençesinde çırpınıyordu. Sekiz kez ve nefes nefese kalmıştı. Dokuz kez ve onu gerçekten delirtip delirtmeyeceğini merak ediyordu.

Ama onunla gurur duyuyordu. Ona küfrederken, onu tekmelemeye çalışırken, onun pençesinde kıvranarak kendi sonunu hazırlamaya çalışırken bile. Güçlü bir iradesi vardı ve değerli bir rakipti -ve çok değerli bir oyuncaktı.

"Çok yaklaştın, güzel kız. Çok yakın." Avucuyla karnını okşadı. "Harika gidiyorsun."

"*Senden nefret ediyorum.*" Hâlâ cazibesini koruyan kız ona ters ters baktı.

"Hm. Hayır, etmiyorsun." Dilini tekrar onun üzerinde gezdirerek tadını çıkardı. "Son raunt, eğer şimdi pes etmek istemiyorsan."

Kadın hırladı, ona tekrar küfretti ve başını geriye attı. "...Hayır."

"Güzel." Ve işe koyuldu. Onu zirveye getirip durduğunda neredeyse çılgılık atacaktı, o kadar kızgındı ki. Ama yalvarmadı. Adam kahkahalarla uludu. "Aferin!"

"*Senden nefret ediyorum*, seni egoist boktan fae parçası! Senin derini yüzeceğim ve seni bir el çantasına çevireceğim, seni lanet olası, anasını siktiğim, eşek yalayan bok sandviçi! Bırak beni *hemen*-"

Ödül zamanı gelmişti. İki parmağını boğumlarına kadar içine sokarak onu susturdu, aniden ve uyarıda bulunmadan gerdi. Hassas tomurcuğunu dişleriyle yakaladı ve parmaklarını sert bir tempoda içine sokmaya başlarken ona işkence etti.

Hiç de uzun sürmedi.

Serbest bırakılırken feryat etti, vücudu kamburlaştı, kasları gerildi ve parmaklarının etrafında kenetlendi. Onu izlemek için başını kaldırdı, kız avucunun içinde çırpınırken önündeki manzaranın tadını çıkarmak için. Sarmallarını biraz daha sıktı, onun kıvrınmasının verdiği his hoşuna gidiyordu.

Zirveden indiğinde nefesi kesilmişti. Kuyruğunu boğazından çözdü ve kaburgalarının etrafındaki baskıyı azalttı.

"Çok güzel," diye mırıldandı. "Çok güzel."

"Siktir... seni," dedi çaresiz nefesler arasında.

"Mm. Henüz değil." Kıpırdandı, rahatsız bir şekilde biraz homurdandı ve koltuktan kalktı. "Yine de, izin verirseniz, bir şeyle ilgilenmem gerekiyor."

Bir gözünü açıp ona bir bakış attı. Kızgın bakışları ona ne yapacağını çok iyi bildiğini gösteriyordu.

"İzlemek ister misin?" Adam sırtıttı.

Başının üstünden bir yastık kaptı ve onunla ona vurdu.

Gülerek onu kendi haline bıraktı ve evinin uzak tarafındaki kaplıcasına doğru yola koyuldu. "Beni ne kadar istediğini kabul etseydin şu anda ne kadar eğlenebileceğimizi bir düşünsene!"

"Siktir git!" diye bağırdı ona.

"Yakında, bülbül. Ve sonra sana gerçekten şarkı söyleteceğim." Kızın hayal kırıklığı hırıltısı adamın eğlencesini daha da artırdı.

GERÇEKTEN NE düşünüyordu ki? Gerçek anlamda ne düşünüyordu ki? Pantolonunu çekiştirerek koltuktan kalktı ve başka bir mobilyaya doğru yürüdü, kafasını toparlamak için biraz uzaklaşmaya ihtiyacı vardı.

Bu, hayatının en yoğun cinsel deneyimiydi. Görünüşe göre, tam da o ana kadar tamamen farkında olmadığı bir sürü saçmalığın içindeydi. Kendini biraz çelişkili hissettiğini söylemek hafif kalırdı.

Puck'ın kendisine söylediklerini ona söylemeliydi. Ölmesi neden umurunda olsun ki? Öyle değil mi? *Değil mi?*

Umurunda olmamalıydı. Hiç umurunda olmamalıydı. Izael onun lanet ruhunun peşindeydi ve bu durum daha da kötüye gidecekti.

Daha iyi. O dengesiz, insan yiyen bir deliydi. Elbette, günah kadar ateşliydi ve dilini çok ama *çok* iyi kullanıyordu ama kızın her şeyi bir perspektife oturtması gerekiyordu. Onu kişisel köpeği haline getirmek istiyorsa, yatakta ne kadar iyi olduğu önemli olmamalıydı.

Ama..

Onu gerçekten incittiğinde endişelenmişti. Öyle değilmiş gibi davranmak istese bile.

Ve o... birlikte geçirdikleri zamandan keyif alıyordu. Randevuları berbat ve tuhaftı ve Tir n'Aill fantastik canavarlar ve garip manzaralarla dolu bir kabus dünyasıydı. Ama onun gibi, inkar edilemeyecek kadar da güzeldi.

Ve şimdi evinde başka bir yerde *iki sikiyle otuz* bir çekiyordu. "Ne yapıyorum ben böyle?" Başını ellerinin arasına aldı ve gözlerini kapattı. Her şey kontrolden çıkmaya başlamıştı. Son derece kontrolden çıkıyordu. Bunu sona erdirmenin bir yolunu bulması gerekiyordu - ondan ayrılmak için. Ama *nasıl?*

Kontratı kazanırsam, o ölür.

Kontratı kaybedersem, o ölür.

Başka ne seçenek vardı? Üçüncü bir çıkış yolu olabilir miydi? Belki de Izael'e Puck'ın söylediklerini anlatmalıydı. Belki kendi hayatının tehlikede olduğunu bilirse sözleşmeyi iptal ederdi. Hayır, daha büyük olasılıkla, tüm bunların saçmalık olduğunu ve Seelie'nin Dünya'yla bağlantısını kesmesi için yaptığı boktan bir girişim olduğunu iddia ederdi.

Evet, Izael'den kurtulmanın mümkün olmadığından emindi. İşlerin normal seyrinde gitmesine izin verirse ve kazanırsa, kendisi Dünya'da olacaktı ve o da ölmüş olacaktı

-Bu da onu garip bir şekilde üzdü. Her şey düşünüldüğünde, ona kötü davranmamıştı.

Diğer seçenek ise kızın kaybedip adamın ölmesi ve Tir n'Aill'de kapana kısılıp başka birinin köpeğine dönüşmesiydi. Ve büyük ihtimalle onu yakalayan kişi de ona karşı bir Unseelie kadar nazik olmayacaktı.

Önünde tek bir yol vardı. Eğer onu sözleşmeyi iptal etmeye ikna edemezse, bir şekilde sözleşmeyi geçersiz kılmanın bir yolunu bulması gerekecekti. Bir açık kapı olmalıydı. Başka bir yol olmalıydı. Ama *ne?*

Ve bunu anlamak için zaman ilerliyordu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

I Zael'in Alex'e dönmesi zaman aldı. Kendini bitirmesi çok uzun sürdüğü için değil, neredeyse hiç sürmemişti. Yaptıklarından sonra patlamaya hazırdı. Ama zavallı genç cadının bunalmış olacağını ve muhtemelen düşünmek için birkaç dakikaya ihtiyacı olduğunu düşündü.

Elbette, bu sefer bacakları ve kıyafetleriyle ona doğru geri döndüğünde, başka bir sandalyede oturmuş, orta mesafeye bakıyordu. Kaşlarının arasındaki o çizgi sanki taşa kazınmış gibiydi, çenesi elinde ve dirseği dizindeydi.

Adamın yaklaştığını fark etmedi bile. Adam yanına geldi ve eğilip başının üstünden öptü. Kadın mırıldandı ve başını kaldırıp adama baktı, sonunda onu görmüştü ve sandalyeye oturup uzun bir nefes verdi. "Özür dilerim. Tüm bunları sindirmek çok zor."

"Biliyorum. Sana karşı kesinlikle sabırlı davranmadım." Bir eliyle kızın mor saçlarını okşadı. Çok yumuşaktı. "Neden seni eve götürmüyorum? Sanırım bu akşam benden yeterince çektin." Gülümsedi. "Seni yormak istemem, ne de olsa daha yeni başladık."

Yarım yamalak, bitkin bir kahkaha atarak sandalyeden kalktı. "Evet. Biraz kestirebilirim."

"Ve ayrıca! Ödülünü görme vakti geldi." Kendini doğum günü olan bir çocuk gibi hissediyordu ama *ona* hediye veren kendisiydi. Onun için yaptıklarını fark ettiğinde yüzünün alacağı ifadeyi görmek için sabırsızlanıyordu. Elini uzatarak onun elini tutmasını bekledi.

"Düşündüm de..." Belli ki yaptıkları şeyi nazik bir şekilde nasıl tarif edeceğini bilemediği için sözünü kesti.

"Hm?" Adam kıkırdadı. "Oh, pek sayılmaz. *Bu* senin ödülün değildi. Bu tamamen başka bir şeydi. Parmaklarını esneterek onu acele etmeye çağırdı. "Hadi, şimdi! Bütün gece bunun üzerinde oturdum."

Şaşkın, ama çoğu zaman onun yanında takındığı o isteksiz bakışla elini onunkinin içine koydu. Onu evinin kenarına götürmeden önce parmak eklemlerini öpmek için eğildi. Bir hareketle Dünya'ya geri dönen bir geçit açtı ve onunla birlikte geçitten içeri adım attı.

Görkemli bir apartman dairesinin oturma odasında belirdiler. Yüz yıldan biraz daha eskiydi ya da binanın dış cephesindeki tarih öyle söylüyordu.

Tuğla "kahverengi taş" devasa bir mülkten birkaç küçük ama daha az özenli olmayan "apartman dairelerine" bölünmüştü. Bu ne anlama geliyorsa artık.

İnsanlar işleri gereksiz yere karmaşık hale getiriyor.

Ev zaten pahalı bir zevkle döşenmişti. Şu anda bulundukları yere gerçekten şaşkın bir ifadeyle bakan Alex'e dönerek kollarını iki yana açtı. "Tah-dah!"

"Neredeyiz biz?"

"Evinizde tabii ki." Deri kanepelerden birine uzandı ve ne kadar büyük olduğuna bayıldı. Çoğu mobilyaya nadiren sığardı.

"Ben... bu... ben burada yaşıyorum." Bariz olanı ifade etti.

"Hayır, yaşıyorsun." Bu anı seviyordu; ne kadar zeki olduğunu gösteriyordu. "Aslında burası altı yıldır sizin adınıza kayıtlı."

Ona geri sarmasını işaret etti. "Baştan başla lütfen. Bu işi kendi başıma çözemeyecek kadar yorgunum."

Adam kıkırdadı. Bu haklıydı. Onun için vahşi bir yirmi dört saat olmuştu. Güneş Dünya'da daha yeni doğmaya başlamıştı, lambaların elektrik ışıltısıyla engellenen karanlık solgunlaşmaya ve hiç solmayan doğal olmayan turuncuyla savaşmaya başlamıştı.

"Bu benim sana hediyem." Tekrar apartman dairesini işaret etti. "Ödülün. Değerli evcil hayvanımın sefalet içinde yaşamasına izin veremem, değil mi? Bu benim eşyalarımın biri için *çok* daha saygın."

"Ben-" diye homurdandı. "Şu anda seninle bu konuda tartışmayacağım. Tamam, bana bunun *nasıl olduğunu* açıkla."

"Bilmemeyi tercih edersin."

Bu konudan vazgeçmeyeceğini belli eden bakışlarını ona dikti. "Şimdi bana gerçekten anlatman gerekiyor."

Nefesini içine çekip uzun bir ip halinde dışarı verdi. "Çok basitti, gerçekten. Buranın sahibi olan iş adamıyla bir anlaşma yaptım. Evi ve içindeki her şey karşılığında onun en derin dileğini yerine getirecektim. Bana dört evi daha olduğunu söylediğine göre," - devam etmeden önce dramatik bir nefes aldı - "bu onun için pek de yüksek bir bedel sayılmazdı."

Gözlerini kısmıştı. "Şimdi nerede?" "Başka bir yerde." Gülümsedi.

"Ona ne yaptın İzael?"

"Dileğini yerine getirdim." Onu nasıl köşeye sıkıştıracağını bulmaya çalışmasını izlemek hoşuna gidiyordu. Oynadıkları harika bir kedi fare oyunuydu. Hiç bitmemesini umuyordu. Onun ruhunu ezmek istemiyordu, sadece ona *sahip* olmak istiyordu.

Gözlerini özenli pervazlarıyla tavana dikti ve uzun bir nefes aldı, belli ki öfkesini yatıştırmak için acele etmiyordu. "Onun dileği neydi, İzael?"

"Yüzlerce yıl boyunca toplum tarafından takdir edilmesini." Öfkelendi. "Sadece para sahibi olmanın akranlarının saygısını kazanmak için yeterli olduğuna inanıyordu. Henüz bunu elde edemediği için kızgındı."

"Dünya'ya hoş geldiniz." Duvara yaslanmış cilalı antika bara doğru yürüdü. Sunağını o pis kulübesinden buraya taşımıştı. Üzerinde duran taşlardan birini düzeltti. Mükemmel bir şekilde yaptığını düşünmüştü, ama görünüşe göre sadece biraz eksikti. "Onun dileğini tam olarak nasıl yerine getirdin?"

"Sen... gerçekten bilmek istemezsin, bülbül." Bunun onun önünde oltayı sallamak olduğunu biliyordu.

Bakışları onu pes etmeye itmeye yetmişti. Soruları konusunda çok açık olmak konusunda zekice davranmıştı. Dansı bırakması gerektiğini düşündü.

"O şimdi Güzel Sanatlar Müzesi'nde bir tablo." Gülümsedi, neredeyse kendi harika hınzırlığıyla övünüyordu. "Ne kadar zekiyim, değil mi? Gelecek yüzyıllar boyunca başkalarının hayranlığını kazanacak."

Kız o kadar etkilenmemişti. "*Lanet* olsun Izael, onu sen öldürdün! Ben burada yaşamıyorum. Burası benim değil."

"Ama öyle! Biraz büyü, biraz nüfuz ve burası en başından beri senin adına. Tamamen ödendi. Endişelenecek bir şey yok."

"Burada yaşayan adamı öldürdüğün gerçeği dışında!"

"Böyle saçma bir şey isteyecek kadar aptaldı." Omuz silkti. "İsteğini iyice düşünmemiş olması benim suçum değil. Her şeyi isteyebilirdi ama o zavallı egosunu beslemeye karar verdi."

Bu durumdan hiç hoşnut değilmiş gibi görünüyordu.

Kaşlarını çatarak doğrulup oturdu. "Onun berbat bir insan olduğunu söylememin sana bir faydası olur mu?"

"Öyle miydi?" Ona bir kaşını kaldırdı.

"Muhtemelen."

"Lanet olsun, İzael." Ellerini saçlarının arasına sokarak mutfığa doğru yürüdü. "Eski daireme ne oldu?"

"Bütün eşyaların artık burada. Saklamaya değer ne varsa, gerçekten. Çirkin mobilyaları geride bıraktım. Ayaklarını kırma riski olmadan seni beceremeyeceğim bir masaya sahip olmanın ne yararı var? Pah. İşe yaramaz." Kanepeden atladı ve onun peşinden gitti. Kadın etrafı kolaçan ediyordu. Bir yatak odası, bir banyo, geniş bir mutfak, bir ofis ve bir oturma odası. Ona göre pek de gösterişli sayılmazdı. Sadece önceki sahte evinden çok daha kaliteli bir evdi.

Onun yorumuna iç geçirdi ama cevap vermedi.

"Ben sadece senin güvenliğini düşünüyordum. Ben hamlemin ortasındaiken başınızın üzerine düşmek isteyeceğinizden şüpheliyim."

Bu ona başka bir keskin ifade kazandı. Onun yüzündeki bu ifadeyi seviyordu. Onu tekrar yutmak istemesine neden oluyordu. Kızdığı zaman çok güzel oluyordu. O öfkenin mutluluğa dönüşmesini izlemek gördüğü en harika şeylerden biriydi.

"Seni bundan vazgeçirmemin bir yolu var mı?" Başını ana yatak odasına doğru uzattı.

"No-pe." Son kısmı bir patlama olarak çıkardı. "Eşyalarımın ben ilgilenirim."

Mutfığa doğru yürüdü. "Son kez söylüyorum, ben-" Küçük, tüylü bir yaratık yanındaki tezgâha atlayıp miyavlayınca irkildi. "Geh!"

Gülümsedi. "Ve işte ödülünüzün diğer kısmı."

Kadın, mırıldanarak tezgahı yoğuran turuncu tekir kediye baktı. İlgi için yalvardığı her halinden belli olan kediye hemen teslim oldu ve hevesle eline eğilen hayvanı sevmek için uzandı. "Bana bunun onun kedisi olmadığını söyle."

"Oh, hayır. Pek sayılmaz. O salağın hiç evcil hayvanı yoktu. Muhtemelen ailesi de yoktur." Omuz silkti. "Bu küçük adam dışarıdaki çöp tenekelerini karıştırıyordu. Ona bir evi olup olmadığını sordum, hayır dedi. Yani artık var. Güvende, sıcak ve beslendiği için çok mutlu."

"Kedilerle konuşabiliyor musun?"

"Elbette. Sen konuşabiliyor musun?" Gözlerini kırptırdı. "Sen bir cadı olduğun için-"

Bir elini yüzüne vurdu.

"Sana düzgün bir tanıdığa nasıl sahip olunacağını öğretmeliyim. Hizmet etmekten çok mutlu. Gördünüz mü? Bazı evcil hayvanlar kendilerine sunulan barınağı *takdir* ediyor.

sahiplerine." Ses tonundaki kendini beğenmişliği engelleyemeyerek ona doğru eğildi.

Onu görmezden geldi ve başını hevesle yanağına sürtünen turuncu kediye kucağına aldı. Bir araba motoruyla karıştırılabilecek kadar yüksek sesle mırıliyordu. "Çok tatlı. Onu tutacağım. Onun için malzeme almam gerekecek."

"Çoktan aldım. Yeni evinizin her yerine kaka yapmasına izin veremezdik, değil mi?"

Gözlerini kapattı, açıkça aklının sonuna gelmişti. "Bir adı var mı?"

"Telaaffuz edebileceğin bir isim değil."

Hayvanın başını öptü, belli ki yarattığı hemen benimsemişti. "Balkabağına ne dersin?"

"O... insanlığın koruyucuları ve muhafızları olan uzun, kadim, asil bir ırktan geliyor ve sen bu asil hayvana *Balkabağı* adını mı vereceksin?" İzael yüzünü buruşturdu.

Gözlerini devirdi. "Lord Balkabağı, Dünyaların Yok Edicisi, Kralların Yok Edicisi, Haşerelerin Yutucusu'na ne dersin?"

Kedi bir *mrrrrpt* sesi çıkardı ve başını onunkine vurdu.

"Bunu kabul edilebilir buluyor." Gülümsedi.

"Güzel." Alex hayvanı nazikçe yere bıraktı ve kedi oynayacak bir şeyler bulmak için uzaklaşırken sırtını kaşdı. Granit tezgâha yaslandı ve çevresini bir kez daha inceledi. "Bunun için sana teşekkür etmeyeceğim."

Akıllı kız.

"Ama kabul edeceğim," diye

bitirdi. Çok akıllı bir kız.

Adam kızın elini tutup parmak eklemlerini tekrar öptü. "Tek isteyebileceğim buydu. Şimdi yorgun görünüyorsun."

"Tanrım, neden acaba?" Kız ona bir kez daha alaycı bir bakış fırlattı. "Önce bir duş alacağım."

Ağzını açtı. "Yalnız."

Çenesini kapattı. "İyi. Hiç eğlenceli değilsin," diye mırıldandı yatak odasına doğru ilerlerken. Yatak kocaman ve olması gerektiği gibi ahşap bir iskelet üzerindeydi. Birlikte yaşadığı gibi yerde bir köşeye tıkmış iğrenç, eski bir şey değildi.

Onu görmezden geldi ve banyoya yöneldi. Onu çıplak, banyo yaparken, sıcak suyun vücuduna dökülürken hayal etti. Ellerini pantolonunun içine sokmamak ve kendini okşamaya başlamamak için mücadele etmek zorunda kaldı.

Yirmi dakika sonra kadın ıslak ve üzerinde sadece bir havluyla içeri girdi. Üzerinde sadece bir çift boxer ve başka hiçbir şey olmadan yorganın üzerine yayılmış olan adamı görmezden geldi. Çıplak uyumayı tercih ediyordu ama cadı konusunda şansını zorlamak istemiyordu. Zaten onun yatağını paylaşmaya niyetliydi.

Ama Morrigan'ın yanında, onu duştan kalan suyla parlayan ıslak saçlarıyla görmek? Onu yatağın kenarına doğru eğmek ve doldurmak istiyordu; onu kendisininmiş gibi işaretlemek istiyordu.

Duvarın yanındaki şifonyere gidip bir çift iç çamaşırı ve büyük boy bir gömlek bulduğunda, onun her hareketini takip etti. Kadın onu görmezden geliyordu. Havluyu bırakıp çıplak kıcını ona gösterdiğinde homurdandı. "Benimle bu kadar rahat mıyız şimdi?"

"Yarım saat kadar üzerime daldığını fark ettim. Bu olmamış gibi davranamam." Tişörtünü başının üzerine çekti. Üst baldırlarına kadar iniyordu. İnce külotunun içine adım attı. "Artık çıplaklık konusunda utanmanın bir anlamı yok."

"Muff..." Bir saniye sürdü. "Ah." Kıs kıs güldü. "Bunu sevdim."

"Seveceğini tahmin etmişim." İç çekti. "Yani, evet. Anladığım kadarıyla alçakgönüllülük noktası."

"Güzel." Yanındaki yatağı okşadı ve yorganı onun için geri çekti.

"Ellerini kendine saklayacak mısın?" "Ellerini kendine saklayacak mısın? kaşlarını kaldırdı. "İkinci bir tur için çok yorgunum."

"Söz veriyorum." Başını yastığa yasladı. "Sadece sana sarılmak istiyorum."

"Sadece bir sorum var." Kadın adamın beline baktı.

"Bu haldeyken sadece bir sorum var." Adam kıkırdadı, kadının yüzündeki rahatlamayı açıkça görüyordu. "Er ya da geç benim her şeyimi alacaksın. Ama bunu arzulamanı istiyorum, korkmanı değil." Yatağı tekrar okşadı. "Ama söz veriyorum, şimdilik seni taciz etmeyi bıraktım."

"Güzel." Biraz beceriksizce de olsa yatağa tırmandı. Büyük boy şiltenin üzerinde ondan bir karış uzakta uzandı. Adam bir kolunu onun beline doladı ve onu göğsüne doğru çekti. Kadın homurdandı ama şikâyet etmeden buna izin verdi.

Onun başının arkasını öptü. "Seninle ilgileneceğim, bülbülüm. Güvendesin, isteniyorsun. Ve değerlisin." Ama kızın yüzündeki sıkıntılı ifadeyi gözden kaçırmamıştı.

O piç Goodfellow ona her ne söylemişse, içinde belirsizlik tohumları ekmişti. O küçük melezin ne söylediğini yakında öğrenecekti. Bunu ötücü kuşundan öğrenecekti. Ama dinlenmek için zamana ihtiyacı vardı ve -neydi o kelime? Olanları "sindirmek" mi?

O gün gördüğü onca şeyden sonra histeriye kapılmamış olması olağanüstü bir güç başarısıydı. Dinlenmeye ihtiyacı vardı. "Yarın beni bir müzik kulübüne götürmeni istiyorum. Dans etmek ve içmek istiyorum."

"Elbette." Gözlerini kapattı. "Kimseyi yemeyeceğine söz verirsen." "Yememeye çalışacağıma söz veriyorum."

"Izrael."

"Ne?" Yardım edemedi ama sessizce kıs kıs güldü. Götün teki olduğunu biliyordu. Bundan oldukça keyif alıyordu.

Uzun süre acı çeken bir iç çekişle gözlerini kapadı. Saçlarına sokularak, nemli olmasına aldırmadan, kollarında onunla birlikte uykuya daldı.

Ve uzun zamandır ilk kez kendini bütün hissetti.

ON ALTINCI BÖLÜM

Alex, bir yabancıya ait olan yatakta uyandığında ne yapacağını tam olarak bilemiyordu - artık bir yağlı boya tabloydu ve çoktan ölmüştü. Kafasının karışık olduğunu söylemek yine hafif kalırdı. Izael'in kolu onun yan tarafındaydı ve hâlâ ona yakın bir yerde, dizlerini onunkilerin arkasına dayamış halde yattığı yerden usulca nefes aldığını duyabiliyordu.

Balkabağı karnının yanında mükemmel bir turuncu tekir tarçın rulosu gibi kıvrılmıştı.

Rahat hissettiriyordu. Mükemmel hissettiriyordu. Rahat hissettiriyordu. Ve...iyi.

Ama tüm bunları ona verebilmek için bir adam öldürmüştü. Varlığının geri kalanında bir portre olması için onu lanetlemişti. Ve arkasındaki adam aslında bir adam değildi, onun ruhu üzerinde emelleri olan insan yiyen bir yıldı.

Aralarındaki anlaşmayı kazansa *da* kaybetse de ölecek olan bir yıldı. Bunun olmasını istemediğini acı bir şekilde anlamaya başlamıştı. Umursamaması gerektiğini bilse de. Ama akıntıyı bir çay fincanıyla durdurmak gibi, hayır, umursadığı gerçeği hakkında kendine yalan *söylemek* anlamsızdı.

Garip bir şekilde tatlıydı. Düşünceli. Ve onu korumak istediği çok açıktı. Saatler önce ona arandığını söylediğinde söylediği sözler... göğsüne bir bıçak saplanmıştı.

İstediğini hiç hissetmemişti. Ailesi en iyi ihtimalle ona karşı mesafeliydi ve artık ölmüş olan şarkıcı olma hayallerinin peşinden gitmeye karar verdiğinde onu hayatlarından çıkarmışlardı. O istenmeyen bir kızdı.

Şarkıcı olma umutlarının anlamsız olduğunu çabucak anladığında, istenmeyen bir sanatçıydı.

Bir işte tutunmaya çalıştığında, istenmeyen bir işçi olduğunu öğrendi.

Nadir arkadaşlıkları dışında gittiği her yerde yalnızdı. Ve en uzun süre boyunca, bununla bir sorunu yoktu. Ama onunla değil. Onunlayken *arzulandığını* hissediyordu. Ve bu güçlü bir şekilde bağımlılık yapan bir duyuydu. Uzanarak Pumpkin'i nazikçe okşadı. Sessiz bir *mırıl* çıkardı ve patilerini başının üzerine uzatarak sırt üstü yuvarlandı. Gülümseyerek onun karnını kaşımaya başladı.

"Beni de böyle okşarsan ben de yuvarlanırım," diye mırıldandı Izael, belli ki hâlâ yarı uykuluydu.

"O senden daha sevimli," diye alay etti.

"Peh. Yalan." Saçlarına sokuldu ve ona daha sıkı sarıldı, belli ki uyanmak ve sıcak ve rahat yataktan ayrılmak istemiyordu. "Zaten yeterince büyük bir egosu var. Onu cesaretlendirmeyin."

Dürüst olmak gerekirse, o da hareket etmek için acele etmiyordu.

"Konuşmalısın." "Mmph," tek aldığı yanıt buydu.

"Izael?"

"Evet, bülbül?"

"Sadece... böyle kalamaz mıyız?"

Bu onu yeterince uyandırdı ve başını kaldırıp dirseğinin üzerinde doğrulmasını sağladı. Kızın beline doladığı elini uzatıp saçlarının bir kısmını yüzünden uzaklaştırdı ve kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ne demek istiyorsun?"

Onun turkuaz bakışlarıyla buluşmak için sırt üstü döndü. "Yani, sadece çıkamaz mıyız? Tüm bu sözleşme-ruh sahibi olma saçmalığı olmadan?"

"Sana bir insan gibi kur yapmamı mı istiyorsun?" Adam ona inanmayarak kaşlarını kaldırdı. "Vay, vay. Arkadaşlığımdan *hoşlandığını* mı itiraf ediyorsun?"

"Zorlama, yılan çocuk."

"Yılan *adam*." Gülümsedi, zaferinden memnun olduğu her halinden belliydi. "Ve ne yazık ki, hayır. Bir sözleşme olmadan Tir n'Aill'e sürgün edildim. Ancak sana sahip olduğumda, hiçbir şarta bağlı olmadan gidip gelmeme izin verilecek."

"Dünya'da kalmama izin vermeyi mi planlıyorsun?"

"Elbette. Burada olmak istiyorum, Tir n'Aill'de değil. Seni benim krallığımda kalmaya zorlamak oldukça aptalca ve kendi kendine zarar verici olur. Tüm soydaşlarımın parlak yeni insan oyuncağıma ağzının suyunun akmasını izlemek ne kadar eğlenceli olursa olsun." Gülümsemesi yine hınzırlaştı. Kendisine daha yeni itiraf etmeye başladığı şeyleri ona yaptı.

"Sana ait olmak istemiyorum."

"Biliyorum. Ama birkaç gün içinde bu konuda fazla söz hakkın olmayacak." Parmak eklemlerinin arkasını kızın yanağında gezdirdi. "Ama aramızdaki ilişkinin nasıl olabileceğini görüyor musun? Her ne olursa olsun, Dünya'da hayallerinin peşinden gitmene izin vereceğim. Hobileriniz, arkadaşlarınız, seyahat etmek için özgür olacaksınız - ziyaret edebileceğinizi hiç düşünmediğiniz yerleri görmek için. Sana tapacağım."

Sen. Seni hediyelere boğacağım. Yaşlandığında, her ihtiyacınla ilgileneceğim. Ama benim olacaksın."

"Ben ölünce ne olacak?"

Eğildi ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Ruhun benimle kalacak. Ve ben etere döndüğümde, sen de bana katılacaksın."

Bir nefes aldı, tuttu ve dalgali bir iç çekişle bıraktı. Yanlış hissediyordu. Ölümünün yaklaşan kehaneti olmasa bile. "Ben... lütfen, İzael. Başka bir yol bulamaz mıyız? Yapacak başka bir anlaşma? Başka bir şey? Herhangi bir şey?" "Sadece kaybettiğini bildiğin gerçeğiyle boğuşuyorsun." Başparmağını çenesinin çukuruna dayadı, sivri tırnağı dudağına hafifçe battı. "Ve birazcık da olsa böyle bir sonucu arzuluyor olabilirsin. Siz insanlar, size zarar verse bile özgür olmak için vahşi bir ihtiyaç duyarsınız. Sırf var oldukları için her türlü zincire direnirsiniz. Anlıyorum. Alışmanız zaman alacaktır."

Ne diyeceğini bilemiyordu. Ama adam ona seçimlerini tartışması için fazla zaman vermedi. Onu yavaşça ama öncekinden daha az tutkulu olmayan bir şekilde öptü. Sert değildi ama bedenini onunkine bastırırken her zamanki kadar iddialı hissettiriyordu.

Onu istediğini inkâr etmenin bir anlamı yoktu.

Onu önemseydiğini bile inkâr etmenin bir anlamı yoktu. Sadece bu konuda ne yapmak istediğine karar vermesi gerekiyordu.

Karnı guruldadı ve kız onun dudaklarına karşı güldü. Başını geriye çekerek sıkıntıyla iç geçirdi. "Aptal açlık, anı mahvediyor."

"Neden canavarı beslemiyoruz?" Kız ona gülümsedi. Balkabağı ayağa kalktı, gerindi, esnedi ve sonra yataktan atlayarak odadan çıktı. "Görünüşe göre ikiniz de kahvaltı istiyorsunuz." Çarşafın altından ayaklarını sürüyerek çıktı ve gerindi. Yatak onunkinden çok daha güzeldi ve her zamanki gibi boynu ağrıyarak uyanmamıştı.

Kahve. Kahveye ihtiyacı vardı, hem de çok.

"Seni çıplak yemek yapmaya ikna etme şansım var mı?"

Adamın kahkahaları eşliğinde odadan çıkarken onu tersledi.

Mutfakta yolunu bulması birkaç dakika sürdü. Hiçbiri gerçekten ona ait değildi. Ölü bir adamın evinde çömelmiş gibi hissediyordu ve gerçekten de öyleydi. İzael birkaç dakika sonra üç parçalı takım elbisesini kusursuz bir şekilde giymiş olarak onu takip etti. Deri kanepeye uzandı, gülümsüyordu, çok memnun olduğu belliydi.

Kahve demlenirken Pumpkin'i besledi. Tekir yüksek sesle mırıldandı, bacaklarına sürtündü ve sonra kedi mamasını saatte bir milyon mil hızla mideye indirmeye başladı. Eğer başıboş biriyse bu mantıklı. "Sakin ol dostum -"Hepsini kusmak istemezsin." Kıkırdadı. "Geldiği yerde daha fazlası olacak." Aklına bir düşünce geldi. İzael'e bakarak kaşlarını çattı. "Biz yokken ona ne olacak?"

"Gelip ihtiyaçlarını karşılaması için bir bogle kiraladım." "Bir bogle mı?"

"Brodle ya da boggart gibi ama broog ya da bogun kadar büyük değil." Açıklarken elini salladı. Kız, söylediklerinden hiçbir şey anlamadığı belli olan bir ifadeyle ona bakınca kıkırdadı. "Küçük bir gölge. Zararsızdır. Karanlık köşelerde dolaşır ve eğlenmek için insanların eşyalarının yerini değiştirir. Çoğunlukla anahtarları."

"Huh." Başını iki yana salladı. Fae'ler hakkında temel bilgiler dışında gerçekten hiçbir şey bilmiyordu. Buzdolabını açarak içini çekti. Tamamen boştu. "Görünüşe göre Bay Yağlı Boya İşadamı pek yemek yapmamış."

"şaşırmadım."

"Sanırım kahvaltı için dışarı çıkacağız." Buzdolabını tekrar kapattı ve düşünmeye başladı. şehrin neresinde olduğunu gerçekten bilmiyordu ama muhtemelen şehir merkezinde ya da Newbury Caddesi yakınlarında olduğunu tahmin ediyordu. İzael muhtemelen şehrin o bölgesindeki dkknlardan hoşlanacaktı. "Bırak da giyineyim." Geri dönmeden önce yatak odasının yolunu yaralamıştı. "İnsanların içinde sorun çıkarmayacaksın, değil mi?"

"Ben mi?" Elini göğsüne koymuş, kırgın görünüyordu. "Ne demek istiyorsun?" Masum rolü yarım saniye kadar sürdükten sonra kıs kıs güldü. "Olay çıkarmayacağıma söz veriyorum. Bana servis edilirse kemik bile yemem."

"Harika." İç çekerek yatak odasına döndü ve giysilerini bulmak için etrafı karıştırdı. Siyah kot pantolon, file kollu mor ve siyah çizgili bir üst ve diz boyu siyah botlar. Saçlarını taradı, biraz makyaj yaptı, çantasını aldı ve omzuna astı. Oturma odasına geri döndüğünde, İzael yerde oturmuş Pumpkin'le sohbet ediyordu.

"Yani, görüyorsun ya, o-" Başını kaldırdı ve durakladı.

"O ne?" Bir kaşını kaldırarak omzunu duvara yasladı ve kollarını kavuşturdu.

"Ben sadece ona yeni durumu açıklıyordum." Ayağa kalktı ve bacaklarını fırçaladı. "Hepsi bu kadar."

"Onunla gerçekten ne hakkında konuşuyordun?" İzael'in kediyle konuşabiliyor olması, muhtemelen o hafta boğuşmak zorunda kaldığı en az tuhaf şeydi. Bu durumu sineye çektiği için kendisiyle gurur duyuyordu. "Gerçeği söyleyin lütfen."

"Bu... uh..." Omuzları çöktü. "Son derece yalnız olduğunuzu ve ben yanınızda olmadığım zamanlarda bir arkadaş'a ihtiyacınız olduğunu düşünüyorum. Her ne kadar her saniyemi sizinle geçirmek istesem de, ben ilgilenmem gereken işleri olan bir düküm." Onu izledi, bekledi, belli ki buna tepkisinin ne olacağını merak ediyordu.

Duvardan iterek Pumpkin'e doğru ilerledi ve başını kaşımak için çömeldi. "Bunu inkâr etme zahmetine girmeyeceğim. Ama unutma ki" -başparmağını İzael'e doğru uzattı- "o egoist bir pislik ve bir gün seni yemeye çalışabilir."

"Senin kedini yemeyeceğim!" İzael öfkeyle ofladı.

"Onu aldın çünkü bana 'sahiplenilmenin' önemli bir şey olmadığını kanıtlamak istedin." Ona bir bakış fırlattı. "İhaleyi kazanırsan onu yemeyeceğini nereden bileyim?"

"I-" Gözlerini kırıştırdı. "Öncelikle, evet, *iyi*, onu sana bu yüzden aldım ama ikinci olarak, kedini yemeyeceğim çünkü bu zalimlik olur." Yüz ifadesi düştü. "Gerçekten sana bunu yapacağımı mı düşünüyorsun?"

Kahretsin, az önce onun duygularını mı incitti? Doğruldu ve bir süre onu izledi. "Sen Unseelie'sin. Bilmiyorum. Sanmıyorum ama istediğin şeyi elde ettiğinde değişmeyeceğini nereden bileyim?"

Bir süre sessizce onu inceledi, mavi-yeşil kesik gözleri onunkiler arasında gidip geliyordu. "Seni incitmek istemiyorum. Bana güvenebilirsin Alex."

Güvenebilir
miydi? *Gerçekten*
güvenebilir
miydi?

Fae'lere asla güvenme. Bu bir numaralı kuraldı. Ama lanet olsun ki denemek için can atmıyordu. Nefesini bırakarak başını salladı. "Özür dilerim. Bu sabah aklımda çok şey var. Hadi gidip kahvaltı edelim."

Kız onun yanından geçmek üzereyken, adam onu kolundan yakaladı ve kucakladı. Kız iki nedenden dolayı bunu kabul etti. Birincisi, adam onu eliyle tutabilecekken bu biraz anlamsızdı. İkincisi, gerçekten de iyi hissettiriyordu. Yanağını oraya koymadan önce başının üstünü öptü.

"Sana kediye hediye olarak getirdim. Sahiplenmenin zalimlik anlamına gelmediğini görmeni istedim mi? Evet. Ama aynı zamanda seni terk etmek zorunda kaldığımda yalnız olmadığından emin olmak istedim - korunduğundan."

"Balkabağı sadece bir kedi."

"Eğer öyle olmasını istersen bundan çok daha fazlası. Sen bir cadısın. Tir n'Aill'e gittin ve geri döndün; artık içinde gerçek bir büyü var." Başını ona doğru eğmek için arkasına yaslandı. "İstersen sana nasıl kullanacağını öğretebilirim."

"Bunu dileğim haline getirmeyeceğim."

"Ben öyle bir şey demedim." Sırıttı. "Benden sana bir hediye daha, hiçbir şartım yok."

Tek gözünü ona dikti.

"Yemin ederim!" Gülererek uzandı ve onun kışını sıktı. "Yakında karşılığında beni ödüllendireceksin."

Adamın göğsüne bir tokat attı ve ellerinden kurtuldu. Kapının yanındaki kâsedden bir çift anahtar alarak koridora çıktı. "Azgın pislik."

"Suçluyum." Kanaryayı yiyen kedi gibi sırtarak onu takip etti. "Peki, biraz sihirli derse ne dersin?"

"Karşılıksız mı?"

"Yok."

"O zaman kulağa eğlenceli geliyor. Belki kendimi azgın pisliklere karşı korumayı öğrenebilirim."

"Hah, hah."

Gülümseyerek merdivenlere yönelmeden önce kapıyı arkasından kilitledi. Dışarı çıktıklarında nerede olduklarını hemen anladı. Bina, tahmin ettiği gibi, Boston'un en zengin bölgelerinden birinde, Arlington Caddesi'nin hemen yanındaydı. Newbury'de aklındaki harika bir kahvaltı mekânı vardı.

Bütün mağazaları gezecekti.

Rastgele bir sürü şey alacaktı, değil mi? Bunu dört gözle bekleyip beklemediğini bilemiyordu. Parladığında çok sevimli oluyordu. Birden, onu ilk nereye götüreceğini tam olarak biliyordu. Çok yüklü bir fatura çıkacaktı ama sonuçta bu onun parası değildi.

Ve belki de dikkatini dağıtacak parlak oyuncakları olsaydı, ona bu kadar odaklanmazdı. Önce kahvaltı. Sonra? Bir fae'yi Apple Store'a götürecekti.

Bu fikre kısı kısı gülmekten kendini alamadı.

"Komik olan ne?" Onun yanında yürüdü. "Ah, hiçbir Şey. Göreceksin."

"tc kuŖum komplo kuruyor. Gurur mu duysam yoksa endiŖelensem mi bilemiyorum."

Ona sırttı. "Neden ikisi de olmasın?"

"Neden ikisi de olmasın, gerçekten." Bir kolunu onun omzuna attı.

GneŖ parlıyordu. Hava sıcaktı ve insanlar Őehirdeki en tuhaf gotik ifte bakıyor ama onları görmezden geliyordu. Newbury Caddesi'ndeki tek ucube onlar değildi.

Normal hissettiriyordu. Şey, hayır. Bu yanlış kelimeydi. *Doğal hissettiriyordu.*

İnsan yiyen, katil, deli, ağzl bir Unseelie fae'nin yanında yürüyordu - ruhunu alma ve onu bir evcil hayvan gibi tutma niyetini yüksek sesle ve gururla ilan ediyordu.

ığlılık atıyor olmalıydı. Hayatı için kaçıyor olmalıydı. Bir kiliseye saklanıp sığınmak için yalvarıyor olmalıydı. Ama bunun yerine? Bunun yerine, onun yanında isteyerek yürüyor ve kendini ona pahalı elektronik eŖyalar almak için sabırsızlanırken buluyordu. Tabii, belki de dikkatini dağıtacağı için. Ama daha çok onu *mutlu* edeceği için.

Ve iŖte onu en çok korkutan Şey de buydu. Sadece onun yaŖaması ya da ölmesi umurunda değildi.

Onun mutlu olmasını istiyordu.

Kesinlikle boku yedim.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Alex günün büyük bir bölümünü polisler onu ve son derece tuhaf "erkek arkadaşını" aramadan atlatmayı başardı. *Kahretsin, biz bu muyuz?* Oh, gerçekten de lanetlenmişti. Ama onun her küçük şeyi yepyeni bir mucizeymiş gibi incelemesini de çekici bulmadan edemiyordu.

Onu Apple Store'dan sadece parlak, son teknoloji bir iPad ve bir kalemle uzaklaştırmayı başarmıştı. Tir n'Aill'de elektrik *ya da* internet olmadığına, dolayısıyla eve götürdüğü takdirde bir dizüstü bilgisayarın işlevlerinin çoğunun anlamsız olacağına onu ikna etmek yaklaşık yarım saatini almıştı. En azından bir iPad ile çizim yapabilir ya da aptal oyunlar oynayabilirdi.

O ne yaptığını fark etmeden önce çocuk güvenliği ayarlarını yapıp yapamayacağını merak etti. İhtiyacı olan son şey, dengesiz, katil, hiperaktif bir yılan fae'nin *internet pornosunu* keşfetmesiydi.

Bunun sonunu asla duyamazdı.

Ve muhtemelen sonuç olarak çok acı çekecekti. Kesinlikle çocuk ayarları koyuyorum.

Alemin güvenliği için. Ve kendi kıcımın. Gerçekten.

Bu onu gülme krizine soktu. Neyse ki Izael'in dikkati oyuncak torbalarıyla oynamaktan çok dağılmıştı -bunların çoğu Newbury Comics'in gerçek oyuncaklarıydı- bu sırada halka açık bahçedeki bir bankta oturup güzel havanın tadını çıkarıyorlardı.

Bir çift sekizgen, koyu mavi-yeşil güneş gözlüğü takmıştı. Ve hâlâ elindeki şekerleme çantasından başını kaldırdığında gözlerini kısarak bakıyordu.

"Güneş ışığına alışık değil misin?"

"Hm? Ah. Hayır. Unseelie'lerin Tir n'Aill'de hüküm sürmesine sadece güneş battığında izin verilir. Seelie'ler de sadece ay battığında hüküm sürer. Sırayla yaparız. Eğer güneşte dışarı çıkarsam, yakalanır ve muhtemelen idam edirim. Gün ışığında pek dışarı çıkmam." Omuz silkti. "Bu utanç verici, sıcak olmasını seviyorum."

"Yani hepiniz sırayla mı çıkıyorsunuz?" Gözlerini kırıştırdı. "Bu nasıl oluyor?" "Karmaşık bir şekilde." Sırıttı. "Sevgililerin evleri paylaşmasına izin verilir

ama dışarı çıkamazlar. Şehirler gibi yerler, basitçe...

ışık kaybolur. Alacakaranlık ve şafak benim dünyamda görülmesi gereken şeylerdir." "Bunu görmek isterdim."

"Olmuş bilin." Bir kolunu kızın omzuna doladı ve onu kendi tarafına çekti. "Yarın gün batımından önce Tir n'Aill'e döneceğiz ve değişimi güvenli bir yerden izleyeceğiz." Başını ona yaklaştırdı. "Canım benim, bülbülüm, birlikte geçirdiğimiz zamandan keyif almaya mı başladın?"

Bu kadar kendini beğenmiş görüldüğü için onun kaburgalarına dirsek atmamak için tüm sabrını harcadı. Siktir et. Kaburgalarına dirsek attı. Adam sahte bir acıyla homurdandı ama kadın yine de bundan zevk aldı. "Şansını zorlama, fae çocuğu."

Kıkırdadı. "Senden harika bir Unseelie olurdu - çok harika bir şekilde vahşi ve öfkeliisin."

"Bunu bir hakaret olarak algılamamaya çalışacağım." Bacak bacak üstüne attı ve halka açık bahçelerde dolaşan insanları izlerken çizmelerini tekmeledi. İnsanlar ara sıra onlara bakıyordu ve açıkçası onları suçlamıyordu. Koyu mor saçları, dövmeleri ve kıyafet seçimi nedeniyle bakışlara alışkındı. Ama şimdi parlak turkuaz saçlı, çok pahalı ve eksantrik uyumlu tonlarda bir takım elbise giyen ve *ben tamamen deliyim* diye bağırarak bir sırtışı olan bir adamın yanında oturduğu için, bunu onlara karşı kullanmıyordu.

Birlikte histerik görünüyor olmalılar.

Ziyaret ettikleri çeşitli mağazalardaki insanlar, daha önce hiç akıllı telefon görmemiş gibi her şeyle oynayan manik ucubeyle ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Dürüst olmak gerekirse, gerçekten de görmemişti. Ama bu pek de normal değildi. Arkasından özür dilercesine gülümsedi ve onun biraz kafasının karışık olduğunu ama zararsız olduğunu anlatmaya çalıştı.

Zararsız.

Evet,

zararsız.

Son üç gün içinde en az iki kişiyi öldürmüş olması dışında. Ve muhtemelen bilmediği daha fazlası.

"Seni rahatsız eden ne?" Onun yan tarafını dürttü.

"Hm?" Bir an için ona baktı, sonra parkta dolaşan yabancıları izlemeye geri döndü; çoğu işe gidiyor ya da ayak işlerini yapıyordu, onun neler yaşadığından habersizdi. "Belli değil mi?"

"Hayır."

Sessizce gülerek içini çekti. "Ruhumun peşindesin Izael. Seninle bir sorunum olduğundan değil-"

Zaferle sırttı.

Ona tekrar dirsek atma isteğine karşı koydu. "Ama ben olmak istemiyorum *sahipti*."

"Biliyorum. Ama zamanla bunu kabulleneceğin konusunda ısrar ediyorum." Başını eğerek onu şakağından öptü. "İstediğin her şeyi yapmakta özgür olacaksın. İstediğin yere gidebileceksin. Artık her anlamda eskisinden daha özgür olacaksın. Önünde daha önce hiç görmediğin harikalar yaratacak koca evrenler açabilirim."

"Başlama yine, Aladdin."

Kıkırdadı. En azından bu şaka şimdi ona mantıklı geliyordu. "İstersen sana uçan bir halı bile hediye edebilirim."

"Kulağa tehlikeli geliyor, açıkçası. Yani, panayırdaki o ölüm tuzağı kaydırdıktan aşağı inip de 'evet, saatte altmış mil hızla ve havadayken bu kesinlikle harika bir fikir olurdu' diyen tek bir kişi bile tanımıyorum. Ben olsam hemen düşer ve ölürdüm." Sırttı. Bu konuda şaka yapmak eğlenceliydi ama ona *gerçekten* uçan bir halı verebileceği gerçeği hâlâ alışmaya çalıştığı bir şeydi.

"En azından sen isteklerinin sonuçlarını düşünecek kadar zeki bir insansın." Homurdandı. "İnsanların istekleri konusunda ne kadar aptal olduklarını bilsen şaşarsın. Onları anlamsızmış gibi savuruyor ve asla enine boyuna düşünmüyorlar." Durakladı. "Bir dakika. Ölüm tuzağı kaydırağı mı? Onlardan bir tane istiyorum. Neymiş o? Bir tane alabilir miyiz? Ben iki tane istiyorum. Üç tane."

Olması gerekenden daha çok güldü. "Eğer ikimiz de hâlâ hayattaysak, bu yıl seni Topsfield Fuarı'na götüreceğim. Tüm sürtünmeyi kendin deneyimleyebilirsin."

"Hiçbir yere gitmeyi planlamıyorum. Ve sahip olduğum şeyleri korurum." Bacakları birbirine değene kadar ona yaklaştı. "Ve sen, konuştuğumuz gibi, benimsin."

"Henüz değil."

"Ama olacaksın."

"Bu konuda tartışmaya devam etmek istemiyorum."

"O zaman dileğini dile ve bırak da işimize bakalım. Son teslim tarihini beklemenize gerek yok. Sözleşmeler sonsuza kadar mühürsüz kalamayacağı için bu sadece bir son tarih."

"Edemezler mi?"

Yüzünü buruşturdu. "Hayır. Bu anlaşmanın bir parçası. İnsanlarla yaptığımız anlaşmaları mühürlemek için en fazla bir haftamız var. 'Ölümlüler dünyasını gereksiz yere etkilememizi' önlemek için ya da buna benzer bir saçmalık." Elini umursamaz bir şekilde salladı.

Hm.

Bunu bilmek güzeldi.

Bununla ne *yapacağını* henüz bilmiyordu ama bunu bilmek güzeldi. "Anlaşmanın tamamını okuyabilir miyim?"

"Size bir kopyasını temin edebilirim ama zor okursunuz. Anladığınızdan şüphe duyduğum bir dilde." Sırıttı. "Sana okurdum ama muhtemelen yarısında uyuyakalırdım."

"Zaten bana gerçekte ne yazdığını söylemen konusunda sana güvenmezdim." Başını ona yasladı. "Muhtemelen kendi lehine çevirmek için bazı şeyleri değiştirmeye başladın."

"Oh, kesinlikle haklısın." Dudakları o ince, orantısız gülümsemesiyle kıvrılmıştı. Son derece yakışıklı değilse ne olayım. Bu deliliğin sınırında bir şey vardı - onunla birlikte gelen manik tehlike - olması gerekenden çok daha çekici buluyordu.

"Bu gece bir kulübe gitmek istediğini sanıyordum. Yoksa Tir n'Aill'de gün batımını mı izlemek istiyorsun?" Konuyu değiştirmesi ve zihnini dağınıklıktan kurtarması gerekiyordu.

"Ne yapmak istiyorsun? İkisi de benim için sorun değil. Ne de olsa önümüzde koca bir hayat var."

"I-" Durakladı ve hemen ona ters ters baktı. "İyiymiş, pislik."

Adamın sahte masumiyet ifadesi bir saniye sonra paramparça oldu. "Denediğim için beni suçlayamazsın."

"Evet. Suçlayabilirim." Gözlerini devirdi ve başını ona yaslamaya devam etti. "Bu gece kulübe gidelim. Yarın da gün batımını izlemek *istiyorum*."

Parmaklarını şıklattı. "Lanet olsun. Pekâlâ. Nasıl istersen."

"Kulüpte kimseyi öldürmeyeceğine dair bana söz ver."

"Elimden geleni yapacağım." Parmaklarını kızın saçlarında gezdirdi. "Ama bu kadar büyütülecek ne var anlamakta zorlanıyorum. İnsanlar hayatlarına çok değer verirler. Bunun bu dünyada sadece bir kez elde edebilecekleri bir şey olduğuna inanıyorlar. Ondan sonra, varoluşun görkemini deneyimleme şansları sonsuza dek yok oluyor." Omuz silkti. "Biz Fae'ler işin aslını anlıyoruz."

doğanın bir parçası olduğumuzu. Bu tarladaki çimler gibi, kesilsek bile yeniden büyüyeceğimizi."

Bunda bir güzellik vardı. Aynı zamanda huzur da. Kendisi de uzun zamandır bu inanca, hayatın bir döngünün parçası olduğuna tutunmaya çalışıyordu. Bu yüzden kolunu ürkütücü dövmelerle süslemişti; düşüncesi rahatsız edici olsa da ölümün herkesin yanında yürüdüğünü kendisine ve herkese hatırlatmak için.

Ancak bir şeye inanmak istemekle ona *gerçekten* inanmak farklı şeylerdi. "Ölümden korkmuyorum, sadece... ölmek istemiyorum."

Ve onun da ölmesini istemiyordu.

Sorun da buydu.

Büyük sorun.

"Elbette. Siz gerçeği bizim gibi hissetmiyorsunuz. İnsanlar çok gürültülüdür. Diğer her şeyi bastırıyorsunuz. Ama bu sizin dehanızın bir parçası. Bakın-" Caddeden geçen arabalardan birini işaret etti. Tamamen elektrikli bir arabaydı. "Şuna bakın! Gördünüz mü? Buraya son geldiğimde bütün arabalar kokan, geçiren, gürleyen şeylerdi. Şimdi siz bunu düzeltmeye çalışıyorsunuz. Yavaş ama emin adımlarla, sizin türünüz her zaman değişir. Her zaman ilerler. Benim türüm... asla yapmaz. Biz durgunuz. Yollarımızdan memnunuz. Asla *elektriğimiz* ya da *internetimiz* olmayacak."

"Muhtemelen daha iyisi için. Onu sadece kendimizle kavga etmek, birbirimizi öldürmek ve kendimizi perişan etmek için yeni yollar bulmak için kullanıyoruz. Ve aptal kedi videoları izlemek için." *Ve porno*. Ama bu son kısmı kendine sakladı.

"Ve sen biz Fae'lerin kavga edip kendimizi perişan etmenin yollarını bulduğumuzu düşünmüyor musun? Lütfen. Tüm amacımız bu-önemli olmayan şeyler hakkında tartışmak. Çağlar boyunca kendimizi eğlendirmek için oyunlar oynadık. Bizim gibi gerçekten yaşlanmasaydınız başınıza neler geleceğini bir düşünün."

Burnunu kırıştırdı. "En azından bu dünyada pisliklerin var olmasının tek kurtarıcı yanı sadece çok uzun süre dayanabilmeleri. Verdikleri zarar kendilerinden sonra da devam etse bile."

"Senin bir filozof olmanı hiç beklemiyordum, bülbül." Bir an için ona daha sıkı sarıldı. "Gece gökyüzüne bakmayı ve seninle baş döndürücü konuları tartışmayı dört gözle bekliyorum. Tabii ki seni çiğ çiğ becerdikten sonra."

Kadın güldü. Başka ne yapabilirdi ki? "Hiç azmadığın oluyor mu?"

"Hayır." Son parçayı tekrar patlattı. "Ben de hiç aç değilim.

Akşam yemeği vakti gelmedi mi daha? Şu berbat Çin yemeklerinden biraz daha alabilir miyiz?"

Daha fazla kızarmış yağ fikri karşısında homurdandı. "Olur. Ama yarın başka bir şey yiyebilir miyiz? Suşi ya da pizza gibi bir şey?"

"Suşi mi?" Gözlerini kırıştırdı. "O da ne?"

"Dostum, yarın kesinlikle suşi alacağız." Şimdi almaya bile parası yeterdi. Ne konsept ama. "Yine de senin için yeterince kılçıkla dolu olmayabilir. Çiğ balık hakkında ne düşünüyorsun?"

"Çiğ... balık. Siz insanlar çiğ balık mı yemeye başladınız?"

"Bu geleneksel bir Japon yemek tarzıdır. Daha önce hiç yememiş olmana şaşırdım."

"Son ziyaretimde halkınız hâlâ birbirine çok kapalıydı. Amerikalılar ve İngilizler de 1945'te Japonlarla pek konuşmuyorlardı." Yeni oyuncaklarını ayaklarının arasına yerleştirdiği çantasına geri soktu.

"Bu iyi bir nokta. Unutmuşum." Gülümsedi. "Unagi'yi seveceksin." "O da ne?"

"Fırında pişmiş yılan balığı. Yoksa bu senin için aile yemeğine çok mu yakın?" Şakacı bir şekilde onu dürtükledi.

"Peh. Ben yılan balığı değilim. Bana hakaret etme." Ayağa kalktı ve ona elini uzattı. Ayağa kalkmak için yardıma ihtiyacı yokmuş gibi elini tuttu. Ama yine de etkileyici bir jestti. "Ayrıca. Gerekirse kendi türünden birini bile yemekten çekinmem. Yemeklerim konusunda pek seçici sayılmam." Adamın sırtışı kadının omurgasında bir ürperti yarattı.

Bazen onun insan yiyen bir canavar olduğunu unutmak kolaydı. Bazen de değildi. "Suşi. Sadece suşiye odaklanalım. Gidip yarın gün batımını izledikten sonra yiyebiliriz. Ama bu gece kulübe gitmeden önce biraz daha Çin yemeği yeriz."

"Bizim için ne kadar harika bir çift 'randevu' planlamışsın. Çok gururlandım. Sanırım bana kur yapmaya çalışıyorsun, bülbül. Gerçekten bunu dört gözle bekliyor musun?"

"Seninle vakit geçirmeye devam etmemi istiyorsan, mutsuz olmadığım zamanlarda benimle dalga geçmeyi bırak." Adamın kendisi için tuttuğu daireye doğru yürümeye başlamadan önce göğsünü dürttü. "Profesyonel ipucu."

Ona yetişmek için biraz koştuktan sonra yanına düştü. "Ama seni kızdırmak çok eğlenceli!"

"Evet, evet, her neyse." Doğruyu söylemek gerekirse, pek de umurunda değildi. Ve eğer gerçekten kendine karşı dürüst olsaydı?

Evet. Bunu gerçekten dört gözle bekliyordu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Alex, o gece caz kulübüne gitmeden önce yağlı yiyecekleri hafifletti. Cambridge'de küçük şirin bir yerdi ve güneş batarken oraya yürümeye karar verdiler. Izael, biraz swing müzik ve iyi içkiler için Tir n'Aill'deki bir geceyi atlamaya değeğini kabul etti. Ve ilk kez, hesabı için endişelenmek zorunda kalmadan kokteyl menüsünden sipariş verebilecekti.

Paraya sahip olmak... güzeldi. Gerçekten güzeldi. Bunu hiçbir zaman beklemeye başlamamayı ve her zaman takdir etmeyi umuyordu.

En azından yaşadığı sürece.

Caz kulübüne girdiklerinde Izael'in yüzü gülüyordu. Şehirde kapalı alanlarda sigara içmek uzun zamandır yasak olduğundan, eski moda bir görünüm vermek için bir duman makinesi ya da hazer çalıştırıyor olmalıydılar. Müzik ve insanların sohbetleri havayı dolduruyordu. Ve bir anda, Fae'yi kendi elementine getirdiğini anladı. Burası açıkça onun ait olduğu yerdi.

Neredeyse onu savaş sırasında New York'ta dolaşırken görmeyi dileyecekti, şık, pürüzsüz ve durdurulamaz derecede çekici.

Hostesle konuştuktan sonra bir kabin buldular -nasıl olduğunu bilmiyordu ve sormak da istemiyordu. Mekan oldukça kalabalıktı. Ancak birkaç dakika içinde, sadece ikisi için çok büyük olan U şeklindeki deri bir kabine oturdular.

Garson kız yanlarına geldi ve Izael genç kadına yüz dolarlık bir banknot uzatarak söze *başladı*. "Merhaba hayatım. Sevgili eşim ve ben burada olduğumuz için çok mutluyuz. Bu gece nasılsınız?"

"Ben-uh-" diye kekeledi kadın. "Harikayım, teşekkürler?" Kadın gergin bir şekilde gülümsedi. Gecenin başında kimse bahşış vermemişti. Ama parayı geri çevirecek değildi ya. Alex onu suçlamadı. Izael muhtemelen garsonun bir aylık kirasını tek bir hesapla ödeyebileceğinden emin olacaktı. "Size ne ikram edebilirim?"

"İki Manhattans, lütfen." Kıpırmızı deri döşemeye sırtını yasladı ve kollarını bankın üst kısmına doladı. Sanki böyle bir yer için doğmuş gibiydi. "Ve eğer varsa mezelerden bir örnek."

"Özel bir şey var mı?"

"Hepsi." Dişlerini göstererek sırttı, sesi alçak ve boğucu bir hal alarak ekledi: "Ben birçok kötü alışkanlığı olan bir adamım. Yemek ve içmek sadece yüzeyi çizer."

Kadın biraz kızardı, başını salladı ve sonra siparişleri vermek için hızla uzaklaştı.

Alex İzael'e ters ters
baktı. O da gözlerini
kırıştırdı. "Ne
dedin?"

"Öncelikle şu lanet güneş gözlüklerini çıkar. Blues Brother gibi görünüyorsun." Uzandı ve gözlüğü adamın yüzünden aldı. Katlayarak ceketinin cebine soktu. "İkincisi, zavallı bayanı sinirlendirme."

"Bunun sinir olduğunu sanmıyorum, sevgilim." O şeytani sırıtış yüz hatlarında daha da genişledi. "Aman Tanrım, bülbül, *kıskandın mı?*"

"Kıskanmıyorum."

"Mm-hmm." Ona inanmadığı çok açıktı. Ve şimdi de kına yakıyordu.

"Kıskanmıyorum." Gözlerini devirdi ve dikkatini onun kendini beğenmiş yüz ifadesine değil sahneye çevirdi. "Ve kesinlikle şaşırmadım."

"Eğer seni daha iyi hissettirecekse, her seferinde bir sevgilim olmasını tercih ederim." Keskin bir tırnağını kızın saçlarında gezdirdi ve bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Gezinen bakışlarım için endişelenmezdim. Kendime engel olamıyorum, neydi o deyim?"

"Çapkın mı?"

"Aynen öyle." Kıkırdadı. "Sevişmekten payıma düşeni aldığım bilinir, ama sadece kendimi başka bir şeye adamadığım ya da nişanlı olmadığım zamanlarda."

Bu garip bir şekilde rahatlatıcıydı. Ve bunun nedenlerine on metrelik bir sopayla bile dokunmak istemiyordu. "Siz Fae'lerin hep eş değiştirdiğini düşünmüştüm."

"Oh, kesinlikle sevmeyi seviyoruz, bunu inkar edemeyiz. Ama ben ağgözlü bir yaratığım. Eşyalarımı paylaşmayı sevmem. Ve bu nedenle, aynı standartlara tabi tutulmayı beklerim."

"Yani fırsat eşitliği olan bir pislik olduğunu söylüyorsun. En azından bu güzel." Başını iki yana salladı.

"Kesinlikle." Adam kıkırdadı. İçkileri bir saniye sonra geldi; garsonun onlara her şeyden daha fazla öncelik verdiği belliydi. "Ah, bunlar harika görünüyor, canım!"

"Yemekler birazdan gelir."

"Sorun değil. Bir süre burada kalmayı planlıyoruz." Gülümsedi.

Garson gittikten sonra Manhattans'lardan birini aldı. "Benim için sipariş verdiğin için ben de rahatsız olmalıyım."

"Başka bir şey ister miydiniz?" "Hayır. Manhattans severim."

"O zaman neden sinirlendin?" Gözlerini kırıştırdı, gerçekten kafası karışmıştı.

"Anlamadığın gerçeği bana açıklamanın bir anlamı olmadığını söylüyor."

Omuz silkti. "En azından savaşılarını seçmeyi öğreniyorsun." Kendi bardağını aldı ve ona doğru kaldırdı. "Bize, bülül."

Nefesini bırakarak kendi bardağını onunkiyle tokuşturdu. Ama onun kadeh kaldırmasına cevap vermeyi reddetti. *Bize. Elbette. Ne kadar sürerse sürsün.*

Yemekler bir süre sonra geldi ve İzael düpedüz mideye indirirken o da yemeklere yumuldu. "Sen hiç aç değil misin?" Güldü.

"Hayır. Ve ben de asla azgın değilim." Bir tavuk parmağını yüzüne doğru itti. "Kızarmış yemek neden bu kadar güzel?"

"Çünkü senin için korkunç ve tanrılar acı çekmemizi istiyor." Omuz silkti. "Bilmiyorum."

Adam kıkırdadı. "Muhtemelen bu konuda düşündüğünden daha haklısın." Sahneye çıkan gruba mırıldanarak eşlik ediyordu. Bir piyano, bir dik bas, bir davulcu ve bir trompet vardı. Piyanodaki adamla aynı üniversiteye gittiğine yemin edebilirdi ama emin olamıyordu.

"Oraya çıkıp şarkı söylemelisin."

Kız homurdandı. "Hayatta olmaz."

"Oh, hadi ama!" Adam onun omzunu dürttü. "Neden olmasın? Eminim harikası. Tabii değilsen, bu durumda, bu işte neden başarılı olamadığınla ilgili sorunu bulmuş olabilirim."

Ona ters ters bakarak Manhattan'ından bir yudum aldı. "Ketçabı kucağına dökmek zorunda bırakma beni."

"Ve bu takımı mahvetmek mi?" Suratını astı. "Peh. Ama gerçekten, neden şarkı söylemiyorsun?"

"Ben kurlalı bir oyuncak değilim. Emir üzerine performans sergilemem." Bunun yerine sahneye ters ters bakmaya karar verdi.

"Hiç eğlenceli değilsin. Bunun karşılığında sana bir şey takas edebilir miyim?" Ona doğru eğildi. "*Lütfen?* Ne istersen."

"Sözleşmeyi iptal etmeyi kabul edersen, tabii. Gidip şarkı söyleyeceğim." Blöfünü görerek ona gülümsedi.

Adam ofladı. "Peki. Eğer sen gidip şarkı söylemezsen, *ben söylerim.*"

"Ne?" Gözlerini kırptırdı. Ama o çoktan ayağa kalkmıştı. "Oraya öylece çıkıp-"

Sırtışı şehvet dolu ve hınzırcaydı. "İzle beni."

Adam kalabalığın arasından geçip sanki buranın sahibiymiş gibi sahneye çıkarken elini gözlerine siper etti. Kimse onu sorgulamadı, duvarların yanında duran güvenlik görevlileri bile. Hatta ona bakmadılar bile. Belki de onun bir sanatçı olduğunu düşündüler - eksantrik görünüyordu ve eski tarz takım elbisesi ve süslü brogue ayakkabılarıyla gecenin vintage havasına uyuyordu. Ya da belki de sihirdi.

Izael kulağına sessizce konuşmak için üzerine eğildiğinde piyanist iki kez baktı. Adamın önce kafası karıştı ama sonra genişçe gülümsedi, güldü ve başını salladı.

Şimdi işin içinde büyü olduğundan gerçekten şüpheleniyordu. Ama fae'ler büyüleyiciydi. Onların işi buydu, gerçekten, değil mi?

Çekici olmak ve insanları bu çekiciliğe kanmaları için kandırmak. *Benim gibi*. İçini çekti ve deriye yaslandı. Garson kız yanımıza geldi ama o da sahneye bakıyordu. "Um..."

"Bu uzun bir hikâye." Alex başını salladı. "İki viski kokteyli daha, barmeniniz en çok ne yapmaktan hoşlanıyorsa ondan."

"Elbette." Garson kız kafası karışmış bir halde uzaklaştı.

Izael sahnenin ortasına geçip mikrofona sehpadan aldı. Müzik sustu ve seyirciye tehlikeli, hınzır bir gülümseme fırlattı. Alex ne bekleyeceğinden emin değildi. Ama grup "Let's Misbehave"i çalmaya başladığında inledi ve gözlerini devirdi.

Tabii ya.

Elbette, seçtiği şey buydu. Ahmak.

Şarkı söylemek için ağzını açtığında, gerçekten etkilenmişti. Şarkı müzik açısından çok zorlayıcı olmasa da Izael'in harika bir sesi vardı. Seyircilerin şarkıyı sevdiği açıktı, dansçılar tempoya hemen ayak uydurdu.

Şarkıyı bitirip de tanımadığı ama Bing Crosby'ye ait *olduğundan* emin olduğu bir şarkıya geçtiğinde şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Pekâlâ. Izael gerçekten şarkı söyleyebiliyordu. Lanet olsun. Öne doğru oturdu, dirseklerini masaya dayadı, dikkatleri üzerine çekerken ve sanki içinde doğmuş gibi spot ışıkları altında yaşarken onu izledi.

Garson kız içkileri bırakıp uzaklaşırken fark etmedi bile.

Hipnotize ediciydi. İkinci şarkısını bitirdiğinde seyirciler alkışladı ve onun da aynı şeyi yapması bir saniyesini aldı. Sahnenin önünden atladı, kız kıza eğlendikleri belli olan kadınlardan oluşan bir masaya göz kırptı ve onunla birlikte masaya geri döndü.

Muzaffer bir edayla onun yanına uzandı. "En azından daha sonra dans edebilir miyiz?"

"Evet. Dans edebiliriz." Kız ona gülümsedi. "Şarkı söyleyebildiğini bilmiyordum."

"Hiç sormadın ki." Omuz silkti ama belli ki gururla gülümsüyordu. "Şimdi sıra sende."

"Ben... bu gösteriyi takip edemem. Üzgünüm." İçkiyi eline aldı. Eski moda bir içkiydi. "Belki bir dahaki sefere."

"Sen bilirsin." Kendi bardağını aldı ve onunkiyi tokuşturdu. "Bu gece dans edeceğiz, içeceğiz ve eğleneeceğiz."

Bir akşamı geçirmenin daha kötü yolları da vardı, kabul etmek zorundaydı.

Izael onu dans pistine sürüklemeyi önce ikinci içkisini bitirmeyi başarmıştı. Şarkıcı olduğu kadar iyi bir dansçıydı da -kendisini biraz kıskandığını fark ettiği akıcı bir zarafetle hareket ediyordu.

Ama onu etrafında döndürdüğünde gülümsemesini ya da gülmesini engelleyemiyordu. Mutlak bir patlama yaşadığı açıktı ve neşesi bulaşıcıydı. Kapanışa kadar kaldılar ve son şarkı olduğunu duyurduklarında mızımlandı. Garson kıza bin dolar bahşış vermiş olmalıydı, soğuk geceye doğru yola çıktıklarında masanın üzerine bıraktığı bir yığın banknota bakılırsa.

Boston sabahın birinde şaşırtıcı derecede sessizdi - metro son barlar kapanmadan önce çalışmayı durdurmuştu, Alex bunun taksi şirketlerinin bir oyunu olduğuna inanıyordu. Izael yürümek ve manzaranın tadını çıkarmak istediğine karar verdi.

İşte oradaydı, onunla kol kola, ona verdiği daireye doğru gidiyorlardı. Biraz sersemlemişti ama serin hava kafasını sakinleştirmeye yardımcı oluyordu.

"Eğlendin mi?" Adam ona gülümsedi.

Bir süre durakladıktan sonra başını salladı. "Evet, eğlendim.

Çok eğlenceliydi." "Gördün mü? O kadar da kötü değilmiş, değil mi?"

"Neymiş o?"

"Benim olmak." Gülümsemesi dişlek bir hal aldı. "Her zaman böyle olabilir." İç çekti. "Bu gece bu kavgayı yapmasak olmaz mı, lütfen?"

"Tamam, tamam. I-"

"Hey, güzel çocuk," diye bir ses geldi arkalarından.

Oh, hayır. Her şey düşünüldüğünde Boston oldukça güvenliydi. Ama arada sırada bir şeyler oluyordu. Her büyük şehirde olduğu gibi. Döndüğünde, dört kişilik bir grubun ara sokaktan çıkıp onlara doğru geldiğini gördü.

Izael, Cheshire kedisi gibi sırtıyordu; delilik ve kötülükle doluydu. "Gece atıştırması zamanı."

"Lütfen yapma," diye mırıldandı ona. "Onları rahat bırak İzael."

Konuşan baş adam gömleğini yukarı çekerek kemerine sıkıştırdığı tabancasını gösterdi. "Bütün mücevherleri ve bütün paranı. Şimdi." Adam ona baktı ve yüzünde bir öpücük ifadesi belirdi. "Belki kız arkadaşını da alırsın."

Elinden geleni yaptı. "Izael, yapma-"

Ama artık çok geçti. Her zamanki gibi rahat ve kibar bir tavırla onlara doğru bir adım attı. "İyi akşamlar beyler! Ne güzel bir gece, değil mi?"

"Kaçın," diye uyarmaya çalıştı dört adamı. "Kaçın. O bir deli ve hepinizi öldürecek."

Dört adam sadece güldü. Baştaki serseri belindeki silahı çıkardı. "Geri çekil, ibne. Bize malını ver."

Izael kendine baktı. "Neden bana sigara diyorsun?" Alex elini yüzüne vurdu. "Sana gey diyorlar."

"Huh. Şey, bu garip - yani, evet, güzel bir gece geçiriyorum, ama -" Izael'in aşağılayıcı argo karşısında yaşadığı şaşkınlık, baş haydut silahını doğrudan Fae'nin yüzüne doğrulttuğunda sona erdi. Alçak sesle ve sessizce güldü. "Sevgili flörtümün iyiliği için, siz dört beyefendiye uzaklaşmanız için üçe kadar sayacağım. Eğer gitmezseniz, başınıza geleceklerden ben sorumlu olmayacağım."

Üç adam güldü.

"Bir," diye saymaya başladı Izael. Ellerini arkasında kavuşturdu. "Yere yat, pislik herif..." diye tersledi baştaki katil. "İki." Izael gülümsedi.

"İşte bu kadar. Siktir et onları." Üç adam İzael'e doğru ilerledi.

"Üç." Unseelie Dükü kıkırdadı. Ellerini önünde havaya kaldırdı ve Alex bir anda ona neden Kemik Dükü dendiğini öğrendi.

Sadece onları yediği için değildi.

Hiç de öyle değildi.

Parmaklarını büktü.

Ve korkunç bir atrt havayı doldurdu. Yüzlerce kemiğin aynı anda kırılma sesiydi bu. Alex'in içinde yankılanan ve geri sıçramasına neden olan yüksek bir ıtrt. Soyguncuların uzuvları garip aırlarla kırılmış, her birinin bacakları, kolları, hatta elleri ve parmakları bükülmüş ve doğal olmayan, geriye doğru eğilmiş şekiller almıştı.

ığlık bile atamıyorlardı. Ağızları paramparça olmuş çenelerinin arasından açılmış, gözleri acı ve dehşet içinde açılmış, yığınlar halinde, gevşek ve hareketsiz bir şekilde yere yığlmışlardı.

Izael burnunu çekti. "Size yemek olma şerefini bile bahşetmeyeceğim."

Alex soğuk terler içindeydi. Dört soyguncu atılmış kuklalara dönmüştü, uzuvları olmaması gereken her yöne ve eklem olmayan yerlere doğru bklmşt. Ve hâlâ hayattaydılar; yine de sadece şoka girmiş olmaları için dua edebilirdi.

İzael yüzünü ona döndü ve hiçbir şey olmamış gibi gülümsedi. "Her neyse. Nerede kalmıştık?"

Ondan dört adım uzaklaşırken elinde değildi. Kusarak yemeğini yanındaki kaldırıma bıraktı ve düşmemek için binaya yaslandı.

Bir yaprak gibi titriyordu.

"Bayılacak mısın?" Adamın eli kadının sırtında aşıağı yukarı gezindi.

Evet, evet. Evet, yle olduğunu düşündü. Dünya o kadar bulanıklaşıyordu ki-

sanki bir tünele batıyormuş gibi hissediyordu.

Adam onu kollarına aldı ve olay yerinden kolayca taşıdı. Başıını onun omzuna yasladı, yaslanacak bir şeye ihtiyacı vardı. Adam onunla sessizce konuşuyordu. "Bunu görmek zorunda kaldığın için zgnm. Ama yapılması gerekiyordu. Yarın senin ş suşini yiyeceğiz ve Tir n'Aill'de gün batımını izleyeceğiz. Ve çok güzel olacak."

oktan bir sonraki şeye geçmişti bile. Sanki az önce insanları dal gibi koparıp topalsız yığınlar halinde yavaş yavaş lme terk etmemişti. Bu onun için yeni ya da ilginç bir şey olmadığı anlamına geliyordu. *Sıradan* olduğu anlamına geliyordu.

Bu artık onun hayatı olacaktı, değil mi? Onun insanları öldürmesini izlemek?

"Derin nefes al, bülbül. İyi olacaksın. Sana sahibim. Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim." Gecenin erken saatlerinden bir melodi mırıldanmaya başladı.

Dönüş yolunun geri kalanını hatırlamıyordu. Adam onu yol boyunca taşımıştı ve kız da bir varmış bir yokmuş gibi hissetmiş olmalıydı. Her şey bir rüya gibiydi. Ya da bir kabus. Gerçek uyku ona geldiğinde, durmadan büyüyen listesine ekleyeceği yeni bir soru vardı.

Onun kim olduğuyla başa çıkabilecek miydi? Katil, tehlikeli bir Unseelie mi? Başka seçeneği var mıydı ki?

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Alex ertesi sabah yalnız uyandı, şifonyerinin üzerinde Izael'den gelen ve günün büyük bir kısmını Tir n'Aill'de bir işle uğraşarak geçireceğini ama akşam yemeğinden önce yanında olacağını söyleyen bir not vardı. Bu ona düşünmek için biraz zaman kazandırmıştı ve bunun için minnettardı.

Sadece dört kişiyi öldürmüş olmasını değil, aynı zamanda onları küçük parçalara ayırmış olmasını da sindirmesi gerekiyordu. Sürekli polislerin kapıyı çalmasını ya da haberlerde güvenlik kamerası görüntülerinin yayınlanmasını bekliyordu.

Artık gerçek olduğunu bildiğine göre, polislerin doğaüstü şeylerle ne yaptığını merak ediyordu. Vampirler de var mıydı? Kurtadamlar? Hayaletler? Görünüşe göre iblisler de vardı, çünkü onlardan biri Valroy'u doğurmuştu. Dünyanın geri kalanı biliyor muydu? Bilmek zorundaydılar, değil mi? Dengesiz bir doğaüstü köpek yavrusu tarafından çiğneme oyuncağı gibi oradan oraya savrulan tek kişi o olamazdı.

Belki katılabileceğim bir destek grubu vardır.

Pumpkin günün büyük bölümünü onun kucağında, parmaklarını çiğneyerek ya da oturma odasında bir lazer noktasının peşinde mutlu bir şekilde geçirdi. Izael bir evcil hayvan dükkanından bir ton oyuncak almıştı, belli ki tüylü hayvana bakarken "daha fazlası daha çoktur" yaklaşımını benimsemişti. Bu onun için sorun değildi ve sokak kediliğinden rekor bir sürede pahalı bir apartman dairesinin kralına dönüşen Pumpkin için de kesinlikle sorun değildi.

Ama onun kediden ne farkı vardı ki? Sadece bir fae'nin şımartılmış evcil hayvanı. Beslenen, bakılan, ilgi gösterilen ve eğlendirilen. Kafasının iki yarısı üstünlük için savaşıyordu. Bir yarısı onun evcil bir hayvan *olmadığını* haykırıyordu. Şımartılmak ne kadar güzel olursa olsun, o lanet olası bir insandı ve kendi kararlarını verebilmeliydi.

Diğer yarısı ise evcil hayvanların bazen aileden daha fazla aile olduğunu ve bunun istediğini yapamayacağı anlamına gelmediğini söylüyordu. Gerçekten özgürlük neydi? Nasıl tanımlanırdı? Her yere gidebilme, her şeyi yapabilme, her şeyi söyleyebilme, herkes olabilme yeteneği mi? İzael'in ona istediği tek bir şeye bile "hayır" diyeceğinden şüpheliydi.

Peki, bu kadar büyütülecek
ne vardı? Neden bu kadar
yanlış hissettiriyordu?

Onun bir katil olduğu gerçeği neden onu daha fazla rahatsız etmiyordu? Bu onun için gerçekten dehşet verici olmalıydı. Adam ortaya çıktığında çığlık atıp ona bir şeyler fırlatmalıydı. Ama o bir kurttu ve serseriler de koyun. Değil mi?

Şok edici bir ahlaki pusulası yoktu. Değil miydi?

Suşi siparişini verdiğinde gün batımından bir saat önceydi ve Izael oturma odasında göründüğünde bundan yarım saat sonraydı. Gitme vakti gelmişti. Tir n'Aill'de gün batımını izleme zamanı. Kendine daha da derin bir mezar kazma zamanı.

Birkaç ağır suşi poşeti aldıktan sonra -ona her şeyden bir tane, kendisine de biraz ısmarlamıştı- Lord Pumpkin'in başını okşadı ve Izael'le birlikte Tir n'Aill'e giden bir geçitten geçti.

Bu onun için dünyadaki herhangi bir Perşembe gününden farksızdı, çok sıradan geliyordu. Arada sırada gerçekte neler olduğunu hatırlatmak için zihinsel olarak kendini tokatlamak zorunda kalıyordu. Ama eğlendiğini itiraf etmemek de zordu. Izael'le vakit geçirmekten keyif alıyordu.

Tir n'Aill'e vardıklarında güneş henüz batmamıştı. Sayılırdı. Izael'in siyah beyaz mermer döşemeli, yıkık duvarlarla çevrili ve tuhaf bir şekilde yüzen mimariye sahip evi hâlâ karanlıktı. Sanki her şeyin üzerinde bir şemsiye vardı. Ortada, başının üzerinde yüz metre uzanan devasa dişbudak ağacının yaprakları *o kadar* da yoğun değildi. Evini kaplayan mükemmel karanlığın hiçbir açıklaması yoktu.

Elbette büyü dışında.

Evinin hemen diğer tarafında, dünya ikinci güneşiyle aydınlanmıştı. Kürenin parıltısını diğer dalların arasından bile görebiliyordu. Ağaçlardan yapraklar dökölüyor, kuş cıvıltılarını ve çalılıklardaki diğer hayvanların hışırtılarını duyabiliyordu.

Ama durduğu yerde gece yarısı da olabilirdi. "Huh." Yapabildiği en iyi şey buydu.

"Dediğim gibi. Seelie'ler gün ışığında hüküm sürer, biz ise gün ışığı kaybolduğunda. Kendimize böyle küçük cepler yapmamıza izin var. Aksi takdirde beni zincire vurup götürürler." Gülümsedi. "Şu harika şeyleri kaldırayım da yemeğimizi yiyelim!"

"İçimden bir ses senin için yeterince etli olmayacağını söylüyor."

"Eminim hala açsam daha sonra bir şeyler atıştırabilirim." Fae, gerçek formunu almadan önce oyuncaklarını saklamaya, nesneleri kutulara ve ayak dolaplarına koymaya başladı. Uzun kuyruğu -ki gerçekten de öyle olmalıydı

Belinden ucuna kadar yirmi ya da otuz ayak uzunluğunda olan bu adam, yerde tembel tembel kadının etrafını sarıyordu. "Gel. Gün batımını izleyebileceğin bir yer biliyorum. Ama bana güvenmek zorundasın."

"Tam olarak *nasıl* güveneyim?" Ona bir kaşını kaldırdı. "Seni düşürmemem için." Döndü. "Sırtıma tırman." "Bekle, ne?"

"Yukarı çıkıyoruz." Sanki kız hangi yöne gittiğini bilmiyormuş gibi işaret etti. oldu. "Gün batımını izlemek için."

Dev ağaca baktı. "Bizi ağaca mı çıkaracaksın?" "Kesinlikle. Şimdi, tırmanın. Ve sıkı tutunun." Kıkırdadı. "Düşürmeyeceğim Ama bırakırsan seni ne kadar çabuk yakalayabileceğim konusunda söz vermiyorum."

"Beni yukarı taşıyamaz mısın?"

"Yemek, şarap ve bardak dolu torbalarla olmaz, taşıyamam." Ofladı. "Şimdi bin bakalım, bülbül."

Uzun bir iç çekerek onun arkasından yürüdü. Adamın kuyruğu varken sırtına nasıl tırmanacağını bulmaya çalışmak tuhaftı. "Üstüne basabilir miyim?"

Adam ona günahkâr bir gülümseme fırlattı. "Oh, *lütfe*."

Kız ona öylece baktı.

Sonunda pes etti ve kıkırdadı. "Bana zarar vermezsin."

"Bu çok garip." Ellerini adamın omuzlarına koydu ve kuyruğu olan kalın kas kordonunun üzerine çıktı. En azından onu gezdirmiş gibi sırtına tırmanmak için harika bir basamak görevi görüyordu. Bacaklarını adamın beline doladı ve kollarını boğazının önünde birleştirdi. "Lütfe beni düşürme."

"Dediğim gibi. Sadece bırakma." Bir eliyle yiyecek torbalarını aldı ve ağaca doğru ilerledi.

Kuyruğunun kıvrımlarını kullanarak kabuklu yüzeye tırmanmaya başladığında ciyakladı ve başını onunkine yaklaştırdı. "Oooh, kahretsiz."

"Yükseklikten korkuyor muyuz, bülbül?"

"Aslında düşmekten korkuyoruz." Tutuşunu daha da sıkılaştırdı, ellerini bileklerine kenetledi, can havliyle tutunmaya çalıştı.

Adam kıkırdadı. "Peki o zaman?

Düşme." "Kapa çeneni. Sadece kapa çeneni."

"Bazen çok öfkeleniyorsun." Daha da yükseğe tırmanmaya devam etti. Aşağı bakmayı reddetti, reddetti. Biliyordu ki bu sadece

onu daha da korkutmak için.

"Ağaçta nasıl suşi yiyeceğiz?" "Çenemi kapatmamı istediğini sanıyordum?"

İç çekti.

Güldü. "Göreceksin." Onlar tırmandıkça ağacın gövdesi inceliyordu.

Aşağıya bakmaya cesaret etti ve şimdi yerden rahatlıkla altmış ya da yetmiş metre yüksekteydiler. İnleyerek gözlerini kapadı ve hasta olmamaya çalıştı. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin-"

İzael ona kıs kıs gülüyordu ama o buna kızmaya zahmet etmedi. Kusmamaya, kaymamaya ya da ne kadar yüksekte olduğunu ve düşerse ne kadar kötü olacağını düşünmeye odaklanmakla meşguldü.

"Artık bırakabilirsin."

"Sen delisin." Ona daha sıkı sarıldı.

Adam onun bacağını dürttü. "Sadece bak, olur mu? Aptal insan."

Hareket etmeyi bıraktıklarını fark etti. Gözlerini açtı ve sessiz bir "huh" daha çekti.

Ağaç büyümüştü... şey, onu nasıl tarif edeceğini gerçekten bilmiyordu. Bir balkon mu? Altlarındaki zemin yüzlerce farklı daldan oluşuyordu, hepsi birbirine dolanmış ve sağlam bir nesne oluşturmak için örülmüştü. Orada "duruyordu" -eğer yılanlar durabiliyorsa; buna başka ne denebileceğinden pek emin değildi- katı balkonun tepesinde. Dallar ağacın ucuna kadar normal şekilde devam ediyordu ama neredeyse hepsinin tepesindeydiler.

Ağacın hafifçe sallandığını hissedebiliyordu. Biraz endişe vericiydi ama çok da korkunç değildi. Çok dikkatli, çok yavaş bir şekilde, hemen oturmadan önce kendini İzael'in sırtından indirdi. Garip balkonun ön tarafında korkuluk yoktu, bu da onu ötesindeki manzaraya açık bırakıyordu. Bu da düşmek anlamına geliyordu.

Izael hâlâ aptal gibi sırtıyordu, belli ki onun maskaralıklarıyla eğleniyordu. "Zavallı bülbül. Sanırım seni kanatlandırmak için çalışmamalıyız, değil mi?"

"Üzerinde durduğum şeye güvenirsem iyiyim. Bu ağaca güvenmiyorum." Durakladı. "Ağaç beni dinliorsa alınmasın."

"Dinliyor. Ve o benim eski bir dostum -belki de gerçekten sahip olduğum tek dostum." Omuz silkti. "Alınmıyor."

Bu garip bir şekilde üzücüydü ama yine de şaşırdığını da söyleyemezdi. Izael kendini aşağıya bıraktı ve yiyecek torbalarını balkona yerleştirdi.

Bu ona manzaraya odaklanma şansı verdi. Ve ah, nasıl bir manzaraydı bu? bir şeydi.

Nefesini kesmişti. Bunun için söyleyecek bir sözü yoktu. Bu topraklar ve şimdi onun hakkında neden bu kadar çok hikâye anlatıldığını biliyordu. Önlerinde uzanan arazi yemyeşil ve doğanın her tonunu barındırıyordu. Ağaçlar pembe, kırmızı, yeşil, sarıydı. Üzerlerinde süzülen, alçalan ya da dev böcekler gibi uçuşan yaratıklar görebiliyordu. Ve uzakta, batan güneşin altında parıltıyan büyük bir nehrin kenarında bir panayır ya da pazar yeri görünüyordu.

"Bu da ne?" Eliyle işaret etti.

"Hm?" Izael yiyecekleri yerleştirdiği yerden başını kaldırıp baktı. Ve *çok fazla yiyecek* vardı. "Şafak Şehri. Seelie başkentinin olduğu yer, eğer herhangi bir yer olduğunu söyleyebilirsen. Hareket eder. Güneş battığında, Alacakaranlık Şehri olur. Senin için güvenli olsaydı seni oraya götürürdüm. Ama seni büyüyle bir fae sansalar bile saniyeler içinde yutarlar."

"Neden?"

"Çünkü biz birbirimizi avlarız, tıpkı insanları avladığımız gibi." İki cam kadeh koydu ve bir şişe şarabın tıpasını açtı. Ona bir bardak kırmızı şarap doldurdu. Suşinin yanında pek iyi gitmiyordu ama yine de şikâyet etmeyecekti. "İster inanın ister inanmayın, kendi türümüze karşı size olduğumuzdan çok daha acımasızız. O kadar da kırılgan değiliz."

Yüzünü buruşturdu. "Harika."

"Sonunda bana ait olduğunda, kimse sana dokunmaya cesaret edemeyecek. O zaman seni istediğin yere götürmekte özgür olacağım. Din'Glai'ye, Ayışığı Sarayı'na bile." Sırtışı hoşgörölüydü. "Diğerlerinin yeni oynucağıma ağzının suyunun aktığını görmek ne harika olacak."

"Davana hiç yardımcı olmuyorsun dostum." Bir çift yemek çubuğu çıkardı ve onları arkada birleştikleri yerden ayırdı.

"Bunlar da ne böyle?"

"Yemek çubukları." Onları parmaklarının arasında tuttu ve uçlarını birbirine yaklaştırıp uzaklaştırdı. "Onlarla yemek yiyorsun."

"Ama... neden?" Burnunu kaşıdı.

"Neden herhangi bir şey kullanalım ki? Orada kap kacak olarak bunları kullanıyorlar. Hepsi bu." Onunla bir hamur tatlısı aldı ve ağzına attı. "Gördün mü?"

"Bana öğretmeni talep ediyorum. Şimdi." Yemek çubuklarını kaptı.

"Hey, hey! Bir sürü var." Kız gülerek, ona paketlenmemiş bir çift yemek çubuğu daha uzattı. Suşi dükkânı onlara yirmi çift kadar vermişti, küçük bir orduyu beslediklerini varsayıyorlardı. Aşırı aç bir yılanı değil.

Izael kendi çubuğunu açtı ve onun yaptığını taklit ederek ikiye böldü. Onları doğru tutmakta zorlandı ama bir süre sonra çözmeyi başardı. Ona temel bilgileri gösterdi ve sonra Tir n'Aill'in güzel dünyasına bakarken ruloları toplama alıştırmaları yapması için onu yalnız bıraktı.

Uzakta alçak tepeler, mükemmel yeşil çimenlerle kaplı tepecikler vardı. Çimenlere oturup bulutların geçişini izlemek için dışarı çıktığı her zamanki gibi hissediyordu. Tanrım, orada oturup manzarayı seyrederek saatler geçirebilirdi. Izael ne yiyeceğine karar vermeden önce her şeyden bir tane denerken, o bir kadeh şarabını yudumluyor, ara sıra bir parça suşi kemiriyordu.

Kızarmış kalamara bayılmıştı. Ve unagi. Ve etli ve tuzlu olan her şeyi. Izael bir parça sashimi alıp çiğ balık dilimini kırırdatarak yutmadan önce kıkır kıkır güldü. Görünüşe göre yemek çubuklarını gayet iyi kullanmayı öğrenmişti ama parmaklarıyla yemenin daha hızlı olduğuna karar vermişti.

Güneşin ufka doğru süzülüşünü izlerken gölgede bile hava ılıktı. Gökyüzü gittikçe alçalırken parlak, neşeli mavi yerine kehribar ve altın rengine dönmeye başladı.

"Şimdi eğlence başlıyor." Birkaç saniyede bir yüzüne bir rulo ya da nigiri atmak için uzanmaya devam etse de, manzaranın tadını çıkarmak için ona daha da yaklaştı. "İzle."

Bir an için neye bakması gerektiğinden emin olamadı. Ama sonra, güneş biraz daha alçalınca ve tepelerden birinin dibinde bir gölge oluşunca, karanlığın değiştiği yerler... değişti.

Bir zamanlar yeşil olan ağaçlar şimdi beyaz, mor ve mavinin soluk tonlarına bürünmüştü. Böcekler gibi uçuşan yaratıklar artık yarasa kanatlarına sahipti. Ama sadece karanlığın dokunduğu yerlerde. Gölgeler uzadıkça ve değiştikçe, dünya sanki birbiri üzerine katmanlanmış iki farklı dünya görüyormuş gibi ileri geri kayıyordu.

Ve belki de gerçekten böyle bir şeydi - tek bir dünya değil, *iki* dünya. Sadece aynı alanı paylaşıyorlardı. Güneş batmaya devam ederken, Şafak Şehri'nin üzerine karanlık çöktü. Çadırlar kaygısız, neşeli

soluk pembeler ve yeşiller yerine kızıl ve lacivert bayraklar dalgalandıran çok daha kasvetli ve çarpık yapılara dönüştü.

Ay ufukta belirmeye başlayana ve güneş tamamen solana kadar gözlerini gördüklerinden ayırmayı başaramadı. Bir kadeh şarabını yudumladı.

Böyle bir yerin varlığını bile bile nasıl normale dönebilirim? Bu sözleşmeyi "kazansam" ve Dünya'da kalıp ruhumu korusam bile mi?

İzael onun bardağını yeniden doldurdu. Suşinin yaklaşık dörtte üçünü mideye indirmişti ama edamame ya da diğer sebze ağırlıklı yiyeceklerin onun pek hoşuna gitmediği açıktı. Sorun değildi; edamame'ye bayılırdı. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Ben... hayatımda bu kadar güzel bir şey gördüğümü sanmıyorum." "Beni gururlandırıyorsun." Ona orantısız bir gülümseme fırlattı.

"Manzarayı kastetmiştim, göt herif." Ama ona gülümsemekten kendini alamadı. Lanet olsun. Onun aptal mizah anlayışı veba gibiydi. Şimdi pırıl pırıl ay ışığına bürünmüş olan dünyaya tekrar baktı. *Keşke...*

Hayır. Hayır.

Hayır. Hayır.

Dilemek yok. Hem de hiç. Hiçbir zaman. Ne şimdi, ne bir hafta sonra, asla.

"Burası senin ikinci evin olabilir. Ve Dünya da benim olabilir." Onun omzunu öptü. "Bu çok mu kötü olurdu?"

"Evet, sayılır. Çünkü buradaki her şey ve her şey beni çeşitli derecelerde yemek istiyor." Şarabını yudumladı. "İzael?" Ona bakmak için başını çevirdi. "Bana büyü yapmayı öğreteceğini söylemiştin, hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Benim... biraz daha özel bir isteğim var." Bu iş iyiye gitmeden önce daha da kötüye gidecekti. Ama görebildiği tek ilerleme yolu buydu.

"Bir iyilik mi? *Benden* bir iyilik mi istiyorsun? Çok tehlikeli bir şey..." Yüz ifadesi zalim bir gülümsemeye dönüştü ve keskin köpek dişleri ortaya çıktı. "Anlat."

"Bana kendimi nasıl koruyacağımı öğretmeni istiyorum."

Başını hafifçe yana eğdi. Bu onu şaşırtmış gibi görünüyordu. "Açıkla."

"Puck'ın ortaya çıkıp beni rastgele ışınlaması, Anfar'ın gelişi, o casus derken, kendimi korumam için sana güvenemeyeceğim zamanlar olabilir.

beni koruman için. Kendimi güvende tutmak için bir yol bulmam gerekiyor." Dikkatini tekrar manzaraya çevirdi. "Çünkü buradan korkmak istemiyorum."

"Anfar ya da Kral Valroy gibilerine karşı hiç şansın olmaz." Parmaklarını kızın saçlarında gezdirdi, bir kısmını kulağının arkasına sıkıştırmadan önce saç tellerini taradı. "Ama bu isteğinde bir anlam görüyorum. Sana kendini savunman için gerekli araçları vereceğim, benim güzel cadım. Kalbinde atan gücü açığa çıkaracak ve onu özgür bırakacağız. Ama bunun bir bedeli olacak. Seni değiştirecek. Ve bir fedakârlık gerektirecek."

"Ne tür bir fedakârlık?"

"Ah, çok değil... sadece hayatının yarısı." Onun omzunu tekrar öptü.

"Hayatımın yarısı ne demek?" Ona doğru eğildi. "Ve hayır saçmalık, lütfen."

"Sularının, içinde yıkananların ruhuyla konuştuğu söylenen bir yeraltı gölü var. Ve suyu içenler için, ruh ile öteki dünya arasındaki engelleri yıkabilir. Bu sıvı yüzyıllardır benim türüm tarafından insan büyücü adaylarına verilir. Ama ondan içen herkes buraya bağlanır, şimdi ve sonsuza dek. Bu iş bittikten sonra kendini ondan kurtarmak mümkün olmayacak." Bir kolunu kıza doladı ve onu kendine doğru çekti. "Ama karşılığında verdiği kadarını da alır. Ne olursa olsun, sen buranın bir parçası olacaksın ve burası da senin bir parçan olacak."

Tereddüt etti. Ama kimi kandırıyordu ki? Gördüğü onca şeyden sonra? Bildiği onca şeyden sonra?

"Burası zaten benim bir parçam." Başını Izael'e çevirdi ve ilk kez *onu* öptü.

Izael'in omuzları sanki Izael'in rüzgârını kesmiş gibi gevşedi. Geri çekildiğinde yüzündeki ifade yumuşak ve savunmasızdı. Adam neredeyse hülyalı bir şekilde gülümsedi ve alnını onunkine yasladı. "O zaman olacak. Şarabını iç, ötücü kuşum. Bu gece bittiğinde, içtiğin için mutlu olacaksın."

Kadehini ona doğru kaldıran adam, kendi kadehini onunkine değdirdi. Kadın kadehini yudumladı ve öksürdü. "Siktir et."

Adam kıkırdadı ve bir koluyla ona sıkıca sarıldı. Kadehini üçüncü kez doldurdu. "Siktir et, gerçekten."

YİRMİNCİ BÖLÜM

I zael hayatı boyunca yaptığı en çılgınca ve aptalca şeyi yapmak üzereydi. Ve bu da bir şey ifade ediyordu. Bu *onun* için bile saçmalıktı, tehlikenin de ötesindeydi. Yanan bir fitille oynamak ve daha hızlı yanması için aleve üflemek gibiydi.

Ama arada sırada biraz heyecan olmadan hayatın ne anlamı vardı ki?

Yıllar boyunca tanıdığı, çılgılık atan, yalvaran ve tekrar düşünmesi, fikrini değiştirmesi ve Alex'i Hartsblood'a getirmemesi için ona yalvaran herkesin sesini duyabiliyordu. Yine de, her zaman yaptığı gibi yaptı.

Kafasının içindeki o seslere teşekkür etti.

Sonra da onlara, Alex'in deyimiyile, *siktirip gitmelerini* söyledi.

Çünkü bu eğlenceli olacaktı!

Muhtemelen muazzam bir kaosa yol açabilirdi. Ama bu da kendi içinde son derece eğlenceliydi. "Yeraltı gölünün" amacını anlatırken ona yalan söylememişti. Ama ayrıntılara da pek girmemişti.

Evet, Hartsblood'un bir ruhun gerçek gücünün kilidini açtığı biliniyordu, ister fae, ister iblis, ister insan olsun ya da ondan kim içerse içsin. Ve evet, onunla yıkananlar Tir n'Aill'in fısıltısını duyabilir ve dünyaya bağlı olmanın ne demek olduğunu bilebilirlerdi.

Ama aynı zamanda korkunç şeyler de yapabilirdi. Korkunç, harika, *şaşırtıcı* şeyler.

Onu değiştireceği konusunda uyarmıştı. Ve değiştirecekti de. Ama bu onu olmadığı bir şeye dönüştürmeyecekti - hayır, sadece ona olması gereken kişi olması için bir armağan verecekti. Ölümlü bedeninden kurtulduğunda ruhunun nasıl olacağını.

Kral Valroy ya da Kraliçe Abigail onun ne yaptığını öğrenirse derisi yüzülür, katranlanır, tüyleri yolunur, deri haline getirilir ve sonra da ziyafet olarak yenirdi. Hartsblood'a ölümlüler getirilmezdi. En son biri bunu yaptığında, aptal budala neredeyse her şeyi ve her şeyi görebilen bir yarı tanrıya dönüşmüş ve yeteneklerini kullanarak aptal bir şövalyenin taştan kılıç çıkarmasına yardım etmişti.

Her neyse. Izael o zamanlar pek dikkat etmemişti. Bunda bir sorun görmemişti. Terazinin hiç hareket etmediği bir dünyanın eğlencesi neydi ki? Hayır, ara sıra bir tarafa ya da diğerine bir kaya parçası düşürmeyi severdi. İşleri karıştırmak. İşleri ilginç kılmak.

Ve bunun da öyle olacağını umuyordu.

Onu neden oraya götürmek istediğini tam olarak söyleyemiyordu. Ama kendini korumanın bir yolunu sorarken yüz ifadesinde bir şey vardı; o çelik mavisi gözlerindeki kararlılık.

Tir n'Aill'de kalmak istiyordu. Onunla kalmak istiyordu.

Ona verdiği öpücük -birinin ona verdiği ilk gerçek öpücük, tersi değil- bunu ona kanıtlamıştı. Hayatında pek çok aşığı vardı. Aslında çok sayıda. Ama her zaman onlara verebileceği tehlikeli haz için onunla birlikteydiler. Çok sayıda müttefiki ya da onu önemseyenler olduğu için değil.

Ağacının birkaç arkadaşından biri olduğunu söylerken sempati aramıyor gibiydi.

Delilik bunu yapmaya meyilliydi.

Ama işte buradaydı, istediği ve istemesi gerektiğini düşündüğü şeylere karşı savaşıyordu. Henüz ruhunu ona teslim etmek istemiyor olabilirdi ama... açıkça onunla birlikte *olmayı* arzuluyordu.

Nasıl hayır diyebilirdi?

Onu nasıl reddedebilirdi?

Gördüğü onca şeyden sonra Tir n'Aill'e ve dolayısıyla ona bağlanmayı seçiyordu. Bildiği sıkıcı hayata veda etmeyi seçiyordu. Belki de artık çok geç olduğunu fark etmişti. Belki de gerçeği görece kadar akıllıydı.

O zaten onun kızıydı.

Kendini koruması için ona bir biblo verebilirdi. Demir bir bıçak belki. Ya da büyülü bir biblo. Ama bu şeyler kusurluydu. Kral Valroy ya da Kraliçe bir yana, Puck ya da Anfar'a karşı hiç şansı olmadığını iddia etmekte haklıydı. Izael, Puck'ı adil bir dövüşte yenebileceğini düşündü -eğer Seelie'ye hizmet eden bir melezi adil dövüşmeye ikna edebilirse- *ama* diğerleri? Hiç şansları yoktu.

Bu yüzden elindeki tek seçenek onun gerçekten neler yapabileceğini görmektir. Onda kendisinin bulamadığı gücü bulmaya çalışmak.

Hartsblood'a.

Yemeklerini bitirdikten sonra sırtına tırmanmasına yardım etti ve zavallı şeyi ürkütmemeye dikkat ederek ağaçtan aşağıya doğru ilerledi. Düşmekten korkuyor olması son derece eğlenceliydi ve onu birkaç kez yanlışlıkla düşürerek kızdırmak istiyordu. Ama kız düşünceli görünüyordu, muhtemelen seçimini düşünüyordu ve onu çok fazla zorlamak istemedi.

Dibe ulaştığında, onu öpmeden önce önünde durması için döndürdü. Bu sefer yavaşça. Her zamanki aç tavrı olmadan. Bu sefer basit bir sevgi ifadesiydi. Onun ötücü kuşu. *Onun cadısı.*

"Bunu bir kez yaparsan, geri dönüşü olmayacak. Anlıyor musun?" Eliyle onun yanağını okşadı. "Büyülü olan seni günlerin boyunca rahatsız etmeden ölümlü dünyaya geri dönüş olmayacak. Bana rağmen." Sırıttı. "Bu sözleşmeyi kazansan da kazanmasan da. Tir n'Aill'e bağlı kalacaksın."

Kız kaşlarını çatı, aralarında o küçük sevimli çizgi belirdi ve bir cevap ararken adamın göğsünün ortasını inceledi. Derin bir nefes alarak başını salladı ve tek kelimelik cevabını ağır bir iç çekişle verdi. "Evet."

Kıkırdadı. "Pek ikna olmuşa benzemiyorsun."

"Ne yapmam gerekiyor? Cidden mi? Bir kafede çalışmaya, insanlara boktan espressolar yapmaya geri mi döneyim? Tüm bunları nasıl unutabilirim?" Etraflarındaki ormanı işaret etti. "Yeterince cesur olsaydım neler olabileceğini merak ederek nasıl devam edebilirim?"

"Sıkıcı bir hayat, hayat değildir." Durakladı. "Ve istekleri olmayan bir hayat yönsüzdür."

"Biliyorum, biliyorum." Ona sırtını döndü ve birkaç adım uzaklaştı. "Başka bir yolu yok mu İzael? Yapabileceğimiz başka bir anlaşma?"

"Hayır." Sonunda ona gerçeği söylemenin bir zararı olmayacağını düşündü. "Sözleşme ikimiz için de bağlayıcı. İstesem bile iptal edemem." Omuz silkti. "Ama tek yapman gereken bir dilek dilemek, ruhun benim olacak ve dünyada istediğin her şeye sahip olacaksın."

"Ya yerine getiremeyeceğin bir dilekse? Mesela senden ayı havaya uçurmanı falan istesem?"

Kıs kıs güldü. "Bu her ne kadar eğlenceli olsa da unutma, dileğin *doğru* olmak zorunda. Gerçek olup olmadığını anlayacağım. Ve senin bu kadar güzel ve mantıksız bir şey isteyeceğini sanmıyorum."

İçini çekti ve ellerini yüzünde gezdirdi. "Bu çok aptalca."

"Katılıyorum! Neden bir an önce bitirmiyorsun?" Sırıttı. "Bana sadece iki dev sikimi de içine sokmak istediğini söyle-"

Döndü ve onu olması gerekenden çok daha fazla eğlendiren o alaycı bakışlardan birini ona fırlattı.

"Tamam, tamam." Ona doğru uzandı. "Beş gün daha, sonra bir önemi kalmayacak. Bana dileğini söylemek zorunda kalacaksın, ne olursa olsun. Ama şimdilik, yerine getirmem gereken bir iyilik var."

"Karşılığında ne isteyeceğini hiç belirlemedik."

"Hm. Önce sana ne yapacağını görmek istemez misin? Meraktan ölmek üzere olduğumu biliyorum."

Kollarını göğsünde kavuşturdu. Onu başka türlü ikna etmenin mümkün olmadığı durumlarda takındığı bir ifadeydi bu.

Dramatik bir iç çekişle ellerini havaya kaldırdı. "Peki! Pekâlâ. Sana yapacağım bu büyük iyiliğin karşılığında senden..." Çenesine vurdu ve seçeneklerini tartıştı. Seks bariz bir seçimdi ama bu çok kolaydı. Ve ne olursa olsun bunu kendi erdemleriyle kazanmak istiyordu. Aklına bir fikir geldiğinde parmaklarını şıklattı. "Benim için şarkı söylemeni istiyorum."

"Senin için şarkı söylememi mi istiyorsun?" Bir kaşını kaldırdı. "Neden?"

"Çünkü seni henüz dinlemedim. Ve sen bundan utanıyor gibisin. Neden?" Soruyu ona çevirdi, ne kadar zeki olduğundan fazlasıyla memnundu.

"Çünkü pişmanım-" Kadın başını salladı. "Bunun bir önemi yok."

"Hayır, önemli." Sürünerek ona yaklaştı, kuyruğunu yerde tembel bir daire çizecek şekilde onun etrafına doladı. Daraltmıyor, sadece içine alıyordu. "Neyden pişmanlık duyuyorsun?"

"Bunun için okula gittiğime pişmanım. Müziği hayatım haline getirme şansım varmış gibi davrandığım için." Sesinde yine o boş ton vardı. Adamın nefret ettiği o boşluk. "Ya ailemin parmaklarını şıklatıp onlar için çalmamı isteyebileceği kurmalı bir oyuncaktım ya da işe yaramazdım. Hiçbir becerisi olmayan, hayatının geri kalanında bir kafede çalışacak bir çocuktum çünkü gerçek bir amaca hizmet etmiyordu."

Kalbi ya da onun yerine sahip olduğu her neyse, sözleri karşısında biraz kırıldı. İlk başta sert davranıp dirense de onu kucakladı. "Sahiplenilme fikrinden rahatsız olmanıza şaşmamalı. Ben onlar değilim - bu

ailen, seni alçaltan bu hayal yıkıcılar." Onun başının tepesini öptü. "Seni özgür bırakmak için buradayım."

"Tasmayla."

"Peki." Durakladı. "Evet. Ama bana öyle bakma! Bu *benim tasmam*. O farklı! So-ow!" Kadın karnına sert bir yumruk atınca abartılı bir acıyla inledi. Hayır, gerçekten acıtmadı. Ama eşit şartlarda olduklarını hissetmesine yardımcı oldu.

Ve onun da tek istediği buydu.

Oh. Oh,

Tanrım.

Güldü. Sert ve uzun uzun güldü. Kadın şimdi onu gerçekten aklını kaybetmiş gibi izliyordu ve belki de kaybetmişti. Çünkü az önce aklına gelen şey, yapmak üzere olduğu şeyin yanında tüm hayatını teraziye koyan korkunç bir farkındalıktı.

"Ne?" Şaşkın ve biraz da endişeli görünüyordu.

"Ah, hiçbir şey." Doğruldu ve uzun, memnun bir nefes verdi. "Sadece ben, neydi o deyim? Batshit delisi."

"Görünüşe göre."

Gülümsedi ve elini ona doğru uzattı. "Gidip Hartsblood'un senin için neler sakladığını görelim."

"Az önce ne oldu?"

"Hiçbir şey. Önemli bir şey değil." Ve bu doğrudu - az önce fark ettiği şey onun için önemli bir şey değildi. Tam olarak değil. Eninde sonunda önemli hale gelebilirdi ama şimdi değildi ve bu nedenle yalan da değildi. Hah! Yalan söylemeden onunla bir konuşma daha yapmayı başarmıştı.

"Doğru. Tamam. Elbette." Başını salladı ve sonra elini onun.

İkisi için de bir portal açtı. Ruhunu serbest bırakma zamanıydı ve Küçük ötücü kuşunun içinde ne olduğunu görmek istiyordu.

Çünkü onun evcil hayvanı, oyuncağı, *ait* olduğu kişi ve *eşit olduğu* kişi olmasını istiyordu.

Ve bu, tam orada, bildiği şekliyle hayatını sona erdirme potansiyeline sahipti. Bundan daha heyecan verici bir şey düşünemiyordu.

ALEX kendini pürüzsüz, kayalık bir kıyıda buldu. Binlerce yıl boyunca suyun gelip gitmesiyle aşınmış pürüzsüz bir yüzey ve kaygan bir yosun tabakası. Yosun parlıyordu... kırmızı.

"Oha." Altındaki zemine baktı. "İğrenç." Yumuşacık ve tuhaftı ve ürkütücü, uhrevi bir parıltı yayıyordu. Aslında, tüm oda bununla aydınlanmıştı. Izael onu bunun bir yeraltı gölü olduğu konusunda uyarmıştı. Ama kan renginde olduğu ve parladığı konusunda uyarmamıştı.

"Hartsblood, Tir n'Aill var olduğundan beri buradadır. Hepimizi besleyen, çarpan kandır. Tüm bu diyarın altından akar ve yetişen her şeyin köklerini besler." Izael kıyının kenarına kadar yürüdü ama daha fazla ilerlemedi. Beyaz, opalesan pulları ışıktaki kırmızı kırmızı parlıyordu. "Hepimiz bu kaynaktan gelir ve gideriz."

"Yani bu... ilkel büyü gibi bir şey mi?" Gölün kenarına doğru yaklaştı. Sıvı durgun ve hareketsizdi. "Bana ne yapacak?"

"Hayatının yarısını alacak. Hepsini almaması için dua ediyorum."

"Bunu yapabilir mi?" Ölümün masada olduğundan hiç bahsetmemişti.

Başını iki yana salladı. "Gerçekten bilmiyorum, bülbül. İnsanların buraya gelmesi kanunen yasak."

"O kısmı atlamışsın."

"Meh. Kurallar çiğnenmek için vardır." Omuz silkti. "Yoksa neden olsunlar ki?" Dişlek, manik gülümsemesiyle onu endişelendirdi.

"Eğlenceli olmaları gerektiğini sanmıyorum, seni kaçık."

"Peh." Elini umursamazca salladı. "O zaman onları daha da az önemsiyorum."

Bir elini gözlerine götürdü. "Beni öldürteceksin, değil mi?"

"Kesinlikle, eninde sonunda." Kıkırdadı. "Ama şu an muhtemelen o zaman değil. Atla bakalım. Su iyi."

"Az önce beni öldürebileceğini söyledin!"

"Eğer büyüün olmasaydı, tabii. Belki. Muhtemelen. Potansiyel olarak." Çenesine vurdu. "Ve hatta belki de değil, ama sen - tekrar ediyorum, bana öyle bakmayı kes. Bu hiçbir şeyi çözmez." Ona bir parmağını salladı. "Bunu sen istedin."

"Kendimi savunmak istedim."

"Ve bunu garanti etmenin en kesin yolu da bu. Diğer her şey hatalı. Sana verebileceğim herhangi bir hediye, sana zarar vermek isteyebilecek kişilere karşı işe yaramaz. Ben de dahil." Sırıttı. "Şimdi,

En gerçek halinizde ne olmanız gerektiğini goreceğiz." Suyu işaret etti. "İçeri gir."

"Ama..." İ ekti. Onunla tartişmanın bir anlamı yoktu. İstediği şey buydu. "Ben nasıl çıkacağım?"

"Kim bilebilir ki? Sadece sen bilebilirsin. Ve oğtu kişi kendi ruhunu bu şekilde gorecek kadar kendinin farkında değildir." Kuyruğunun zerine yerleşti, kalın kas sarmalının üzerine oturdu ve gülümsedi. "Diğertarafta seni bekliyor olacağım."

Ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı.

"Oooh, içeri çıplak mı giriyorsun?" Yüz ifadesi o kadar umut doluydu ki, muhtemelen ölmek üzere olmasaydı gülecekti.

"Hayır." Gözlerini devirdi. "Yumuşacık oraplardan nefret ediyorum."

"Kahretsin." Parmaklarını şıklattı. "Belki sonra?" Yüzünde yine o umutlu ifade vardı.

"Evet. Tabii. Tabii. Güzel. Eğertu *beni ldrmezse*, senin kaplıcana çıplak yüzmeye gidebiliriz."

"Harika!"

"İmknszsın." Hafif ceketini omuz silkerek çıkardı ve bir kenara fırlattı. İhtiyacı olmayan bir şeyi ıslatmanın anlamı yoktu. Telefonu hâlâ Dünya'daydı ama bu cebini kontrol etmesine engel olmadı. Onu şifonyerinin üzerinde bırakmıştı. Cep telefonu çekmeyen bir dünyaya neden gtrsnd ki?

Boynunu bir yandan diğertana kıırarak derin bir nefes aldı ve sonra bıraktı. "Pekâlâ. İşte başlıyor... yani, muhtemelen her şey."

Suya doğrubirka adım attı. Rahatsız edici derecede sıcaktı. Hayır, daha açık olmak gerekirse, rahatsız edici *bir vücut sıcaklığıydı*. Sanki kendi sıcaklığı yokmuş gibiydi. Ve yumuşacıktı. Sadece biraz yapışkan. "Oh, bu iğrenç." Parlayan sıvı beline ulaşana kadar biraz daha derine doğru ilerledi. Bekledi.

Hiçbir şey olmadı.

"Bunun işe yaraması gerektiğinden emin misin?" Dönüp arkasına baktı onu.

Başını kaşıdı. "İkinci bir parlayan gl olduğunu sanmıyorum. ilkel kadim büyü."

Omuz silkti. "İşe yaramıyor, sanırım kıyafetlerimi boşu boşuna mahvettim-"

Bir şey onu ayak bileğinden yakaladı ve suyun altına sürükledi.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

I zael Alex'in yüzeyin altına çekilmesini izledi. "Alex mi?" Gözlerini kırıştırdı. Bu normal miydi? Böyle mi olması gerekiyordu?

Dürüst olmak gerekirse bilmiyordu. Bunu daha önce hiç yapmamıştı. "Alex! *Alex!*" Cevap gelmedi. Gerçekten beklediği gibi de değildi. Bir göle bağırmanın ne faydası olacaktı ki? Homurdanarak kıpırdandı. Saniyeler geçiyordu.

İnsanlar nefeslerini ne kadar tutabilirdi?

Bilmediği bir şey daha vardı.

Korku omurgasına doğru ilerlemeye başlamıştı. Kız ölmüş müydü? Onu almış mıydı? Gözlerini parlayan gölün yüzeyine dikti. "Bırakın onu. Onu geri ver."

Sessizlik.

Ne de olsa bir göldü. Hırlayarak kararını verdi. "O benim ve onu benden alamayacaksınız!" Onun peşinden gidecekti. Suyu doğru kayarak uzandı ve hemen acı içinde tısladı.

Yanıyordu!

Geri çekilerek taşın üzerine düştü ve kuyruğunu koruyucu bir şekilde kendi etrafında kıvrırdı. Dişlerini göstererek ellerinin derisinin kızarmasını ve kabarmasını izledi. Sadece bir saniye maruz kaldıktan sonra bile onu asit gibi yakmıştı. Pulları yanmıştı. Karnına da dokunmuştu ve derisi çoktan altındaki kaslara kadar açığa çıkmıştı.

Onun peşinden gitmek mümkün değildi.

Öfkeyle göle doğru tıslayarak, parlayan gölün kenarında volta attı. "Bırakın onu! O benim! *Benim!*"

Çaresizlik içinde tekrar denedi ama işleri daha da kötüleştirdi. Derisi parlayan sıvıya değdiği her yerde yanıyor ve eriyordu. Acıyı görmezden gelerek daha da derine indi. Ona sahip olmalıydı. Onu kurtarmak zorundaydı! Hayal kırıklığı içinde uluyarak, öyle ya da böyle oraya girmeye karar verdi - bu onu öldürse bile.

Benim olan şeyden mahrum kalmaktansa onunla birlikte ölmeyi tercih ederim.

Neyse ki o kadar ileri gitmesine gerek kalmamıştı.

Tam öldüğünden emin olduğu anda Alex suyun yüzeyinden fırladı, hıçkırarak ve öksürerek. Bir süre çırpındıktan sonra

ayağa kalktı ve aşağı yukarı götürüldüğü yerde yeniden belirdi. Ciğerlerindeki sıvıyı kustu, hâlâ nefes almakta zorlandığı belliydi.

"Alex!" Ne harika bir zamanlama. Onu kollarına aldı ve hızla kıyıya doğru ilerledi, yanına yığılmadan önce onu sümüksü taşların üzerine bıraktı.

Arkasındaki kemiklerin açığa çıktığı eline baktı. Bu çok acıtmıştı. Baş döndü ve başını tekrar taşın üzerine indirmek zorunda kaldı.

Görüşü sarsıldı. Düşündüğünden daha kötü yaralanmıştı. "Şey... kahretsin."

Her şey karardı.

"I- Öksürdü. "Lanet olası nefret-" diye bağırdı. "Her şeyden." Ama nefes alabiliyordu, her ne kadar yanlış şekilde yutmuş olsa da, midesi ve ciğerleri ona hava soluyup su içmesi gerektiğini hatırlatmaya çalışıyordu, tersini değil.

Bir şey onu yakalamış ve suyun altına çekmişti. Sonrasında olanlarla ilgili bir şeyler hatırlayabilmeyi diledi. Sadece... boştu. Kayıptı. Su ciğerlerine dolmuştu ve boğulacağına ikna olmuştu.

Ve sonra tekrar nefes alabildi. Izael onu yakalamış ve gölden çekip çıkarmıştı. Şimdi şüpheli bir şekilde sessizdi.

Gözlerini kırıştıtararak ve gözlerindeki suyu silerek ona baktı. "Iz!" Yine onun lakabıydı. Ve yine aynı sebepten dolayı. Yaralanmıştı.

-Gerçekten acıyordu.

Tamamen akü asidiyle ıslatılmış gibi görünüyordu. Gövdesinin bazı kısımları yanmıştı. Göğüs kafesindeki kasları ve ellerindeki kemikleri görebiliyordu. Kuyruğu daha da kötü durumdaydı. Buna ne sebep olmuştu?

Su mu?

Ona zarar vermemişti...

"Bu da ne-" Ona doğru yaklaştı, hâlâ ara sıra öksürüyordu ama kendi boğulma tehlikesini çoktan unutmuştu. "Iz? Iz! Uyan!" Adamın yanmayan omuzlarını sarstı. Ama o öylece yatıyordu,

bilinçsiz ve tepkisiz. "Sen olmadan buradan çıkamam. Nerede olduğumu bilmiyorum ve sen ölemezsin. İz!" Ellerini ıslak saçlarına geçirdi. "Siktir, siktir, siktir."

Ne yapması gerekiyordu?

Hâlâ biraz huysuz ve ıslak hissettiren derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştı. Panik yapmanın ona hiçbir faydası olmayacaktı. Izael'i tekrar bir araya getirmenin bir yolunu bulmalıydı. Ama lanet olası bir fae yılanındaki üçüncü derece asit yanıklarının nasıl tedavi edecekti?

Düşün, Alex. Düşün.

O sessizlikte bir şey fark etti.

Müzik çalıyordu. Daha önce olmadığını biliyordu. Kaşlarını çattı ve başını eğerek nereden geldiğini anlamaya çalıştı. Sanki mağaranın kendisi... şarkı söylemiyordu, enstrümantaldi ama kaynağı her yerindeydi. Sessizdi ama inkar edilemez bir şekilde oradaydı.

Ve etrafındaki müzikte başka bir şey daha vardı. Korkunç uyumsuz bir dizi nota. Do, Do# ve Re aynı anda çalınıyor gibiydi. Dişlerini acıtıyordu. "Bu da ne-" Sonra fark etti.

Izael'di.

O korkunç notalar *ondan* geliyordu. Sanki onunla rezonansa giriyordu ve ona ne kadar dikkat ederse, notalar o kadar yüksek sesle çıkıyordu. Bu... bu onun gücü müydü? Müzik duymak mı?

Bununla bir şey yapabilir miydi?

Belki, eğer denerse. Büyü sadece birinin iradesinin gücüydü, değil mi? İzael'in yanına diz çöktü ve yaralarına odaklandı. Ses kesinlikle oradan geliyordu.

Elini onun üzerinde tutarak, ona dokunmadan, sadece... notaları değiştirmeye *çalıştı*. C olduğu yerde kalabilirdi. Ancak o D. Bir sol mırıldandı. Ve eminim ki değişti. Şimdi gitmesi gereken Do# idi. Belki de çok uzağa gitmesi gerekmiyordu. Bir Eb mırıldanarak uyumsuz yarım adımları bir Dominör akoruna dönüştürdü. Müziği akortta kalmaya zorlayarak orada tuttu. Ve yaraların iyileşmeye başlamasını hayretle izledi.

Sanki her şeyin tersine dönmesini izliyor gibiydi. Kaslar ve tendonlar kemiklerin üzerinde yeniden büyüdü. Deri, kasların ve tendonların üzerinde yeniden büyüdü ama hâlâ pembe ve hamdı. Kızarıklık geçene kadar tuttu. İnanamayarak gülerek elini bıraktı. "Vay anasını. Lanet olsun."

Etrafındaki müzik normale dnmt, uyumsuz notalar kaybolmut. "Izael!" Onu dürttü. "Uyan."

İnledi. "İstemiyorum..."

"Izael, *kalk* da buradan gidelim."

Parlayan turkuaz gözlerinden birini açtı. "Ne oldu-" Ayağa kalktı ve ellerini göğsünde ovuturmadan önce kendine baktı. "Alex? Ne oldu?"

"Ben. Um." Nasıl açıklaması gerekiyordu ki? En iyisi hemen konuya girmekti. "Seni iyiletirdim."

"Sen-" Kahkahalarla güldü ve onu göğsüne sıkıca sardı. "Beni iyiletirdin! Benim küçük cadımı. Nasıl iyiletirdin?"

"Müziği duyabiliyorum ve sen berbat notalar alıyordun, ben de... düzelttim." Ona odaklandığında, onu *duyabiliyordu*. Bir film müziği gibi. Minör tonda bir valsdi. Tabii ki yleydi. "Bu çok garip."

"Benim tc kuumun yeteneği müzik. Ne kadar mkemmek. Kesinlikle harika." Onu pt. "Ve beni iyileştirecek kadar nemsiyorsun."

"Sensiz buradan nasıl çıkacağımı bilmiyorum." Bu bir yalan değildi. Sadece gerçeğin tamamı değildi.

"Doğal olarak." Burnunun ucunu dürttü. Ayağa kalkmak için kuyruğunu altına kıvırdı ve onun ayağa kalkmasına yardım etti. "Beni kurtarman karşılığında bu seferlik saygınlığını korumana izin vereceğim."

"Her neyse. I-" Başı döndü. Birden kendini aşırı derecede güçsüz hissetti. Dizlerinin bağı çözüldü ve adam onu yakalamasaydı decekti. "Benim zavallı cadım. Büyü g kullanır ve eğer

dikkatli değilsin." Onu kollarının arasına aldı. Onunla o kadar gurur duyuyor gibiydi ki yanakları sıcakık oldu. "Gel. Dünya'ya geri dönelim. Senin yatağında, güvenli bir yerde uyuyacağız. Bence iyi bir gece uykusunu hak ettin."

Kulağa harika geliyordu. "Du alıp üzerimdeki bu pisliği atmam lazım. İĞrenç hissediyorum." Başını onun göğsüne yasladı. Adam haklıydı; kendini bir maraton komu gibi hissediyordu. Ve o bir koucu değildi.

İzael'in yanında bir geçit açıldı ve İzael geçitte kayboldu, insan şekline büründü. Muhtemelen en iyisi buydu. Onun için aldığı daire tam olarak dev bir yılanaya göre değildi. Onu banyoya götürdü ve suyu açmadan önce küvetin kenarına oturttu.

"Kendim yıkanabilirim." Sırıttı. "Yorgunum ama l değilim."

"Bunu riske atamazsın. Düşüp kafanı kırabilirsin." Elini suya soktu, sıcaklığı test ettikten sonra giderin tıpasına hafifçe vurdu. "Ayrıca. Ötücü kuşumu şımartmama izin ver."

Dünya tekrar tehlikeli bir şekilde etrafında dönmeye başladığında, başını fayansa yasladı ve muhtemelen en iyisinin bu olduğuna karar verdi. "Pekâlâ, tamam."

Giysilerini çıkarmaya başladı, ıslak giysileri soydu ve lavaboya attı. Adam arkasına uzanıp sütyenini açtığında hiç telaşlanmadı. Onunla tanıştığından beri ilk kez bu konuda azgın bir ahmak gibi davranmıyordu. Gerçekten endişelenmiş olabilirdi.

Çırlıçıplak kaldığında bacaklarını banyoya sarkıttı ve sıcaklığın etkisiyle inleyerek suya girdi. Artık koyu renkte olan ve parlamayan kırmızı yosun parçaları üzerinden suya süzüldü.

"Ne hatırlıyorsun?" Bir el bezini köpürttü ve dikkatlice başından aşağı su dökmeye başlarken ona uzattı.

"Kelimenin tam anlamıyla hiçbir şey." Başını iki yana salladı. "Suyun altına çekildim ve sonra tekrar yüzeye çıktım. Suyun ciğerlerime girdiğini hatırlıyorum ve sonra... sadece... hiçbir şey. Sahne redakte edildi. "Bilmiyorum."

"Hm. Belki de öğrendiğin şey senin hatırlaman için değildi." "Bu hiç mantıklı değil."

"Bu çok mantıklı. Bu dünyada bazı şeyler bizim kavrayabileceğimizden daha büyüktür. Bunu görmek ve hatırlamak sizi delirtebilir. Ve iki delinin ortalıkta dolaşmasına izin veremeyiz, değil mi?" Kıkırdadı ve saçlarını şampuanlamaya başladı.

"Sanırım." Gözlerini kapadı ve onun kendisiyle ilgilenmesinin verdiği hissin tadını çıkardı. Bu harika bir şekilde rahatlatıcıydı. Dinlediğinde, etrafındaki müziği tekrar duyabiliyordu. Dünya'da daha sessizdi, çok daha az canlıydı. Ama hâlâ oradaydı. "Artık gerçek bir sihrim var."

"Daha önce gerçek büyü vardı. Şimdi olması gerekenin kilidi açıldı."

"Bunun hayatımın yarısını aldığını söylediğinde, gerçekten ne demek istedin? Şimdi yirmi yıl içinde falan mı öleceğim?"

Homurdandı. "Pek sayılmaz. Artık yaşlılıktan bile ölmeyebilirsin. Bunu sadece umut edebilirim. Bu durumumuzu çok daha az trajik hale getirirdi. Hayır, hayatının yarısını kastettiğimde söylediğimi kastetmiştim. Yaşam gücünün yarısını aldı ve sen Hartsblood'un bir parçası oldun. O da size yarısını geri verdi. Karşılığında verilenin çok küçük bir kısmı senin bir parçandı,

bütüne dahil edilir. Bu, sizi tamamen olmanız gereken kişi olmanız için özgürleştiren şeydir."

"Huh." Bunu daha sonra anlamaya çalışacaktı. Şu anda çok yorgundu ve adamın başından aşağı su döküp saçlarını durulamasının verdiği his onu uykuya daldırıyordu. Saç kremi sürdü -ne kadar düşünceliydi- ve bu hareketi tekrarladı. Ve tüm bu süre boyunca ellerini kendine sakladı.

İşi bittiğinde küveti boşalttı ve kızın çıkmasına yardım ederek etrafına bir havlu sardı. Havluyla kurulanıp pijamalarını giyerken kendini yarı uyanık hissediyordu.

Üniversitedeyken bir gece, teslim tarihinden önce bazı işleri bitirmek için aralıksız kırk iki saat uyumamıştı ve bu da öyle hissettiriyordu.

"Gittikçe kolaylaşacak. Ama elinden geliyorsa gerçekliği yeniden yazmaya çalışmamalısın." Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Küçük adımlarla."

Yorganın altına girerken tek yapabildiği onaylarcasına homurdanmak oldu. Pumpkin ayağa fırladı, bir motorbot gibi mırıldandı ve yanındaki battaniyeyi yoğurdu.

"Hey, dostum." Onun başını kaşıdı. Onun içinde de müzik vardı. Solo bir keman. Belki de artık onu gerçekten bir tanıdık olarak alabilirdi. Ne güzel olurdu değil mi?

Sihri vardı. Gerçek sihir. Ve bu inanılmazdı.

İzael onun yanına sokuldu, bir kolunu yanına doladı ve onu kendine yakın tuttu.

Her şey için ona teşekkür etmek istedi ama daha iyisini biliyordu. Onun yerine elini kaldırdı ve parmaklarını öptü. "Bu harika bir gündü."

"Öyleydi. Asit yanığı ve boğulma tehlikesi hariç." Arkasından sessizce kıkırdadı ve başının arkasını öptü. "Uyu, bülbülüm. Bunu hak ettin."

Pek fazla seçeneği yokmuş gibi görünüyordu. Uyku onu saniyeler sonra aldı.

IZAEL az önce Dünya ve Tir n'Aill üzerine ne tür bir felaket kaosu saldığını MERAK ETTİ. Ötücü kuşu hayatın müziğini duyabiliyor ve onu kendi ihtiyaçlarına göre değiştirebiliyordu. Bu bir insanın kullanabileceği muazzam bir güçtü.

İçinden bir ses yaptığı şey yüzünden başının büyük belaya gireceğini söylüyordu.

Eğer birileri öğrenirse.

Belki bunu gizlice yapabilirdi. En başından beri bu yeteneğe sahipmiş gibi davranabilirdi. Onu uyandırmamak için gülmek için kendini zor tuttu. En hafif deyişle bu pek olası değildi. Hayır, diğerleri onun ne yaptığını öğrenecekti. Ve tek umudu, güçlerinin birleşiminin ardından gelecek olanları savuşturabilmesiydi.

Çünkü bir eşit istemişti.

Ve bir yarı tanrı yaratmış olabilirdi.

Ve o tamamen benim.

BÖLÜM 22

Alex elindeki kaşıkla durmadan karıştırdığı kahve fincanına boş boş bakıyordu. Yiyecek siparişi vermişti -ki bu *garip* hissettiriyordu ama artık parası yetiyordu, yani harika, diye düşündü- ve Izael henüz uyanmamıştı. Fae yuvarlanmış, sabahlardan nefret ettiğine dair bir şeyler mırıldanmış ve yastığı başının üzerine düşürmüştü.

O da üstünü değiştirdi, kahve yaptı ve şimdi ölü bir adamın evindeki yemek masasında oturmuş, düşüncelere dalmıştı. Kafasında yüz binlerce soru dönüp duruyordu. Ve hiçbiri onu bir yere götürmüyordu.

Ben ne yapmıştım?

Şimdi ne

yapabilirim?

Artık hâlâ insan mıyım? Bu gelecek

için ne anlama geliyor? Bunun için

başım belaya girecek mi?

Izael'in başı bu yüzden belaya girecek mi?

Her halükarda öleceği anlamına gelen sözleşmeden kurtulmak için bunu nasıl kullanabilirim?

Zekice bir şeyler düşünmek zorundaydı. Sözleşmeyi geçersiz kılmanın ve ondan tamamen kaçmanın bir yolunu. Ama nasıl? Bir çıkış yolu olmalıydı. Bir şans. Çekebileceği bir ip, kullanabileceği bir boşluk. Ama *ne?*

Kontratın sonuna kadar bir dileği olursa, onu yerine getirecek ve ruhu onun olacaktı. Eğer bir dileği yoksa, hayatının geri kalanında onu paraya boğacaktı. Her iki durumda da ölecekti. Ve o da bunun olmasını istemediğine karar verdi.

Izael insan yiyen, ölüme lanet okuyan, sinsî bir fae'ydi. Ama... lanet olsun ki ona karşı aşırı bir düşkünlük beslemiyor ve o etraftayken kendini bundan zevk alırken bulmuyordu. Derin bir nefes aldı, yavaşça bırakmadan önce uzun bir süre tuttu.

"Kötü bir sabah mı?"

diye bağırdı. Masanın karşısında oturan -birdenbire ortaya çıkan- Puck'tı.

"Kahretsin, lanet olsun-"

"Sus, yoksa Uyuyan Güzel'i uyandıracaksın." Kollarını masaya yasladı ve kahvesini yudumlamadan önce çalmak için uzandı. "Kupa için teşekkürler, evlat."

"Sen bir pislisin." Ayağa kalkarak kendine yeni bir fincan doldurmak için cezveye yöneldi. "Keyfine bak, sanırım."

"Aldım bile." Kıs kıs güldü.

Lanet olası Fae'ler.

Puck kelimeyi uzatarak, "Sooooo," dedi. "Duyduğuma göre çılgın bir gece geçirmişsin, ha?"

"Başka kim biliyor?"

"Şu anda hiç kimse. Ben sadece bir şeyler biliyorum." O kendi kahvesini alıp masaya dönerken Puck da kahvesini yudumladı.

"Harika." Oturdu. "Gerçekte ne olduğunu bile bilmiyorum. Artık sadece sürekli bir film müziği duyuyorum." Uzaklara baktı ve odağının etrafındaki dünyadan duyabildiği müziğe kaymasına izin verdi. Dünya'da Tır n'Aill'dekinden daha yumuşaktı ve sadece canlılardan geliyor gibiydi. Bunun da mantıklı olduğunu düşündü.

"Ve bu müziği değiştirebilirsin, işin tehlikeli kısmı da bu. Eğer sadece duyabilseydin, tebrikler der ve neşeli yoluma devam ederdim." Kaşlarını çatı. "Şu haliyle bu kötü. Çok, çok kötü."

"Kimin için?"

"Herkes için." Burnunu çekti. "En çok da senin için."

"Eğlenceli. Neden?" Kahvesini yudumladı. "Lütfen açık ol."

Adam kıs kıs güldü. "İzael'in etrafında çok fazla zaman geçirdin, ha?" "Anlamaya başlıyorum."

"Güzel. Yavaş öğrenenlerden nefret ederim. Çok sıkıcı." Sandalyesinde kaydı. "Olay şu: Artık gerçek bir sihrin var. Ciddi bir sihir."

"Ne yapıp ne yapamayacağımı bilmiyorum. Kimse için gerçekten tehlikeli değilim." Omuz silkti. "Kimsenin hayatını kontrol etmek gibi bir arzum da yok."

"Bu harika, ama sana güveneceklerini düşünüyor musun?" Nokta. "Hayır. Güvenmiyorum."

"Kesinlikle. Ve diğerleri de bir gün bunu öğrenecek - hem Seelie hem de Unseelie. Belki bugün değil, belki yarın değil ama İzael istediğini elde eder ve ruhunu alırsa, senin üzerinde gücü olacak. Ve dolayısıyla senin büyüne de sahip olacak." Puck bilmiş bilmiş ona baktı.

Homurdanarak sandalyesinde arkasına yaslandı. Hayır, hiç kimsenin İzael'in sahip olduğu tuhaf süper güçleri kullanmasını isteyeceğini düşünemiyordu.

Şimdi. Ona en iyi ihtimalle gevşek bir şekilde tahammül ediyor gibiydiler. "Kahretsin."

"Şimdi anladın işte." Puck kupasını selamlamak için ona doğru kaldırdı.

Dikkatini ölü adamın dairesinin ön camından dışarı çevirdi.

-Gerçekten onun değildi ve hiçbir zaman onunmuş gibi hissedeceğinden emin değildi -bir dakika düşünmek için. "Akla yatmayan bir şey var. Neden umursuyorsun?"

"Senin hakkında mı? Bilmiyorum. Alınma ama. Yani eğlenceli bir kıza benziyorsun ama hayır, özellikle seninle ilgilenmiyorum."

En azından yalan söylemiyordu; bu güzeldi.

Puck bir bacağını diğerinin üzerine atarak ve kolunu sandalyenin arkasına sarkıtarak kıpırdandı. "Yine de, bu dünyanın ve benim sonumun geldiğini görmeyi tercih etmem. Bu sözleşme tamamlanırsa Izael'in öleceğini söyleyerek sizi uyarmaya çalıştım. Korkarım durum bundan çok daha kötü."

Ona bir kaşını kaldırdı. "Yani sadece o ölmekle kalmayacak, ben de bir şekilde *iki* dünyanın birden kıyametine mi neden olacağım?"

"Evet. Hepsi senin suçun." Kahveyi daha fazla yudumlarken fincanına doğru kıs kıs güldü. "Yani, artık bir düşünceyle herkesi öldürebilirsin."

"Ben-ne?" Gözlerini kırptırdı. "Hayır, öldüremem."

"Evet, öldürebilirsin. Tek yapman gereken müziğe durmasını söylemek. Notaları değiştirebilirsin. Enstrümanları bile değiştirebilirsin. Ama ona çenesini kapatmasını da söyleyebilirsiniz."

"I..." Buna ne diyeceğini bilemedi. "Ama..."

"Yani, *herkesi* öldürebilirsiniz. Hem de çok sayıda. Izael. Beni. Abigail'i bile." Durakladı. "Ama muhtemelen Valroy'la mücadele edersin."

"Planladığımdan değil ama neden?"

"O şey, o-" Puck düşünceli bir şekilde tek gözünü kıstı. "Karmaşık biri."

"Bu yardımcı olmuyor." Fincanı dudaklarına götürdü. Sıcak kahve çok güzeldi. Soğuk kahve kabul edilebilirdi. Oda sıcaklığındaki kahve iğrençti.

"O bir ağaç."

Bunu söylerken neredeyse kahvesi boğazına kaçıyordu. "Pardon, *ne dedin?* Seelie Kraliçesi bir ağaçla mı evli? Sanırım bu 'sabah odunu'na yeni bir anlam kazandırıyor, ha?"

Puck sessizce kıs kıs güldü. "Tamam, senden hoşlanmaya başlıyorum. Hayır, yani, evet, öyle ama *bu* şekilde değil. Valroy'un sizin ya da benim gibi bir bedeni var ama atan kalbi aslında bilinçaltını oluşturan hareketli, imkânsız bir labirentin merkezindeki büyük bir ağaç. Yadda-yadda, eldritch

Boşluğun ötesinden gelen canavar ete büründü, vesaire vesaire." Sanki önemli bir şey değilmiş gibi elini umursamazca salladı. "Uzun hikâye."

"Görünüşe göre." Uzun bir süre Puck'ı izledi. "Peki... ben ne yapıyorum ne yaparsın?"

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Görebildiğim her zaman çizelgesi Buradan sonrası kötü biter. Ama zeki birine benziyorsun. Umarım bir yolunu bulursun." Ona arsız bir gülümseme attı. "Her şeyi hesaba katarsak, bir tuğla kadar aptalım. Hey, en azından beş günün daha var, değil mi?"

"Doğru. Elbette." Bir elini yüzünde gezdirdi. "İzael'le bu hızla gidersek, çifte kıyamete ve iki uygarlığın çöküşüne neden olmadan önce üçüncü güne ulaşmış olacağım."

"Oh, muhtemelen." Puck bir kahkaha attı. "Bu senin suçun değil. Izael sabırsız bir aşık."

Bunu söyleme şekli onu meraklandırmıştı. "Umurumda olduğundan değil ama tecrübelerinize dayanarak konuşuyor gibisiniz."

"Bak." Saçından bir tutamı yüzüne doğru üfledi. Gümüş rengi saçları kısaydı ve garip açılarla kesilmişti, sanki canı sıkıldığında makasla saldırıyormuş gibiydi. "Sakın yargılamaya başlama."

"Yargılamıyorum. Anladığım kadarıyla, Fae'ler her yöne savrulabiliyor." Omuz silkti. "Sadece pek paylaşımcı bir tipe benzemiyor."

"Kendisine ait olduğunu düşündüğü bir şey olduğunda öyle değil. Sadece sıradan bir kaçamak olduğunda, kendine saygısı olan her peri gibi partiye atlayacaktır." Yine o arsız gülümsemesiyle. "Ve belli ki seni elinde tutmaya karar vermiş."

"Benden önce kaç tane daha oldu? Ya da, lanet olsun, şu anda?" İzael'in insan sevgililerle dolu gizemli bir dolabı dışarıda bırakacak biri olduğunu *sanmıyordu* ama bunu kesin olarak biliyorsa ne olaydı.

"Oooh, kıskandın mı?"

"Hayır, sadece nerede durduğumu anlamaya çalışıyorum."

Puck parmaklarını şıklattı. "Hiç eğlenceli değilsin. Kıskanç aşıklarla uğraşmaya bayılırım."

"Sadece kafamı bir eşeğe çevirme, tamam mı? Zaten yeterince berbat bir hafta geçiriyorum." Bu gerçekten de ihtiyacı olan son şeydi.

"Hayır. Zaten bunu sadece bir kez yaptım." Puck içini çekti. "Hayır, bir yerlerde sakladığı başka evcil hayvan yok. Ve en son ne zaman birini *beslemek* istediğini hatırlamıyorum. Genelde oyuncaklarına pek iyi bakmaz."

"Ne demek istiyorsun?"

"Vahşı, deli, insanları bütün olarak yiyor ve bir şekilde diğer Unseelie saraylılarından daha büyük bir egoya sahip olmayı başarıyor ve bu da bir şey söylüyor." Puck sandalyeden kalkıp kendine ikinci bir fincan kahve yaptı. Adamın daha fazla kafeine ihtiyacı olduğundan değil, sürekli hareket halindeydi. "Çok çabuk sıkılıyor."

Sıkılmak.

İçini çekti. "Ve sıkıldığı oyuncaklarla ne yaptığını tahmin edebiliyorum."

"Omnomnom." Puck kremayı sorunsuzca buldu, bu da ona ya bir şekilde nerede olduğunu zaten bildiğini ya da onun haberi olmadan evini karıştırdığını gösteriyordu. Yarı yarıya şans.

Endişelenecek bir şey daha vardı. İzael kazandığında ya da kaybettiğinde ne yapacaktı? Bir hafta içinde ondan bıkacak mıydı? Bir ay? Bir yıl? Fark eder miydi? Bu neden onun duygularını incitti?

Allah kahretsin hepsini.

"O zaman planın nedir, *chica*?" Puck çekmecedен bir kaşık aldı, kahvesini karıştırdı ve en azından işi bittiğinde kaşığı bulaşık makinesine atacak kadar akıllı vardı.

"Bilmiyorum. Bu sözleşmede bir açık bulmaya çalışıyorum ama henüz parlak bir fikir bulamadım." Başını iki yana salladı. "Ve şimdi görünüşe göre korkunç müzikal *ölüm büyü*süne sahibim, bununla da uğraşmak zorundayım."

"Ben olsam bunu nasıl kontrol edeceğimi öğrenmek için biraz zaman harcardım." Puck burnunu kırıştırdı. "Tek ihtiyacımız olan senin kazara patlaman."

"Ben bomba değilim."

"Öyle sayılırsın." Gülümsedi. "Merak etme, bombaları severim. Özellikle de çizgi filmlerde kullandıkları büyük, aptal, Acme bombaları." *Looney Tunes*'daki komik yuvarlak bombalardan birinin şeklini çizdi. "Bir gün gerçek hayatta bir tane görmeyi çok isterim."

"Onlar gerçekte yok."

"Eğlencemi mahvetme."

"Elimden geleni yapacağım." Fae'ler çok yorucuydu. Ve zaten yeterince uğraşması gereken şey vardı. En azından İzael hâlâ uyuyordu, şimdilik. "Uyanıp seni öldürmeye çalışmadan önce buradan gitsen iyi olur. Yine."

"Haklısın. Peki. Her şeyi mahvetmemek için elinden geleni yap, tamam mı? Ve benden daha zeki olduğunu umuyorum. Çünkü eğer değilsen?" Gülümsedi.

neşeyle. "Hepimiz öleceğiz." Bununla birlikte, göz kırparak varlığından çıktı. Bir saniye önce oradaydı, bir saniye sonra yoktu.

Lanet olası Fae.

Ayağa kalkarak kahve fincanını tazeledi ve sert yemek odası sandalyesi yerine rahat deri yüzeyi tercih ederek kanepeye oturmayı seçti. Pumpkin yanına zıpladı, mırıldanarak başını bacağına sürttü.

"Hey, dostum." Kadın onun çenesini kaşdı. Daha yüksek sesle mırladı, altındaki kanepeyi yoğurdu, sevginin tadını çıkarırken gözleri kapandı. "İzael'in yaptığı onca aptalca şey arasında -bana daha iyi bir daire alabilmek için bir adamı yağlıboya tabloya çevirmek gibi- seni almak harika bir fikirdi. Burada olduğun için çok mutluyum." Kedinin onu anlayıp anlamadığını bilmiyordu ama bunun pek de önemi yoktu. "Büyürken kedilerim vardı ama hiçbir zaman kendi kedime sahip olacak kadar param olmadı."

Pumpkin sadece mırıldandı ve onu okşarken ona süründü. "Sence ne yapmalıyım?"

"Beni beslemek mi?"

"Geh!" Titreyerek elini kedinin başından kaldırdı. "Um..." Oh, harika. Harika. Tek kelimeyle harika. Şimdi kedisi onunla konuşuyordu. "Vay anasını, konuşabiliyorsun."

Daha yüksek bir mırıltı ve kalçasına bir kafa darbesi. *"Konuşamam. Aptal."*

Harika, şimdi de kedisi ona aptal diyordu. Konuşmuyordu, dudakları hareket etmiyordu ama onu anlayabiliyordu. Bunun arkasında bir ses olup olmadığından emin değildi, yoksa sadece bir şekilde ona ne anlatmaya çalıştığını *biliyor muydu?*

Doğru. Tanıdık. Onun tanıdığı olması gerekiyordu.

Yatağında uyuyan bir fae vardı, kahve içmeye gelen ve *kıyametle* ilgili uyarılarda bulunan bir başkası vardı, görünüşe göre her şeyi olduğu yerde öldürebilen bir büyüsü vardı ve şimdi de konuşan bir kedi. Ve başının üzerinde asılı duran, hiç de karikatürize olmayan bir bombaya bağlı, er ya da geç tükenecek olan tik taklı bir saat. Sadece kendisinin durdurabileceği bir saat. *Ve nasıl durduracağı* hakkında hiçbir fikri yoktu.

Kahretsin, Salı günlerinden nefret ediyordu.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Alex dokuzuncu burgeri ızgarada çevirdi, etin pişerken çıkardığı cızırtı garip bir rahatlık sağlıyordu. Basit bir şeydi. Normaldi. Hamburger pişirmek kolaydı. *İnsandı*. Büyük ölçüde kendi aptalca seçimleri yüzünden hayatının terk ettiği bir şeydi.

Saat öğleden sonra ikydi ve acıkmıştı. Yağ ve et kokusunun İzael'in yataktan kalkmasına neden olacağını düşündü. Üç fincan kahveden sonra bile bir süre koltukta uyuklamış, öğleden sonra Pumpkin göğsüne kıvrılmış halde uyanmıştı.

Onun tanıdığı.

Bunu şimdi anlayabiliyordu.

Söz konusu kedi tezgahın üzerinde aylak aylak dolaşıyor, onun yemek pişirmesini izliyordu.

Ne yapacağım ben şimdi?

Bu düşünce kafasının içinde dönüp duruyordu çünkü bir cevap bulamıyordu. Ve farklı yaklaşımlar planlamaya çalışarak ne kadar çok yola girse girsin, hepsi başarısızlıkla sonuçlanıyordu. Bu da görünüşe göre iki dünyanın çöküşüne neden olacaktı.

O sadece başarısız bir şarkıcıdan başarısız bir baristaya dönüşmüştü. Omuzlarında bu kadar önem taşıması nasıl bir hastalıklı kozmik şakaydı? Bırakın insanları öldürecek güce bir şekilde sahip olmayı başarmış olmasını.

Yine de bir şey açıktı, İzael bilemezdi. Puck'ın ona ne söylediğini ya da durumun ciddiyetini bilemezdi. Ya da isterse insanları sinek gibi avlayabileceğini hiçbir şekilde söyleyemezdi. Çünkü sözleşmeden kurtulmanın bir yolunu bulmayı başaramazsa -ki bu neredeyse kesindi- Puck onun ruhunu ele geçirecek ve bu güce vekâleten kendisi sahip olacaktı.

İzael'i olması gerekenden çok daha fazla seviyordu ama... o deliye böyle bir yetenek vermenin neden *son derece* sorunlu olacağını anlayabiliyordu.

"Bu harika koku da ne? *Hamburger!*" Söz konusu deli adam odaya girerken kıkırdadı. "Yemek pişirdiğini biliyordum!"

"Yani, evet. Bence herkes nasıl hamburger yapılacağını öğrenebilir." Pişmiş köfteleri bir kenara koydu. Patates kızartmaları çoktan

Fırın. "Sana sekiz tane yaptım. Sence bu yeterli mi?"

"Göreceğiz." Mutfak tezgâhındaki taburelerden birine oturdu ve tepsiyi kendisine doğru çekti. Hamburgeri birkaç ısırıkta mideye indirmişini izlemek rahatsız edici ama tuhaf bir şekilde büyüleyiciydi. "Ee! Bu gece caz kulübüne geri dönmeye ne dersin?"

"Şu anda o kadar çok müzik dinlemenin ya da o kadar çok insanın etrafında olmanın benim için güvenli olduğunu sanmıyorum." Cızırdayan hamburger köftesine kaşlarını çattı. "Çıldırabilirim ve ne bileyim, herkesi çalıya falan çevirebilirim."

"Kesinlikle! Eğlenceli olacak. İçinde biraz kargaşa olmadan hayatın ne anlamı var ki?" İkinci burgere geçmişti bile. Kadının tezgâha koyduğu ketçap şişesini aldı ve tabağına kocaman bir su birikintisi sıktı. Bir ısırık daha almadan önce hamburgerini içine batırdı, bu da onun tam bir deli olduğunun daha fazla kanıtıydı.

"İzael, ben insanları incitmek istemiyorum."

"Birinin hayatını değiştirmek ona zarar vermek değildir. Bir çalı olarak da bir insan olarak olduğu kadar canlı olurlar. Ve aslında, yardım etmiş olursunuz! Bugünlerde sizlerden çok fazla var." Hamburgeri tekrar ketçap birikintisine daldırdı ve kocaman bir ısırık daha aldı. "Dünyayı kurtarmak, her seferinde bir insan çalı."

İç çekti. "İzael, hayır. Evde kalamaz mıyız? Film falan izleyemez miyiz? Bir müzeye gidebiliriz, orada verebileceğim fazla bir zarar olduğunu sanmıyorum."

"Şaşıracaksın." Şimdi üçüncü burgere geçmişti, o da aynı doğaya aykırı günahı işliyor, ketçaba bulanıyordu. "Geçen sefer çok eğlenmiştik, değil mi?"

"Evet, sen sihirli bir şekilde dört adamı ezene kadar."

"Bunu hak etmişlerdi. Ayrıca, benim için şarkı söyleyeceğine söz vermiştin. O caz kulübünden daha iyi bir yer olabilir mi?" Gülümsedi.

"Öncelikle, hayır, eğlenceli olmayacak. İkincisi, senin için şarkı söylemeyi kabul ettim ama," diye spatulasını salladı ona, "*ne zaman* olacağını hiç söylemedin. Eminim ileride bir gün senin için şarkı söyleyeceğim." Eğer ikisi de o kadar uzun yaşarlarsa.

Tartışmak için ağzını açtı ama sonra tekrar kapattı. "Lanet olsun." Yüzüne kocaman bir lokma daha tıktırırken homurdandı. "Heyecanlandım ve iyi düşünemedim."

"Bu benim hatam değil." Hamburgerini ızgaradan aldı ve bir çöreğin üzerine koydu. Tezgâhta onun karşısına oturdu ve normal *medeni* bir insan gibi ketçabı köftenin üstüne koydu ve sonra çöreği tekrar üstüne koydu.

"Sadece korkuyorsun."

"Tabii ki korkuyorum." Yemeğinden bir ısırık aldı. Yağlı et ruh haline iyi gelmişti. "Kim korkmaz ki? Neler yapabileceğimi bilmiyorum ve her şeyi berbat etmekten korkuyorum. Ayrıca, eğer gizlenmeye çalışıyorsak, bir caz kulübünde bir grup lanet olası rastgele *Jumanji*'ye gitmek bunu yapmanın yolu değil."

"Bunun üçte birini anladım."

Kıkırdadı. "*Jumanji* bir film. Aslında çok hoşuna giderdi. En azından orijinalini. Yeniden çevrim saçmalığını değil." Hamburgerinden bir ısırık daha aldı. İzael beşincisini yiyordu. Dördüncüyü ne zaman yediğini unutmuştu. "Rando da rastgele bir insanın kısaltması."

"Hm." Bir kızartma aldı ve yemeden önce tabağındaki ketçap gölünün içinde döndürdü. Tekrar konuşmadan önce bu kez çiğnedi ve yuttu. "Ne olursa olsun, haklısın. Anfar'ın öfkesini çekmek ya da Seelie'yi yaptıklarımızdan haberdar etmek istemem. O yüzden sana öğretelim. Sonra *yarın* caz kulübüne geri döneriz ve sen şarkı söylersin."

Ona zaten bir şeyler planladığını söyleyen sinsi bir şekilde sırtıttı. Kadın iç çekti. Adam imkânsızdı.

"Peki." Elini yüzünde gezdirdi. "Beni nasıl eğiteceğiz?"

"Basit. Ormanda sessiz, özel bir yer bulacağız ve kendini nasıl kontrol edeceğini öğrenene kadar orayı mahvetmene izin vereceğiz." Ses tonu son derece rahattı, sanki her şeyin doğal düzenini yeniden yazmayı öğrenmek onun için günlük bir olaymış gibi. Belki de öyleydi. Bir bilse.

Bir an için bunu düşündü. Başka ne seçeneği vardı ki? "Arnold Arboretum'a gideriz. Bu şekilde, eğer kazara... tuhaf, yersiz bir tür yaratırsam, orada biraz kasıtlı görünecek."

"Harika! Atıştırmalık bir şeyler alabilir miyiz?"

Gözlerini devirdi ama gülümsemesine engel olamadı. "Evet, atıştırmalık götürebiliriz."

IZAEL, ötücü kuşuyla birlikte insanların koruduğu ormanda yürürken kendi kendine mırıldandı. Söz konusu arboretum büyük ve özeldi, her yerden gelen bitki ve ağaçlardan oluşan geniş bir koleksiyona sahipti.

Güzel, şaşırtıcı ve artık çok güçlü olan ötücü kuşu düşüncelere dalmış gibiydi ama onu suçladığını söyleyemezdi. Potansiyelini dünyaya açıp neler yapabileceğini göreceği için heyecanlı olsa da, zaten içinde bulunduğu durumdan bunalmış biri için bu tür bir büyü dehşet verici olmalı.

Onu çoktan yeni evindeki her mobilyanın üzerine yatırmamış ve onunla akla gelebilecek her şekilde ilişkiye girmemiş olmasının tek nedeni buydu. Yeni evcil hayvanını şımartmak istiyordu, onu kırmak değil.

Hartsblood'a gittiğinden beri bu kadar sessiz olması onu rahatsız ediyordu. Yeni keşfettiği yeteneklerinin tadını çıkaracağını ummuştu. Ama bunun yerine, bu onu daha da mesafeli, daha da endişeli yapıyor gibiydi.

Onu rahatsız eden başka bir şey olabilir miydi? Bu kadar asık suratlı olmasının başka bir nedeni?

Onu neşelendirmenin bir yolunu bulmalıydı. Onda hayran olduğu o ateşli kıvılcımı yeniden alevlendirmenin bir yolunu. Yürürken onun omzunu itti ve birkaç adım uzaklaşmasına neden oldu. "Sorun nedir, bülbül?" "Etrafımda sürekli bir film müziği duyuyorum. Her şey müzik çalıyor. *Dünya* müzikten ibaret. Çok güzel ama... beni korkutuyor. Her şeyi mahvetmek istemiyorum." Ellerini ceketinin ceplerine soktu. Bu bir Sıcak bir gündü ama yine de hafif bir ceket giymişti.

"Böyle bir şey yapabileceğini nereden biliyorsun? Şimdiye kadar tek yaptığın beni iyileştirmek oldu." Başka bir şey olduğundan şüphelenmeye başlamıştı. "Bana söylemediğin şey ne?"

Kadın başını salladı ve cevap vermedi.

Bu her şeyi doğruluyordu.

Ona yalan söylememesi gerektiğini çok iyi biliyordu; ne zaman iyileştiğini ona söyleyecek olan büyü hâlâ ondaydı. Ellerini yumruk haline getirdi. "Yine o küçük *pislikti*, değil mi? O melez piç sana şimdi ne hakkında yalan söylüyor?"

"Izael, lütfen, bırak artık."

"Hayır." Onu kolunun üst kısmından tuttu ve yüzünü ona dönene kadar çekiştirdi, ormanın içinden geçen toprak yolun ortasında durdu.

"Sen benimsin ve onun işlerime karışmasına izin vermeyeceğim! Sana ne söyledi? Bu sefer sabırlı olmayacağım."

Gözlerini kapattı. "Bekleyebilir mi?"

"Hayır. Hayır, bekleyemez." Diğer elini hafifçe vurarak saf kristalden yapılmış gibi görünen bir küreyi avucuna çağırdı. "Ve bana yalan söyleme, unutma."

Uzun, düzensiz bir iç çekerek kolunu onun elinden kurtardı ve ormana doğru yürümeye başladı. "En azından oturacak bir yer bulalım."

Oyalanıyordu. Zaman kazanıyordu. Ama adam buna katlandı ve onun peşinden gitti. İkisine de yetecek kadar büyük bir kaya buldu ve oturdu. "Puck bana sözleşmenin sonucu ne olursa olsun -kazansam da kaybetsem de- senin öleceğini söyledi."

Cam küre parlamıyordu. Alay etti. "Ve sen de ona inandın mı? Alex, bu kadar sinirlenmek için ne kadar aptalca bir şey! Yine de gururum okşandı." Alex'in ayaklarının dibinde yere diz çöktü, elbisesine çimen lekesi bulaşmış olmasını umursamıyordu. Kız kucağına bakıyordu ve adam bir parmağını çenesinin altında gezdirerek onu bakışlarıyla buluşmaya teşvik etti. "İşte bu yüzden sözleşmemizden bir çıkış yolu bulmak için bu kadar hevesliydin."

"Yani, evet. Kaybedersem ruhuma sahip olacağın için de pek heyecanlı değilim ama. Evet." Yanakları biraz kızardı. Utanmıştı. Oh, zavallı şey. Ona karşı hisleri konusunda çelişkiye düşmüş olmalıydı.

Bu da ona karşı bir şeyler hissettiği anlamına geliyordu. Adam güldü.

Bu da kızın ona ters ters bakmasına neden oldu.

"Sana gülmüyorum, güzel kız." Elini kaldırdı ve parmaklarını öptü, cam küreyi elinden sildi. "Ben... mutluyum."

"Ölebileceğin için mutlu musun?"

"Ölsem bile umursadığın için mutluyum. Hepsi bu." Avucunu yanağına koymadan önce onun parmak eklemlerini tekrar öptü ve dokunuşuna doğru eğildi. Kadın harika bir şekilde sıcaktı.

"Puck'ın gerçekten yalan söylediğini mi düşünüyorsun?"

"Onun yaptığı şey bu. Her *şeye burnunu sokar*. Ben ne kadar deliysem, o çok daha beter. Başkalarının mutluluğunu yok etmekten, entrikaları çözmekten ve yeterince eğlenceli bulunduğu herkesin planlarını bozmaktan zevk alır. Bu geleceklerin sonuçlarını gördüğüne inansa bile, kendi yolumuzu kendimiz çizeriz. O değil." Ona gülümsedi.

O da belli belirsiz gülümsedi. Ama gözlerinde hâlâ sıkıntılı bir şeyler vardı. Ona inanmıyordu. "Evet, tamam." İcini çekti.

"Beş gün içinde, kazanıp dileğini yerine getirdiğimde ve ruhunu aldığında her şeyin boş olduğunu göreceksin." Adam onun avucunu öptü.

"Bunu rahatlatıcı olması gerekiyormuş gibi söylüyorsun." "Öyle."

Kadın tekrar iç çekti.

Gülerek ayağa kalktı ve ellerini kalçalarına koydu. "Gel bakalım. Buraya senin şu yeni sihrini test etmeye geldik! Ve görünüşe göre bizim için yeterince özel bir yer bulmuşsun. Gidelim mi o zaman?"

"Sanırım." Hâlâ ikna olmuş gibi görünmüyordu.

Puck'ın kehaneti belli belirsiz endişe vericiydi ama bunun etrafından dolaşmanın ve melez zaman yolcusunun öngördüğü ölümden kaçınmanın bir yolunu bulacaktı.

Ama dürüst olmak gerekirse, umurunda değildi. Çünkü bir şey onun için netleşmeye başlamıştı. Henüz Alex'in ruhuna sahip olmayabilirdi... ama belki de onun kalbine çoktan sahip olmuştu.

Ve bu kazanılması çok daha zor bir ödüldü. Ve bir süredir çalmayı beklemediği bir ödüldü. Ama işte buradaydılar! Ne kadar heyecan verici. Çok fazla *çabalamamıştı* bile.

Ben bir

dahiyim.

Seksi bir dahi.

Bu harika olacak.

BÖLÜM 24

Alex, Izael'in Puck'ın ona anlattıklarını olduğu gibi kabul etmesinden dolayı rahatlaması mı yoksa endişelenmesi mi gerektiğinden emin değildi. Ne de olsa bu, hikâyenin sadece yarısıydı. Ama Puck'ın yaklaşan ölümüyle ilgili uyarısını dikkate almazsa, çifte kıyameti daha fazla ciddiye almayacağı kesindi.

Ama o an geçmişti ve şimdi kendi kendine aptal gibi sırtıyordu çünkü kız onun ölmesini istemediğini itiraf etmişti. Bu doğrudu ama aynı zamanda utanç vericiydi. Onun gibi biriyle birlik olmak istememeliydi. Bir Unseelie fae. Ona aşık olması için onu kandırıyor olabilirdi. Durumun böyle olduğunu *düşünmüyordu*. Ama gerçekten nasıl bilebilirdi ki?

Adam yüzlerce yaşındaydı.

Ve onu sadece birkaç gündür tanıyordu.

Ama bunların hepsi hızla yaklaşan gelecekte başa çıkması gereken şeylerdi. Şu anda, yeni ve korkutucu büyüsünü nasıl kullanacağını bulması gerekiyordu.

Izael çimlerin üzerine oturdu ve önündeki yeri okşadı. "Otur."

Ağır bir iç çekişle kayadan kalktı ve itaat ederek onun önüne oturdu.

Izael aralarındaki çimenleri işaret etti. "Bir şeyler yap."

"Ciddi misin?" Bir kaşını kaldırdı. "Beni eğitme yöntemin bu mu? 'Bir şeyler yap' mı? Kendi başıma o kadar ilerleyebileceğime eminim."

"Gerçekten mi? Çünkü yeni dairende saklanmaktan oldukça memnun görünüyordun." Gülümsedi. Tanrım, bazen onun yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi tokatlamak istiyordu.

Başını sallayarak pes etti. "Her neyse." Dikkatini çimenlere çevirerek odaklandı ve kendini bu sesin dışında tutmaya çalıştı

Dünyanın geri kalanı -kelimenin tam anlamıyla- ve sadece yeşilin tek tek tellerini duyuyordu.

Sessizdiler ama her yere yayılmışlardı. Buradaki ağaçlar derin bir uğultuydu, tıpkı bir çellonun ya da bas gitarın en alt tellerindeki yay çekişi gibi.

Altındaki toprakta yankılanan bir şey. Ama çimenler daha tiz bir sestî ve etrafındaki diğêr her şeyle uyum içinde şarkî söylüyordu. Belki de çaldıkları notayı değıştirebilirdi. Etrafındaki dünyanın geri kalanıyla uyum içinde kalmaya devam etti, ancak çimenleri değıştirmeye odaklanmaya çalıştı. yarım oktav aşağı.

Çimenler büyümeye başladı. Tek bir iplikçik yukarı uzandı, normal döngüsünü hızlı ileri sararak ilerledi. Yaklaşık bir ayak yüksekliğine ulaştığında durdu ve gülümsedi. Bu *çok hoştu*.

İzael sessiz kaldı, sadece onu izledi, belli ki bir kez olsun sözünü kesmek istemiyordu.

şimdi, enstrümanı değıştirirse ne olacağını merak ediyordu. Yaylı bir enstrüman yerine flüte çevirdi. Çimen tam çiçek açmış bir kaplan zambağına dönüştü, turuncu yaprakları siyah benekleriyle birlikte yukarıdaki güneş ışığına açıldı. "Oha..."

"Gördün mü? Hiç de korkutucu değıl."

"Peki ya onu bir hayvan yapmaya çalışırsam? Fare gibi bir şey mi?"

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Dene bakalım."

"Ama... bitkilerin ruhu yoktur, değıl mi? Sanırım bir farenin de vardır?" Dikkatini çiçekten başka yöne çevirerek ona baktı. "Mesela, bir kaplan zambağını insana dönüştürsem, ışıklar açık ve evde kimse yokken öylece yatarlar mı, yoksa ormanda koşturan çok çıplak, çok korkmuş yeni bir insanımız olur mu?"

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var." Kıkırdadı. "Her iki durumda da kulağı eğlenceli geliyor! Merak etmeyin. Bir sorun çıkarsa onları yerim."

"Ben... bu iyi bir çözüml değıl."

"Ama bir çözüml." Arkasına yaslandı, ellerini çimlere dayadı ve çok memnun görünüyordu. Sekizgen güneş gözlükleri, kızın sinsî ve muhtemelen biraz şeytani bir ifade olduğunu bildiğı şeyi gizliyordu. "Dene bakalım. Onu canlı bir yaratık yap. Dediğın gibi bir tarla faresi yap."

"Ama ya bitki fare olmak istemezse? Canını yakmak istemiyorum o."

"Ona zarar vermiyorsunuz. Sen değıştiriyorsun. Hepimiz hayatın bir parçasıyız. hepsi tek bir organizma, gerçekten." Ellerinden birini amaçsızca hareket ettirdi. "Orkestradaki bir enstrüman. Sen sadece kimin hangi bölümde oturacağını yeniden düzenliyorsun."

Gözlerini kapatarak başını kaşıdı. Tüm bu olanlar hakkında ne hissedeceğini bilemiyordu. Söylediğı her şey mantıklıydı ama

sadece...bunaltıcı. Ve sahip olmaya hakkı olandan çok daha fazla sorumluluk.

Ama denemeye değermi. Bir bitkiyi memeliye çevirip *çeviremeyeceğini* bile bilmiyordu. Eğer yapabiliyorsa, bu muhtemelen tam tersinin de doğru olduğu anlamına geliyordu. Ve en azından ona müziği durdurursa, orkestraya sessiz olmasını söylerse ne olabileceğini sormuyordu. Henüz. Eninde sonunda oraya varacağından emindi.

Gözlerini açarak kaplan zambağına baktı ve parmaklarını yapraklarından birinin üzerinde gezdirdi. Çok güzeldi. Belki onu bir kuş yapabilirdi. Uçabilmek hoşuna gidebilirdi. Tepelerindeki ağaca baktığında, dalların arasında cıvıldaayan bir serçe gördü. Yaptığı müziğe odaklandı - pikoloda mutlu küçük bir melodi.

Zambağın şarkısını eşleştirdi.

Ve gözlerinin önünde zambak lanet olası bir kuşa dönüştü.

Bir an için yerde zıpladı, kafasını çevirip ikisine de şaşkın şaşkın baktı. Kanatlarını çırpıp ağaca doğru uçmadan önce bir saniyeliğine toprağı gagaladı ve daha doğal olan arkadaşına katıldı.

"Vay *anasını*." Güldü. "Lanet olası bir kuş yaptım! I-whoa!"

Izael onu yakaladı ve sırt üstü yere düşürdü. Ona ne halt ettiğini sormadan cevabını almıştı. Sert ve muhtaç bir öpücükle onun itirazlarını susturdu, yoğunluğu neredeyse morartıcıydı.

Eliyle başının arkasını kavradı, keskin tırnakları tenine batarken, kucaklamayı derinleştirdi ve hevesle onunkine sarılan çatallı diliyle ağzını işgal etti.

Kadın, tutunacak bir şeye ihtiyaç duyarak adamın takım elbisesinin önünü kavradı. Adam vahşi bir fırtınaydı, kadınsa denizde kaybolmuş, içinde boğulup boğulmayacağını umursamayan dalgaların arasında savrulan bir sal.

Adam nihayet öpücüğü bıraktığında, kadın nefessiz kalmış, göğsü kabarmıştı. Adam ona hınzırca sırıttı. "Neredeyse gün batıyor. Evime dönelim, tabii seni burada, ormanda, herkesin bizi bulabileceği bir yere götürmemi tercih etmezsen."

"I..." Neden gergindi? Neden geri dönüşü olmayan bir noktaya adım atıyormuş gibi hissediyordu?

Bacaklarını ayırdı ve kalçalarını onunkilere bastırarak açıkça ima ettiğ i dansı taklit etti. Onun orada olduğunu hissettiğinde nefesi kesildi.

Ona karşı sürtünme hissi. İnsan formunda bile başa çıkması çok zor olacaktı.

Midesi gergin bir beklenti ve heyecan düğümüne dönüştü. Tanrım, onu istiyordu. Tanrım, o da onu ne kadar çok istiyordu. Adam hareketini tekrarlariken gözlerinin kapanmasına izin verdi, baskıyı sadece iki katına çıkarmak için rahatladı.

"Siktir," dedi nefes verirken.

"Niyetim bu, evet." Adam kıs kıs güldü. Bu ona, kıs kıs gülmesini kahkahaya çeviren bir bakış kazandırdı. "Gel, bülbül. Utanmana gerek yok. Buna en az benim kadar ihtiyacın var. Beni gerçek halimle almana izin vermeyeceğim, henüz değil." Kalçalarını onunkilere sürttü ve inledi, onu içine hapsederken titriyordu. "*Lanet olsun.*"

Ellerini onun kalçalarına doğru kaydırđı ve parmaklarını kemer halkalarına geçirdi. Onun üzerinde olması çok iyi hissettiriyordu. Adamın keskin parfümü, taze ot kokusu ve etrafındaki müzikle karışan topraksı, odunsu bir kokuyla birleşince kendini sarhoş hissetti. Boğazındaki yumruyu yutarken kaçacak hiçbir yer olmadığını biliyordu. Saklanabileceğı hiçbir yer yoktu. Ve saklanmak da istemiyordu.

Bir kez başını sallayarak teslim oldu.

Izael hiç vakit kaybetmeden ayağı fırladı, ona duyduğu ihtiyacın kanıtı pantolonunda açıkça belli oluyordu ve onu kollarının arasına aldı. Tanıdık ama daha az sarsıcı olmayan bir portaldan geçme hissi bir saniye sonra onu takip etti.

Bu büyük bir hata olabilirdi.

Hayır, *kesinlikle* büyük bir hata olacaktı.

Ama bunun ne önemi vardı ki? Dünya yakında sona erecekti -aslında ikisi birden- ve hepsi onun yüzünden olacaktı.

Sona kadar tadını çıkarabilirdi.

Sonunda. sonunda, sonunda!

Ötücü kuşunu yere bıraktı ve onu kabaca kaplıcaya doğru itti. Kız ciyakladı ve onu savuşturmak için ona doğru vahşî bir hamle yaptı. Adamın umurunda değildi. Ona sahip olacaktı -insan formunda, tamam- *ama* ona sahip olacaktı!

"Hey! Sen ne-"

Onu tekrar itti ve ılık atarak kaplıcaya düşmesine neden oldu, yüzeyden yükselen buhar sıçrama sırasında duman gibi kıvrılıp uzaklaştı.

Koyu mor saçlarını yüzünden iterek, çırpınarak yukarı çıktı. "Bu hafta zaten bir kez neredeyse boğuluyordum. Yapabilir miyiz-"

Çoktan soyunmuş ve onunla birlikte suya girmişti. Sabırlı bir yaratık değildi; bunu biliyordu. Adam saçlarını okşarken ve öfkeli şikâyetlerini aynı derecede öfkeli bir öpücükle yutarken bir ılık attı.

Eğer adamın ona karşı yumuşak davranacağını düşündüyse, çünkü ona iki değil, sadece bir sikiyle sahip olacaktı, fena halde yanılıyordu. *Heh. Acıdı.* Gömleğini yukarı çekerek elini sutyeninin altından geçirdi ve kabaca göğüslerini sıktı. O kadar yumuşak, o kadar esnektiler ki avucunun içine mükemmel bir şekilde oturdular. Onları sıkmak ve becermek istiyordu. Başını içlerine gömmek ve dişlerini etlerine geçirmek istiyordu.

Kendini istediği şeyden mahrum eden biri değildi.

Adam öpüşmeye ara verip gömleğini başından sıyrıp üstsüz bıraktığında nefes nefese kalmıştı. Onu havuzun kenarına doğru itti ve bir kayanın üzerinden geriye doğru eğdi.

İtiraz etmeye çalıştı. "İzael, bekle-"

Sanki *bekle* kelimesi gibi aptalca bir şeyi dinleyecekmiş gibi. Özellikle de önünde çaresiz duran onun gibi harika, güzel ve baştan çıkarıcı bir görüntü varken. Bir elini boğazına doladı, başını geriye doğru bastırdı ve onu o güzel göğüslerini kendisine doğru yaklaştırmaya zorladı.

Zaten dik olan gül goncası meme uçlarından birine indi ve ısırdı. Sertçe. Kadın ılık attı, yumruklarını adamın omuzlarına vurarak onu caydırmaya çalıştı. Ama adam dilini yaralı etin etrafında kıvrınca, kızın ılığı alçak bir iniltiye dönüştü.

Güzel kız. Merak etme. Neyi sevdiğini biliyorum.

Onu almasını isteyemeyecek kadar utanıyordu. Sertlikten ne kadar hoşlandığını itiraf edemeyecek kadar utanıyordu. Yeni küstah ve öfkeli oyuncağının üzerinde çözülmesini izlemekten zevk alacaktı. Elini kızın boğazına doladı, sadece birazcık; kıza baskı uygulayacak ama nefes alması için bolca alan bırakacak kadar. Bu onun göğsünden bir inilti daha çıkardı, omuzlarındaki elleri artık onu itmeye çalışmak yerine ona yapıştıyordu.

Onu tekrar ısırđı, tıpkı önceki kadar sert. Kadın haykırdı, kıvrandı ve kıvranmaya başladı ama bu sefer karşı koymadı. Isırarak ve yatıştırarak, kemirerek ve yalayarak, onu gördüğü andan beri ona vermek için yanıp tutuştuğı ilgiyi ona cömertçe sunmaya devam etti.

Benim, hepsi benim.

Diğer göğsü onu ihmal etmeyi planladığından endişelenmesin diye taraf değıştirdi. Kalbi hızla çarpıyor, nefesi hızlı ve sık geliyordu. Ve daha yeni başlamışlardı!

Kot pantolonunun düğmesini açarken, diğer eli külotuna girdi. Keskin tırnaklarını yok ederek, iki parmağını hiç uyarmadan kadının derinliklerine daldırdı, kadının feryatlarını ve yumruklarını adamın sırtına anlamsızca vuruşunu yeniledi.

Ama bulduğı şeyin kanıtı, teorilerini doğrulamak için ihtiyaç duyduğı tek şeydi. Buna *çaresizce* ihtiyacı vardı, vücudunun tatlı nektarı hızla onun istilacı parmaklarını kaplıyordu. Dikkatini kızarmış meme ucundan ayırıp onun üzerine eğildi, kıvranışını ve inleyişini izlerken zaferle sırttı.

"Güzel kız... şu haline bak. Bunu en az benim kadar seviyorsun, değil mi?" Başparmağını kızın ayrık dudaklarına bastırmak için boğazını bıraktı. "Sana bir erkeğin sahip olabileceğı her şekilde sahip olacağım, beni anlıyor musun?"

Dudaklarını başparmağının etrafına kapattı, emdi ve dilini başparmağın üzerinde gezdirdi. Evet, anlıyordu. Ve en az onun kadar istekli görünüyordu.

"Evet, işte böyle. Aynen böyle." Sesi şehvet ve ihtiyaçla doluydu, ancak bir hırıltıdan daha fazlasıydı. Kendini onun o dolgun, mükemmel dudaklarının arasından geçirip boğazını doldurmak ve tohumlarını onun derinliklerine pompalamak istiyordu. Ama bu onun tatlısı olmalıydı. Şu anda ana yemeğe çok daha fazla odaklanmıştı.

Başparmağını kızın ağzından çekerek neredeyse pantolonunu yırtacak, sırlıklam olmuş botlarını ve çoraplarını fırlatacak ve sonunda onu kendisi gibi çıplak bırakacaktı. Kendi arzusundan sersemlemiş, yarı kapalı gözlerle, temkinli ve meraklı bir şekilde onu izledi.

Onu nazıkçe alacağını düşündüyse aptalın tekiydi.

Onu saçlarından yakalayıp kayanın üzerinden kaldırdı, sonra da sırtı göğsüne gelecek şekilde çevirip kulağına hırladı: "Seni *benim* yapacağım, anlıyor musun? Seninle işim bittiğinde, bülbül, asla başka bir aşık bulamayacak ve tatmin olamayacaksın."

Adam onu aynı kayanın üzerine yatırıp elini başının arkasına koyarak yere mıhlayınca cevap verme girişimleri kesildi. Su uyluklarına kadar geliyordu ve onun için fazladan yükseklik tam da ihtiyacı olan şeydi. Diğer koluyla kızın kalçasını kavradı ve dirseğinin üzerinden geçirerek onu kendisine doğru yaklaştırdı.

Muhtemelen onun içine yavaşça girmeliydi. İnsan formundayken hiç de kambur değildi, ne de olsa nasıl görüneceğini kendisi seçiyordu. *Muhtemelen* nazik davranmalı ve onun hatırı sayılır kolan ve uzunluğuna alışmasına izin vermeliydi.

Yapılacak en centilmence şey bu olurdu.

Güldü.

Hayır.

Kekelemeye bile gerek duymadan, tek bir vuruşla kendini kabzasına kadar gömdü. Ve sonsuza dek değişen tek kişinin o olmayacağını biliyordu.

Adam şiddetli bir hamleyle içine girerken, hiçbir uyarıda bulunmadan ECSTASY üzerine çöktü. Sanki bir araba çarpmış gibi hissetti. Serbest kaldığında kasları adamın etrafında kenetlenirken yarı çılgık yarı boğuk bir feryat gibi bir çılgık attı.

Izael onun üzerinde bir hayvan gibi hırlıyordu, gerçek bir vahşi canavar gibi. Ağırlığını ona yasladı, içinde zonklarken eliyle başını kayaya sabitledi. Çok büyüktü. En mükemmel şekilde acıtıyordu. Başı şimdiden dönmeye başlamıştı.

"Benim-" diye homurdandı, ilkel ve inatçı. Bu sadece sikişmek değildi. Bu sahiplenmekti. Onun ruhunu istiyordu. Muhtemelen kalbini de çoktan ele geçirmişti.

Ve şimdi vücudu da onun olmuştu.

Neredeyse insanlık dışı bir tempoyla içine girmeye başladı. Konuşamıyordu. Ondan yavaşlamasını isteyemedi. Nefes almaya çalışmaktan ve onun sanki hiç gitmeyecekmiş gibi içine girdiğini hissetmekten başka bir şey yapamıyordu.

Bu zevk gerçek dışıydı. Bir insanı delirtebilirdi. Ve buna tamamen değecekti. Vücudunun onunkine çarparken çıkardığı sesler, öfkeli homurtuları ve zevk iniltileri, her dibe vuruşunda onun miyavlayan iniltilerine karışıyordu.

Adam kalçasını daha yukarı çekerek onu daha geniş bir şekilde ayırdı ve adam bir şekilde daha derine giden bir yol bulmayı başardığında daha keskin bir çılgık attı, hepsini içeri zorladı, zorladı

zaten onun için neredeyse çok fazlaydı. Ama adam aksini kanıtlamak istiyor gibiydi.

Söz yoktu. Sadece söz verdiği şeyi yaparken ve onu *alırken* bitmek bilmeyen bir tempo vardı. Onu sahiplendi. *Onu kendine ait* kıldı. Onun başka biriyle asla tatmin olamayacağına dair iddialarının sadece bencilce bir övünme olmadığını biliyordu.

Bu bir coşkuydu. Saf ve tamamen şiddetli bir coşku. Acı mutlulukla karışmıştı ve her ikisinden de daha fazlasına ihtiyacı vardı. Ne kadar sürdüğünü söyleyemezdi.

-Ama durdurulamaz görünüyordu. Belki de hiç durmayacaktı. Zirve üstüne zirve, serbest bırakma üstüne serbest bırakma, vücudunun jiletin kenarından inmesine asla izin vermeyecek gibi görünüyordu.

Ta ki daha fazla dayanamayacağını anlayana kadar. "Lütfen-" diye soluk soluğa kaldı, adam başladığından beri söyleyebildiği ilk kelimeydi bu.

Onu yere sabitleyen el aniden saçlarına dolandı ve başını taştan kaldırıp sırtını kamburlaştırdı. "Şimdiden teslim mi oluyorsun?" Zalimce ve alaycı bir şekilde güldü, kendini kabzasına kadar soktu ve orada tuttu, baskıyı arttırmak için tüm ağırlığını kullanarak onu feryat ettirdi. "Evet, işte bu - bana şarkını söyle, küçük kuş. *Yalvar.*"

"Lütfen-Izael-I-" Başı dönüyordu.

Adamın kolu boğazına dolandı ve onu göğsüne doğru çekti. Sıktı, başını kulağına yakın saçlarına gömerken kavrayışını sıkılaştırdı. "Evet. Yalvar bana. Yalvar bana." Kalçalarını geri çekip tekrar öne doğru itti. Açı her şeyi daha da yoğunlaştırdı.

Ağladı ve onun koluna yapıştı. "Lütfen İzael, yapamam, daha fazla dayanamam, lütfen."

"Sen benimsin. Bana aitsin. Şimdi ve sonsuza dek. *Söyle!*" Bir başka sıkıştırma hamlesi, kızın yıldızları görmesini sağladı. Adam gerçekten aklını kaçırmıştı ve durmazsa ona katılmak üzereydi.

"Evet-evet!" Tırnaklarını onun koluna geçirdi. "Lütfen-Izael-"

"Güzel bülbül." Dürtüşleri düzensizleşti ve bir şekilde daha acımasız oldu. "Benim ötücü kuşum. *Benim* cadım. *Benim.*" Son bir darbe ve onun kabardığını hissetti, kendini onun içinde geçirirken zonkluyordu.

Bu onu başka bir felaket zevk zirvesine gönderdi ve bu yüzden ölüp ölmeyeceğini merak etti. Ölmek için ne güzel bir yol.

Kükredi ve iki kolunu da ona sarmak için kalçasını serbest bıraktı. Bir tıslamayla dişlerini boynuna geçirdi. Deriyi kırıp kırmadığına dair hiçbir fikri yoktu. Bu önemli değildi. Her şey çok fazlaydı. Sıcak su. Ezici

hissi. Onu tüketmekle tehdit eden zevk. Bir şekilde sadece onu daha da yoğunlaştırmaya yarayan acı.

Adamın onu kollarının arasına aldığını hissetti. Bayılmış olmalıydı. Altında yumuşak yastıklar vardı ve biri onu tatlı tatlı öpüyordu. Ama kafası, hangi çılgın rollercoaster onunla yol almak istediğine karar verdiyse onu yakalamaya çalışmakla meşguldü.

Bilincini kaybederken biri ona fısıldadı.

"Seni seviyorum."

Ama bu bir rüya olmalıydı.

Çünkü bu gerçek olamazdı.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

I zael Alex'i kuyruğunun gevşek sarmallarıyla sarmış, ona sımsıkı sarılmıştı. Birden fazla battaniyenin altına gömülmüşlerdi. Pek yorgun değildi ama Alex'in neden bayılmaya karar verdiğini anlıyordu.

Umarım onu kırmamışımdır.

Bundan şüpheliydi. Dirençli bir yaratıktı. Çıplak bedeninin kendi bedeninin yanında olması çok iyi hissettiriyordu. Kadının kendisini duyamayacak kadar kendinden geçtiğini bile bile ona doğruyu fısıldamıştı.

Morrigan adına, aşk böyle bir şey miydi? İlk başta bunun ne olduğunu anlayamamıştı. Nasıl tanıyabilirdi ki? Daha önce hiç aşık olmamıştı. Muhteşem bir aşık olmuştu ama bu konuda bir şeyler... farklıydı.

Bu önemliydi.

Doyurulmuş olan basit bir şehvet değildi. Tamamen başka bir şeydi. Başının arkasını öptü, saçları bir kez daha nemliydi. Umurunda değildi. Ne de olsa onu kaplıcaya atmış olması kendi suçuydu.

Tek yapabildiği aşık olduğu basit gerçeğine odaklanmaktı. Bu ötücü kuş onun kalbini, karşılığında kendisinininkini vermeyi düşünmeden çok önce çalmıştı. *Seni sinsi cadı. Bunun benim fetihim olması gerekiyordu, senin değil.* Ama bunu ona karşı nasıl tutabilirdi? Yalnız geceleri sona ermişti. Onu da kendisi gibi yaşsız kılmanın, yanından hiç ayrılmamasını sağlamanın bir yolunu bulmalıydı.

Çünkü artık birini sevmenin nasıl bir his olduğunu tatmıştı ve bunu asla ama *asla* bırakmak istemiyordu. Onu elinde tutmak için tanrılarla bile savaşılabildi. Gözlerini kapatarak gülümsedi. Şimdi onu, gerçek arzusunun sonsuza dek onun yanında yaşamak olduğuna ikna etmesi gerekiyordu.

Bu ne kadar zor olabilirdi ki?

Elbette bunu zaten istiyor olmalıydı. Sadece inatçılık ediyordu; hepsi bu.

"Izael."

Ve işte iyi ruh hali gitti.

Kısa bir süre yüzünü buruşturarak battaniyesinin ve yastıklarının altından çıktı ve sahte bir gülümsemeye zorlayarak kendini yatağın kenarına bıraktı.

Ağacından sarkan kayık. "Anfar Amca! Bu zevki neye borçluyum?"

"Ben senin amcan değilim." Deniz canavarı insan kılığına girmiş, simsiyah gözlerini dikmiş ona bakıyordu; yüz ifadesi asık ve onaylamaz bir ifadeye bürünmüştü. İzael onun hiç iyi bir ruh halinde olup olmadığını merak etti. Dürüst olmak gerekirse, Anfar'ın eş olarak edindiği neşeli denizkızının bu huysuz ve aksi yaratıkta ne bulduğunu anlayamıyordu. "Din'Glai'nin bir toplantısını kaçırdın. Katılman gereken önemli meseleler vardı."

Izael omuz silkti. "Ayışığı Divanı'nın bensiz de gayet iyi idare ettiğine eminim. Genelde resmi işlerden uzak durmam için bana yalvarırsın." Yataktan kalkıp ağaçtan aşağı indi ve Alex'i baygın halde olduğu yerde saklanırken bıraktı. Bu en iyisiydi. Ne de olsa Alex hâlâ onun harika küçük sırrıydı.

"Evet. Biliyorum. Gündemimizi çok daha az... manik bir kesintiyle halletmeyi başardık. Ama şüpheliydi. Neredeydin?" Mürekkep karası gözlerini kısmıştı.

"Uyuyordum." Gülümsedi ve teknesini işaret etti. "Sen beni uyandırana kadar olduğum gibi."

"Bu saatte mi?"

"Yorucu bir sevişmeden dolayı yorgundum. Kendime yeni bir sevgili buldum, çok tatlı bir şey. Güzel mor saçları var. Tadı kahve ve baharat gibi. Onu denemek ister misin?" Geniş geniş sırttı, dişlerini gösterdi. "Paylaşabiliriz."

Anfar yüzünü iğrenir gibi yaptı. "Hayır."

İzael'in beklediği de tam olarak buydu elbette. "İşte oradaydım. Korkarım iki sikimi de onun içine sokmakla meşgulken çağırımı kaçırmış olmalıyım."

"Dur." Anfar İzael'e sırtını döndü ve uzaklaşmaya başladı. "Ayrıntıları duymama gerek yok."

İzael kıkırdadı. "Ah, Anfar Amca. Hiç eğlenceli değilsin."

Anfar, İzael'in alaylarına cevap vermemeyi tercih ederek, yerdeki su birikintisinin içinde kaybolurken sadece kızgınlıkla homurdandı. Muhtemelen en iyisi de buydu. Anfar İzael'e haddini bildirmeyeli epey olmuştu ve o gece dayak yemeye hiç niyeti yoktu.

Ama Anfar'ın nerede olduğuna dair merakı, yokluğunun fark edilmediğini hatırlatan sinir bozucu bir hatırlatmaydı. İç çekti. Alex'in kusursuz bir cazibeye sahip olduğunu biliyordu, ama onu yabancıların dünyasına

Unseelie... riskliydi. Kimse onun kılığına girip insan bir cadı olduğunu anlayamayacak olsa da, ötücü kuşunun onun kimliğini açığa çıkarma ihtimali son derece yüksekti. O bir fae değildi, nasıl bir fae gibi *davranacağını* da bilmiyordu. Yanlış bir hareket yaparsa her şey biterdi.

Ama ona kendi dünyasını göstereceğine söz vermişti. Belki de bir taşla iki kuş vurabilirdi. Çenesine vurarak en iyi yaptığı şeyi yaptı.

Plan yaptı.

ALEX ezilmiş gibi hissederek uyandı. Hayır, gençliğinin sonlarında kısa bir süreliğine ata binmeye karar verdiği zamanki gibi hissediyordu. O kadar morarmaması gereken yerlerine *yumruk yemiş* gibi hissediyordu.

İnleyerek yüzüstü döndü ve yüzünü yastığa gömdü. Izael'in tekne-yastık yatağında olmalıydı. Tuhaf bir düzenlemeydi ama hoşuna gittiğini söylemek zorundaydı. Tuhaf bir şekilde rahattı ve tahmin ettiği kadar topaklı değildi.

Ve onun gibi kokuyordu.

Birkaç kürk battaniyenin altındaydı ve hırpalanmış olsa bile rahattı.

"İyi uyudun mu?" Izael onun yanından mırıldandı. "Siktir git."

Sessizce güldü ve onun yanağını öptü. "Bir şeyler yiyelim. Yaptıklarımızdan sonra biraz proteine ihtiyacın olabilir."

"*Bana* yaptıklarınızdan sonra. O katliamla pek bir ilgim yoktu." Bir gözünü açtı ve başını kaldırarak ona mutsuz bir bakış fırlattı. "Sen bir pisliksin. Bana karşı ağırdan alamaz mıydın?"

"Yapmış olsaydım yarısı kadar bile zevk alamazdın." Onu burnunun ucundan dürttü. "Gel! Seni gerçek bir fae gibi giydirmeli ve ziyafete katılabilmemiz için cazibeni geri kazanmalıyız."

"Neye katılmak?" Gözlerini kırıştıtararak sersemliğini üzerinden attı ve elini gözlerine götürdü. "Ne demek istiyorsun?"

"Sana Tir n'Aill'i göstereceğime söz verdim. Halkın içinde nasıl olduğunu görmenin zamanı geldi."

"Ama... Burada olmamam gerekiyor. Ya çuvallarsam? Geleneklerinizi bilmiyorum." Doğrulup oturdu, battaniyenin kayarak aşağıya inmesini umursamadı.

göğüslerini. Kırmızı izler ve morluklarla kaplıydı. "İzael, araba kazası geçirmiş gibi görünüyorum."

"Onur rozetleri!" Onu kollarının arasına aldı. "Ve bunun için bir planım var."

Kız kıpırdandı ama adam onu yatağından çıkarıp yere yatırırken buna katlandı. Gerçek duvarları olmayan bir yerde çıplak olmak garip hissettiriyordu ama neyse. "Hangisi?"

"Tamamen dilsizmişsin gibi davranıyoruz. Ve belki biraz da aptal." Adam kızın burnunun ucunu dürttü. Buna alışmaya başlamıştı; bunun onun sevgi dolu bir hareketi olduğunu düşündü. "Benim için pek de... zihinsel olarak uygun olmayan birine olan ilgimin şüphe uyandıracak kadar karakterime aykırı olmayacağı kadar güzelsin."

Şakaklarını ovuşturduktan sonra burnunun kenarını sıkarak, bu piç kurusuna karşı sabırlı olması gerektiğini kendine hatırlatmak için elinden geleni yaptı. "Yani... Senin için kol şekerinin *zihinsel engelli ve dilsiz* Unseelie fae versiyonu gibi mi davranacağım?"

"Kol şekeri mi?" Gözlerini kırıştırdı. "Ah!" Kıkırdayarak ona sıkıca sarıldı ve çıplak bedenini çıplak göğsüne bastırdı. Gerçek formundaydı. Kuyruklu bir gömlek giymenin biraz tuhaf olacağını düşündü. "Buna bayıldım. Evet. Aynen öyle. Sen benim dilsiz ve aptal kol şekerim olacaksın."

"Kendinle çok ama çok gurur duyuyorsun." Başını sallayarak pes etti. Bu noktada bu kaçınılmazdı. *O bakışa* sahipti. "Peki. Her neyse. Ben açım."

Zaferle gülerek onu birkaç santim uzaklaştırdı ve daha önce yaptığı büyü rutinini tekrarlardı, saçından birkaç tutam çalıp büyüleyerek toza dönüştürdü. İşi bittiğinde, kız daha önce olduğu gibi görünüyordu. Teni beyazımsı mordu, saçları bir şekilde daha da canlıydı ve sivri kulakları vardı.

"Her gece ay ufka doğru batmaya başladığında bir ziyafet için toplanırız. Herkes katılabilir ama çoğu kişi orada yaşayan... yırtıcı hayvanlar yüzünden bunu yapmaktan korkar." Dişlek gülümsemesi ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu.

"Ve ben bir avcı sürüsü tarafından destansı bir seks partisine çekilmeyeceğim. *diğer* azgın Unseelie?" Bir kaşını kaldırdı.

"Eminim başkaları da deneyecektir. Ve ellerinden geleni yapacaklardır." Gossamer bir elbise çağırdı, çamaşır yıkar gibi eliyle işaret edince şeffaf siyah kumaş elinde belirdi. Onu giydirdi. Bir saniye

Daha sonra saçını örüyordu. O da buna katlanıyordu. Onu şımartmaktan bu kadar hoşlanması garipti.

Garipti ama zevkliydi. Sadece buna alışık değildi. "Peki biri beni dörtlü ya da daha çoklu bir partiye sokmaya çalışırsa ne yaparım?"

"İki seçeneğin var. Ya bana göz kırparsın ve azgın sikişin tadını çıkarırsın ya da onlara tıslarsın ve arkama saklanırsın. Aşıklarına karşı açgözlülüğümle meşhurumdur." Saçlarını karmaşık bir desene dönüştürürken son derece hünerliydi. "Yine de çok ilham verici hissediyorsan, her zaman bana sarılabilirsin ve hepsine harika bir gösteri yapabiliriz."

Tanrım, çok yorucuydu. "Röntgencilikten hoşlanıyor muyum bilmiyorum."

Onu kendine doğru çekerken eli boğazına dolandı, uzun parmakları sıkılaştı. Bu onun midesinin düğümlenmesine neden oldu. "Bundan hoşlandığını biliyor muydun?"

Kadın ürperdi. Bunun ona ne yaptığını inkâr etmenin hiçbir anlamı yoktu. "Hayır."

"İnsan deyimi nedir? Açık fikirli olmak." Onun yanağını öptü ve elini indirdi. "Şimdi sana bir bakalım."

Dövmeleri tekrar yeni bir pozisyona geçti. Geri adım attı ve kızı çevirip incelemeye başladı. "Hm. Bir şey eksik. Ah! Biliyorum." Şimşek gibi hızlıca gardırobuna doğru koştu. Bir çekmeceyi açarak karıştırmaya başladı. İçinde ne olduğunu göremiyordu ama farklı mücevher parçalarından oluşan devasa bir yığın gibi görünüyordu.

"Ne kadar mücevherin var dostum?"

"Hm? Oh. Bunlar benim tek kullanımlık eşyalarım." Gümüş bir kolye aldı ve avucunun içinde inceledi. Kadın bulunduğu yerden detayları tam olarak göremiyordu. "Gerçekten değerli eşyalarım bir yerlerde saklı." Kolyeyi onun önünde tutmadan önce ona doğru geri çekildi.

Adamın elindekini alırken gözlerinin büyüdüğünü hissetti. Tek kullanımlık. Doğru ya. Elbette. Viktorya döneminden kalma eski bir parça gibi görünmesine rağmen hiç kararmamıştı. Muhtemelen platindi. Hiç çıkarmadığı kemik Ouroboros kolyesinin altında, göğüs dekoltesinin hemen başlangıcına oturacak büyük bir madalyonun içinde sedef, safir ve ametist kakmalar vardı.

Gossamer elbisenin ne kadar şeffaf ve dekolte olduğu düşünüldüğünde, onun, yani mal varlığını göstereceğini biliyordu.

Bu gece başım çok büyük belaya girecek.

Zincirin ucunu çözdü ve kolyeyi ona doladı, tekrar yerine taktı ve saçlarını altından çekti. "Kusursuz görünüyorsun."

"Bu gerçekten çok aptalca bir fikir. Bu bizi öldürtebilir."

Aç, parlayan, turkuaz gözleriyle onu izlerken o manyakça, sinsi sırıtış yüz hatlarını böldü. "Bunlar kesinlikle en iyi fikirlerdir."

Evet. Ölüme mahkumdu. Tamamen lanetlenmişti.

Adam onun kolunu tuttu ve dirseğinin içine soktu. "Ziyafete!" Önünde bir geçit açıldı ve kız ona ayak uydurmak için mücadele ederken adam onu yarı sürükleyerek geçitten geçirdi.

Diğer tarafta ne olduğunu görünce şaşkınlıktan nefesini tuttu. Adam onu bir ziyafete götürmüştü. Önünde uzanan masa en az yirmi metre uzunluğundaydı ve tek masa da o değildi. Her türden kızarmış etle dolup taşıyordu, birçoğunu tanımlayamıyordu ve muhtemelen ne olduklarını bilmediği için daha mutluydu.

Önünde, en canlı rüyalarında ya da kâbuslarında hayal edebileceği her türden canavar ve yaratık vardı. Bir adamın kafasından geyik gibi kıvrılan boynuzları vardı, bacakları da türüne uyuyordu. Ama sırtından çıkan ve bir kirpi gibi dışarı çıkan uzun, korkunç, kemikli dikenleri vardı. Balık kuyruğu olan bir kadınla gülüyor ve içiyordu. Gerçek bir denizkızı! Kadın bir sandalyede oturuyor, gülümsüyor ve suyun dışında olduğu gerçeğini umursamıyor gibi görünüyordu.

Alex, İzael'in koluna sıkıca yapıştı ve etrafındaki manzarayı seyrederken ona daha yakın durdu. Başka bir adam gölgelerden oluşmuş gibi görünüyordu, siyah duman insan olabilecek bir şekle dönüşmüştü. *Tamamen arılardan yapılmış* başka bir adamla birlikte oturuyordu.

Vay anasını.

Lanet olsun.

Kendini o kadar aşmıştı ki komik bile değildi.

Başka bir adam buzdan bir heykeli andırıyordu, saçları kafasından gerçek anlamda sivri uçlar halinde dışarı çıkıyordu. Cinsiyetini tanımlayamadığı bir başka yaratık ise devasa bir sopa böceğine benziyordu ve iki ayağı üzerinde yürüyen bir atla melezlenmişti.

İzael eğildi ve onun şakağını öptü. "Nefes al, bülbül," diye fısıldadı. "Bu senin için yeni bir manzara değil."

Nefesini içine çekti, kendini sakinleşmeye zorladı. Doğru. Doğru. Doğru. **B u n u** yapabilirdi - kesinlikle yapabilirdi. Bu normaldi. Tamamen

Normal. Tamamen, kesinlikle, yüzde yüz normal.

O bir Unseelie fae idi. Değil mi? Doğru. Sırtını dikleştirerek ona gülümsedi. Ne de olsa konuşamıyordu. Tüm bunlar sadece bir oyundu - belki de sadece bir rüya gibi davranırsa, hayatta kalacaktı ve ikisi de bunun diğer tarafından tek parça halinde çıkacaklardı.

Belki de.

Pek olası değildi ama denemeye değirdi.

"Bu Bones Dükü değil mi! Senin için endişelenmeye başlamıştık," diye gürledi masadan bir ses. Kimin konuştuğunu görmek için başını çevirdi. Konuşan... aynı zamanda keçi olan bir adamdı. Masadan kalktı, uzun siyah paltosu etrafına düşüyor ve neredeyse yere kadar uzanıyordu. Belden aşağısı siyah kürkle kaplı keçi bacaklarına sahipti. Başından iki siyah boynuz kıvrılıyordu. Yüzü insandı, çenesini kaplayan koyu siyah bir keçi sakalı vardı. Siyah saçları kıpkırmızı bir kravatla arkaya toplanmıştı. Sadece bir kolu vardı; paltosunun diğer kolu bir kütüğe göre dikilmişti. Ama yine de muhteşem bir tavır sergiliyordu.

Baphomet'e benziyor. Eğer Baphomet Drakula'yı sikip bir çocuk yapsaydı. Gözlerini kırıştırdı. Goatula.

"Aaah, Lord Bayodan. Sizi endişelendirdiğim için çok üzgünüm. Korkarım yeni biblomla dikkatim dağılmış. Bu Alaeni," diye tanıttı onu İzael. "En yeni keşfim. Ne güzel değil mi?"

Bayodan onu izledi, kıpkırmızı gözleri onun formunda bir aşağı bir yukarı kayıyordu. "Gerçekten de öyle. Seninle tanışmak bir zevk, Alaeni." Tek kolunu önünde kavuşturarak eğildi.

"Korkarım kendisi dilsiz. Mükemmel bir kadın."

Kadın ona öyle bir bakış attı ki, şu anda kızarmış tavuk yemekte olan buz adamı bile eritebilirdi.

Bayodan kıkırdadı. "Ve görüyorum ki içinde bir ateş var. Evet, neden dikkat dağıtıcı olabileceğini anlayabiliyorum."

Dikkatini tekrar Bayodan'a çevirerek, affedilmesi için yalvarırcasına ona gülümsedi ve reverans yaptı. Göz korkutucu olsa da yeterince iyi birine benziyordu.

Bayodan ona elini uzattı ve o da elini uzatarak parmak eklemlerini öpmesine izin verdi. "Bana ve eşime katılır mısın Dük? Eşlik etmenizden memnun oluruz."

"Elbette! Geçirdiğimiz günden sonra ikimiz de *açlıktan* ölüyoruz." İzael imalı bir şekilde konuşmaya başladı. Kadın gözlerini devirdi. Elinde değildi.

Bayodan kıkırdadı. "Bunu sevdim." Tek eliyle masaya doğru geniş bir işaret yaptı. "Gelin dostlar. Ziyafet çekelim."

Dilsizmiş gibi davranabilirdi. Peki ya aptal? O kadar da değil.

Evet, bu gerçekten aptalca bir fikirdi.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Alex kendini, tamamen canavarların katıldığı bir ziyafette bir Unseelie yılanı ile bir Unseelie keçi adamının arasında otururken buldu. Bu o kadar sarsıcı anlardan biriydi ki, kendisini muhtemelen öldürülmesine neden olacak bir durumun tam ortasında bulmasına neden olan bir dizi aptalca seçimini düşünmesine neden oldu.

Bayodan son derece iyi görünüyordu, derin sesi her zaman dikkatlice ölçülüydü ve garip bir şekilde yatıştırıcıydı, özellikle de Izael'in çok daha manik tavrıyla karşılaştırıldığında. Keçi ona bir kadeh şarap bile doldurdu ve bir tabak kızarmış tavuk budu uzattı - gerçekten tavuk olmasını umuyordu - kendine yardım etmesi için.

Izael masada karşısında oturan kişiyle sohbet ediyordu. Gerçek bir hayalete benziyordu, gözleri boş ve çukurdu, uzun, dalgalı saçları yarı saydam, ürkütücü bir yeşilimsi beyaz tonundaydı. Herkesle birlikte gülümseyip kahkahalar atmasaydı, onu görmek dehşet verici olurdu.

Ancak Izael'in kuyruğu, onu unutmadığının bir güvencesi olarak sol ayak bileğine sarılmıştı.

"Size eşim Alaeni'yi takdim etmeme izin verin." Bayodan sandalyesinde arkasına yaslandı ve sağında oturan kişiyi işaret etti. "Bu Cruinn."

Alex gözlerini kırıştırdı. Yanında oturan kişi... tamamen başka bir şeydi. Tamamen *kırık cama* benzeyen bir şeyden yapılmıştı. Bazen pürüzsüz yüzeyler oluşturan, ama çoğu zaman fraktal olan ve etraflarındaki ateş ışığının her parıltısını bir prizma gibi yakalayan kristal parçaları kayıyor ve değişiyordu. Kadın mı erkek mi olduklarını anlayamıyordu ama Alex ikisinin de olmadığından şüpheleniyordu. Ya da belki ikisi de. Ya da belki de, bu durumda, gerçekten bir önemi yoktu.

Cruinn ona bir el uzattı, parçalar düzeliyordu. "Ne büyük bir zevk! Buraya dükle birlikte gelmişsiniz. Size taziyelerimizi sunmalı mıyız emin değilim." Kıkırdadılar.

O da onlara gülümsedi ve sanki kendisinin de pek emin olmadığını söylemek istercesine omuz silkti. Uzanıp elini onlarınkinin içine koydu ve parmak eklemlerini öpmek için eğilmelerini izledi. Dokunulduğunda serindiler - benzedikleri camdan farklı değillerdi.

Ama camdan yapılmış fae'lerde bir şeyler biraz garip görünüyordu. Orada burada parçaların eksik olduğunu fark etti. Bir parçanın olması gereken yerde delikler vardı. Ve gülümsemelerinde ona huzurevindeki yaşlıları düşündüren bir tuhaflık vardı. Sanki bir şeyler tam olarak yerinde değildi.

Bir kol omzuna dolandı. Bu İzael'di. Onu kendine çekti ve kulağına fısıldamadan önce şakağını öptü. "Bayodan ve Cruinn bir zamanlar Kral Valroy'un sadık danışmanlarıydı. Abigail'in hatırı için ona ihanet ettiler. Bayodan kolunu kaybetti, Cruinn ise... bundan çok daha fazlasını kaybetti, yine de iyileşiyorlar."

Bayodan belli belirsiz gülümsedi, İzael'in ona ne söylediğini açıkça biliyordu. Başını hafifçe öne eğdi. "Biz bedelimizi ödedik ve yaptıklarımızdan pişman değiliz."

Onlara kaşlarını çatarak baktı ve olanlar için üzüldü. Bunu hak edip etmedikleri hakkında hiçbir fikri yoktu ama her şey berbatmış gibi geliyordu.

"Nezaketiniz için minnettarız." Bayodan şarap kadehine uzandı ve kadehi ona doğru kaldırdı. "Açık yüreklilik bizim türümüz arasında nadirdir."

Oops. Her şeyi berbat mı etmişti? Umarım etmemiştir.

"O daha genç. Zamanla öğrenecektir." İzael kıkırdadı ve sandalyesinde arkasına yaslanıp kolunu onun omuzlarından gevşetti. "Ye, Alaeni. Tadını çıkar."

Ve o da tam olarak bunu yapmaya çalıştı. Etrafındaki konuşmalara kulak kabarttı, dilsiz numarası yapmayı kabul ettiği için memnundu. Etrafında duyduklarına ayak uydurmaya çalışsa ne yapacağını bilemezdi. Ne olduklarını ancak anlamaya başlayabildiği insanlara, yerlere ve olaylara yapılan göndermelerden oluşan bir denizdi bu.

Bir ateş rüyası gibi hissediyordu.

Tüm yemekler çok lezzetliydi. İzael bir hindi budunu ve içindeki kemikleri mideye indirirken ona bakmadı bile. Gece devam etti ve çok geçmeden yüzüne daha fazla yemek koyamadı, bunun yerine kendi şarap kadehini içmeyi tercih etti. Muhtemelen ikinci ya da üçüncü kadehini içiyordu ama bu kadehler sadece onu biraz daha rahatlatmaya yaramıştı.

Havayı dolduran müzik her şeyi daha da rüya gibi hissettiriyordu. Bunun gerçekten orada olmadığını biliyordu -en azından herkes için. Ama bu sadece etrafındaki hayatın, Unseelie fae'lerinin ve Tir n'Aill'in müziğiydi. Hipnotize durumdan çıkmasına yardımcı olmuyordu.

Neyse ki İzael, o daha fazla kendinden geçmeden onu bu durumdan kurtardı.

"Ah, işte benim sevgili Anfar Amcam," dedi Izael çatalıyla işaret ederken. "Kenarlardaki. Kasvetli, ölümsüz deniz kaptanı. Yanındaki şu sevimli adam da onun arkadaşı, Perin adında bir denizkızı."

Izael'in tarifine göre onları kalabalığın içinde fark etmek yeterince kolaydı. Elbette, Anfar... korkunçtu. Uzun, koyu mavi-yeşil saçları sıırılsıklamdı ve sert, keskin yüz hatlarının etrafında gevşekçe sarkıyordu. Gözleri kapaktan kapağa simsiyahtı. Teni ona ölü bir bedeni hatırlatan grimsi bir renkteydi, dudakları morumsuydu. Kıyafetleri on yedinci yüzyılda batmış bir fırkateynden çıkarılmış bir kaptana benziyordu. Artık sesiyle eşleştirebileceği bir yüzü vardı ve keşke olmasaydı diye düşündü.

Arkasında oturan genç adam kısa, gösterişli kahverengi saçlara ve rahat bir gülümsemeye sahipti. Anfar'ın iki katı büyüklüğündeydi ve ölü bir denizciden çok yaşayan bir denizciye benziyordu. Mavi tenli ve yüzünde bembeyaz işaretler olan bir elfe benzeyen başka bir adamla birlikte gülüyordu.

Fae'ler büyüleyici ama tuhaftı - her biri bir şekilde diğerinden farklıydı. Gerçi bunların hepsi görünüşte yüksek rütbeli saray mensuplarıydı, bu yüzden çoğundan biraz daha gösterişli olduklarını düşündü.

Bütün bu sahne bir rüyadan fırlamış gibiydi. Izael'in bu geceki randevusu olduğu için mutluydu; bu onu küçük ve önemsiz kılıyordu. Görmezden gelinmek onun için kolaydı. Bayodan iyi bir akşam yemeği "komşusu" olmak için elinden geleni yapıyordu ama başkaları tarafından sohbet etmesi için sürekli rahatsız ediliyordu. Bu onun için sorun değildi. Zaten konuşabilmesi de gerekmiyordu.

Elinde şarap kadehiyle sandalyesine oturdu ve bu gerçeküstü manzarayı seyre daldı. Havada sürekli dönen müzik de buna yardımcı olmuyordu. Ağaçlar, çimenler, hayvanlar, etrafındaki fae'ler... her şey bir orkestra gibi birlikte şarkı söylüyordu. Eğer onlara odaklanırsa masadaki her bir kişinin ruh halini hissedebilir, etrafındakilerle nasıl uyum içinde oynadıklarını ya da oynamadıklarını duyabilirdi.

Kişi ondan ne kadar uzakta oturuyorsa, onları duymak o kadar zorlaşıyordu.

Izael'in kuyruğu bacağından daha da yukarı kayarak baldırının etrafında kıvrıldı ve dizinin hemen altında son buldu. Bunu yaptığının farkında bile değilmiş gibi görünüyordu. Kuyruğun kendi akli olup olmadığını merak etti. Ay parlaktı, masanın ve içindekilerin üzerine soluk bir parıltı yayıyor, kullandıkları gümüş takımları parlatıyordu.

Bekle.

Kaşlarını çattı ve önündeki boş tabağı aldı. Kenarında Latince yazılar vardı ve ters çevirdiğinde alt kısmında ortasında bir haç bulunan bir mühür gördü.

Hepsi komünyon gümüşünden yiyordu.

İzael ona doğru eğilip fısıldadı. "Kral Valroy'un kendisini eğlendiren insan nesnelerini çalma tutkusu var, ne kadar küfürlü olursa o kadar iyi. İnsanlığa karşı sevgi besleyen tek kişi ben değilim, gerçi o hayranlığını *nesnelere* odaklanarak gizliyor, bense insanları tercih ediyorum."

Omuz silkti. Her koyun kendi bacağından asılır, diye düşündü. Tabağı tekrar yerine koydu.

Parti bir süre sonra sona ermeye başladı, masadaki yiyecekler temizlendi, ancak şarabın akışı hiç durmadı. Farklı fae'ler masadan kalkıp partinin kenarlarında dolaşmaya, büyük yastık ve battaniye koleksiyonlarının üzerine oturmaya başladı. Görünüşe göre, bunları biriktirip yatak ya da oturma alanı haline getirmek Izael'e özgü bir şey değildi.

Fae ceplerinin hepsi sevişmeye başladığında gülmemek için kendini zor tuttu. Ya da bakmamaya. Ya da gülmemek ve bakmamak için. *Azgın olduklarını biliyordun. Seni seks partileri hakkında uyarmıştı. Ne olacağını sanıyordun, aptal?*

Izael onu bakarken yakaladı. "Katılmak ister misin?"

Kertenkeleye benzeyen bir adamın, buğudan yapılmış gibi görünen bir kadını kolu büyüklüğünde bir aletle doldurduğunu görünce bakmamak elde değildi. Ama bu aynı zamanda hoşuna gideceğini düşündüğü bir şey de değildi. Ya da hayatta kalmak. Çoğunlukla hayatta kalmak.

Başını iki yana salladı.

"Sen bilirsin. Gel, oturacak bir yer bulalım ve keyfimize bakalım."

Ona ters ters baktı.

"Bir kez olsun üstü kapalı konuşmuyorum." Adam kıkırdadı ve sandalyeden kalktı. Bir şişe şarap ve kadehini aldı. "Bu gece erken saatlerden beri çok ağrın var."

Bu çok doğrudu. Kendi şarap kadehini aldı ve onu herkesten biraz uzakta boş bir yere kadar takip etti. Herkesin birbiriyle atışmasını görmeye devam edebileceği kadar yakındı ama en azından ön sırada değil, meşhur balkon koltuğundaydı.

Yastıkların üzerine sırtüstü uzandı, daha büyük bir koleksiyon tarafından desteklendi, sedef kuyruğu tembelilmekler ve spiraller halinde etrafına yayıldı. Kadın birkaç sarmalın üzerinden atlayarak onun yanına oturdu.

Bu eğlenceye bakmamak çok zordu. Şarabını yudumladı ve başını salladı. Bu yaratıkların insanlar gibi hareket ettiğini düşünmekten vazgeçmeliydi. Dürüst olmak gerekirse, bu muhtemelen insan kraliyet ailelerinin eskiden yaptığı şeydi. Ya da zengin insanlar hâlâ yapıyordu. Bir bilse.

Sadece daha önce hiç tam teşekküllü bir seks partisine katılmamıştı, hepsi bu. İnsanların nasıl eğlendikleri pek umurunda değildi. Her şey rızaya dayalı görünüyordu, yani her neyse.

"Baştan çıkarıcı şeylere karşı koyma yeteneğinizden etkilendim," dedi İzael bir kolunu başının arkasında kavuşturup yastıklara gömüldü ama şarabını kolayca içemeyeceği kadar değil. "Bu gruplardan herhangi biri sizi memnuniyetle kabul edecektir. Sadece benimle birlikte olduğun için yaklaşmamaları gerektiğini biliyorlar. İnsanlar benim olana dokunduğunda... ısırılıyorum."

Ve onun bunu gerçek anlamda söylediğini biliyordu. Omuz silkti. Bunun kendisi için sorun olmadığını ona nasıl anlatacağını bilmiyordu. Büyük bir sikiş festivaline atlamak ve yabancılar tarafından tükürülmek ona göre bir şey değildi.

"Beni tekrar öpecek misin, güzel kız?" Uzandı ve parmaklarını kızın saçlarında gezdirerek mor tellerden bir tutamla oynadı. "Geçen sefer çok harikaydı."

Kız kaşlarını kaldırıp ona baktı ve sessizce iki şey sordu. *Sadece bir öpücük mü? Ve neden sanki özel bir şeymiş gibi konuşuyorsun?*

Ancak adamın yüzündeki ifade, bu soruları yüksek sesle sormadığı için memnun olmasını sağladı. Daha iyi bir ifade bulamadığı için savunmasız görünüyordu. Sanki ondan gerçekten kendisi için önemli olan bir şey istiyormuş gibi.

Vay anasını.

İnsanlar önce onuöpmez miydi hiç?

Bu gerçek ona çarptığında omuzları çöktü. İzael *yalnız mıydı?* Ona doğru eğildi ve öptü, çok derin ya da çok tutkulu olmadan önce durdu. Onunla bir tur daha atmak için gerçekten çok yorgundu.

Kabul etmeliydi ki, ona verdiği uykulu gülümseme çok sevimliydi. Sonra gidip alınganlaşmak zorunda kaldı. "Yani, *çenen* ağrımıyor, değil mi?"

Göğsünü tokatladı. Bu onu sadece güldürdü. Onu yanına çekti ve neredeyse şarabını dökmesine neden olacaktı. Rahatlamak için biraz ayaklarını sürüyerek yürüdü. "Ama cidden, *çenen* ağrımıyor, yani yapabilirsin-" Durdu. İçinde

Aslında, tüm parti durdu. Herkes dönüp baktı.

ormandan partiye doğru yürüdü. Uzun boyluydu, soluk tenliydi ve bir kolundan aşağıya doğru uzanan koyu mavi dövmeleri vardı, göğsünde de bir labirent sembolü bulunuyordu.

Uzun saçları onun taktığı safirlerin rengindeydi. Devasa *yarasa kanatları* da öyleydi. Kanatların ucunda büyük bir kuşun pençelerine benzeyen üç parmak vardı. Kemiklerin arasındaki zar neredeyse yarı saydamdı ve hâlâ o koyu mavi renkteydi.

Yüzünde küçümseyici, zalim, şeytani ve düpedüz şeytani bir gülümseme vardı. Partiye eşit oranda küçümseme, tiksinti ve gururla bakıyordu. Başkalarının acı çekmesinden zevk alan bir adamdı bu, bundan emindi. İzael'i bir şenlik ateşi sanmıştı ama şimdi gerçek bir şenlik ateşi görünce, Kemikler Dükü'nün sadece ocaktaki bir ateş olduğunu anladı.

Bu yaratık gerçekten tehlikeliydi. İçgüdüsel olarak saklanma isteğiyle savaştı. Ya da ormana kaçıp, yeni gelen onu fark etmeden önce tüm bu saçmalıklardan siktir olup gitmek istedi.

Çünkü onun kim olduğunu merak etmiyordu. Başında, birbirine dolanmış dallara ve ölü sarmaşıklara benzeyen gümüş tacı olmasa bile aklında bir soru işareti yoktu.

Bu Valroy olmalıydı. Unseelie Kralı.

Ve o da sahip olmaması gereken büyüye sahip bir insan cadıydı. Gece birdenbire çok ama *çok* daha tehlikeli bir hal almıştı.

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

Alex paniğe karşı savaştı. Bunun hiçbir yararı olmayacaktı -hiçbir yararı olmayacaktı- ve odaklanmak zorundaydı. Dudaklarının kıpırdadığını kimse görmesin diye sırtını partiye dönerek Izael'in yanına diz çöktü. "Gitmemiz gerekiyor. *Hemen şimdi gitmeliyiz.*"

Izael dişlerini göstererek yüzünü buruşturdu. "Her şey yoluna girecek, bülbülüm." Ama kendi sözlerine pek de inanmadığı belliydi. "Bir insan cadı aldığımı zaten biliyor."

Sesini sert bir fısıltı halinde tutarak, aksinde ısrar etmeye çalıştı. "Hayır, anlamıyorsun - ya büyüü öğrenirse? Ne yapabilirim ki? Eğer o-"

Havalara girdiği zamanki o manik, coşkulu haliyle gülümsedi. "Kralım! Ne büyük bir zevk! Bize katılın."

Kahretsin, kahretsin, kahretsin! Yaratık yaklaşırken Valroy'la yüzleşmek için döndü. Lanet olsun, çok korkunçtu. En azından kendisine neler yapabileceğini bildiği için. Yastıkların kenarına doğru tırmandı ama İzael'in kuyruğuna tırmanmak zorunda kalmadan daha ileri gidemedi.

Valroy onun bariz korkusuyla alay etti. "Merhaba düğ." Belli belirsiz parlayan safir gözlerini kızın üzerinde gezdirirken başını hafifçe eğdi. "İnandırıcı bir cazibe. Ben bile fark etmezdim."

Kalbi kulaklarında çarpıyordu. Kaçmak, saklanmak istiyordu ama *gidecek* hiçbir yeri yoktu.

"Övgüleriniz gururumu okşadı kralım." Izael kendini yukarı çekti, sanki kaçma isteğini sezmiş gibi kuyruğunu ona doladı. Ya da belki de onun koruması altında olduğunu belirtmek için. "Sizi temin ederim ki gerçek haliyle de bir o kadar güzel."

"Eminim öyledir." Valroy gözlerini ondan ayırmadı.

Ayağa kalktı ve Valroy ona saldırıp gırtlığını parçalamaya karar verirse yerde kalmak istemediğine karar verdi.

"Buraya gel çocuğum." Valroy elini ona doğru uzattı.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin! Ne yapmalıydı? Adamı reddedemezdi, değil mi? Adam lanet olası bir kraldı. Çığlık atmak istedi. Elini onun elinin içine koyduğunda, elinin titrediğini fark etti. Her neyse. Dehşetinin gün gibi ortada olduğunu düşündü.

Valroy onu daha yakına çekerek İzael'in kuyruğunun sarmallarının üzerinden geçmeye zorladı. "Demek bizi bu bitmez tükenmez anlaşmadan kurtaran sen olacaksın? Daha uzun boylu olursun sanmıştım. Ya da en azından daha etkileyici."

Bunu kişisel algılamamak için kendini zor tuttu.

İzael kaşlarını çattı. "Bu anlaşmayla anlaşmayı bozmuyorum. Onun benimle imzaladığı gönüllü bir sözleşmesi var." İzael gergindi, omuzları kaskatı kesilmişti. "Biz yanlış bir şey yapmadık."

"Hayır, yapmadınız." Valroy kıkırdadı. "Ama bu fırsatın kaçmasına izin vereceğimi sanıyorsan fena halde yanılıyorsun." Bir pençesini kadının taktığı Ouroboros kolyesinin halkasına geçirdi ve onu daha da yakına çekmek için kullandı. "Antlaşma, ona karşı gelmek için harekete geçersen çekeceğim cezayı belirtiyor. Bir *insan* böyle bir kaosa neden olursa ne olacağına dair hiçbir şey söylemiyor."

Valroy anlaşmayı bozmak için onu kullanacaktı. Sessizliğini bozarak, bu noktada bunun gerçekten önemli olmadığını düşündü, tek bir sorusu vardı. "Nasıl?"

Kral zalim ve düşmanca bir tavırla güldü. "Peki sana neden söyleyeyim? Eğlenceyi bozar."

İzael onu kolundan tutup kendine doğru çekti. "Kralım, protesto etmeliyim-"

"Peki sen ne yapacaksın, yılan?" Valroy onun sözünü kesti. "Onun ruhu henüz senin değil. O hâlâ, nasıl denir? Karmak için mi? Ona istediğimi yapabilirim."

Izael homurdandı. "Sözleşme senin tarafından bile bozulamaz."

"Evet, evet. Peki detayları nedir? Ah. Dünya'da yedi gün ve Tir n'Aill'de yedi gece geçireceksin. Ondan sonra da dileğini dilemelisin." Valroy sırttı. "Anlaşmanın bozulmasını gerçekten *dilediğinden* emin olmak için sadece bir gece işkence yapmam gerekecek."

Adrenalin vücuduna hücum ederken midesi düğüm düğüm oldu. Demek oyunu buydu. Antlaşmanın geçersiz kılınmasını dileyene kadar ona işkence etmek. Savaş söz konusu olduğunda buna boyun eğecek kadar zayıf olmadığını düşünmek istiyordu ama daha önce hiç işkence görmemişti. Muhtemelen bir dal gibi kırılırdı.

"Hayır." Izael onu arkasından itti. "O benim ve ona zarar vermeyeceksin."

"O zaman oyun basit. Antlaşmanın kendi başınıza bozulmasını dilemesi için onu ikna etmek üzere dört gün *üç* geceniz var. Eğer

değil mi? Onun son gecesi bana ait." Onlardan uzaklaştı, açıkça konuşmayı bitirmişti. "Oh. Onunla işim bittiğinde onu sana vereceğim. Geriye ne kaldıysa yani." Güldü.

Alex titriyordu. Korku ve öfke aynı anda hem savaşıyor *hem* de kaçıyordu. Başının döndüğünü hissetti. Izael onun elinden tutup bir geçitten geçirerek evine götürürken hiçbir şey söylemedi. Alex yıkık duvarlardan birine yaslanırken, Izael sadece adım atabilmek için şeklini insan formuna çevirdi.

Çok öfkeliydi. Kesinlikle öfkeliydi. "Bu ne *cüret*? Kim olduğunu sanıyor? Sen benimsin! *Benimsin!* Bunların hiçbirisi umurumda değil!"

"O kral. Ne isterse yapabilir." Gözlerini kapadı, ellerini yüzüne götürdü. Düşünmek zorundaydı. Bundan kurtulmanın bir yolu olmalıydı. Bir yolu *olmalıydı*.

"Buna katlanmayacağım! Buna izin vermeyeceğim!" Elbette. Doğru. Sanki başka seçeneği varmış gibi.

Izael aniden önündeydi, kollarının üst kısmı ellerindeydi. "Çok basit. Hemen şimdi bir dilek tut. Anlaşmanın bozulmasını dile. Ruhun benim olacak, o da istediğini alacak ve biz de yolumuza devam edebileceğiz." Sanki bu dünyadaki en bariz şeymiş gibi gülümsedi.

"Bu planla ilgili sekiz sorunum var."

Yüz ifadesi düştü. "Bu işten kurtulmanın tek yolu bu, bülbül. İşkence görmek istiyor musun? Kırılmak mı?"

"Tabii ki hayır!" Onu kendisinden uzaklaştırdı. Hâlâ titriyordu. Bir içkiye ihtiyacı vardı. Tüm bunlardan uzaklaşması gerekiyordu. "Ama savaşın yeniden patlak vermesinin nedeni ben olmayacağım. Ya bu sefer başırırsa? Ya iki dünya benim yüzümden sona ererse?"

"Valroy'un planlarından sana kim bahsetti?" İzael'in yüz ifadesi öfke dolu bir ifadeye dönüştü. Sorduktan bir saniye sonra toparladı. "*Puck*."

Ondan bir adım uzaklaştı. "Sana başka ne söyledi? Hm?"

"İki dünyanın sona ermesine neden olacağımı. Artık buna dahil olamam. Beni bu sözleşmeden çıkar, Izael."

Tıpkı Valroy'un birkaç dakika önce söylediği gibi güldü. "Yapamam. Sözleşmeler iki tarafı da bağlar."

"Siktir." Başını salladı ve geri çekildi. "Hayır. Bu gerçek olamaz. Bu gerçek olamaz. Bunun bir parçası olmayacağım!"

"Başka seçeneğiniz yok. Dileğini gerçekleştir. Bana ruhunu ver ve Valroy'un Seelie'leri ve insanları yakıp kül etmesine izin ver. Onu durdurmak için yapabileceğimiz hiçbir şey yok." Izael onun peşinden yürüdü. "Yap Alex, yoksa derinin soyulmasını ve tırnaklarının sökülmesini mi diliyorsun? Sana bu şekilde işkence etmeye başlayacak."

"Ben-hayır. Hayır. Yapmayacağım. Yapmayacağım. Milyarlarca insanın ölümünden sorumlu olduğumu bilmektense ölmeyi tercih ederim. Bana ne olacağı umurumda değil." O ilerlemeye devam etse de kadın geri çekilmeye devam etti.

"Sana bir seçenek sunacağımı mı sanıyorsun? Hayır. Seninle işi bittiğinde, sadece acıyı dindirmek için istediği her şeyi yapacaksın. Kendini bu işkenceden kurtar. Lütfen." Adam çaresiz görünmeye başlamıştı ve sonra kadın bunun ne olduğunu anladı. Adam aynı zamanda dehşete düşmüştü. "Bunun başına gelmesini izlemek istemiyorum."

"Bu senin hatan. Eğer sadece-eğer-" Yüzü buruştu. "Hayır. Yapmayacağım! Umurumda değil."

"O zaman bana başka seçenek bırakmıyorsun." Yüz ifadesi sertleşti. "Seni ben yapacağım. Ondan çok daha nazik, çok daha kibar olacağım. Sana vereceğim acı ve eziyetten zamanla kurtulabilirsin. Onun sana yapabileceklerini asla onaramayacaksın."

Gözleri kocaman oldu. "Yapamazsın."

"Seni ondan kurtarmak için mi? Sonsuza dek benim olmanı sağlamak için mi?" Dudakları korkunç, sadist bir gülümsemeye dönüştü. "Her şeyi yaparım."

Ne zaman ağlamaya başlamıştı? Bunun bir önemi var mıydı? Tanrım, ağlamaktan nefret ederdi. Çok faydasızdı. Çok anlamsızdı. Başladığında ve durmadığında bu onu çok kızdırıyordu. Ama iyi bir mazereti olduğunu düşündü.

Ne yapması gerekiyordu ki?

Dilek tutamazdı. Yalan söylemiş olurdu.

Kendi başına Dünya'ya geri dönemezdi. Gidebilse bile, onu bulamayacağı nereye gidebilirdi ki?

Izael ve Valroy'dan korunabileceği nereye gidebilirdi ki?

Tek bir cevap vardı.

Ve muhtemelen bu onu öldürtecekti. *Ama en azından o zaman ölmüş olurdum ve çifte kıyametten sorumlu olmazdım.* Ama başka ne seçeneği vardı ki? Izael ya da Valroy tarafından işkence edilmekten başka. Biri kulağa korkunçtan da öte geliyordu, diğeri ise ölümden daha kötü olacaktı gibi geliyordu.

Nefes alıp yavaşça verdi.

Sonra topuklarının üzerinde dönerek, Tir n'Aill ormanına doğru olabildiğince hızlı ve sert bir şekilde koştu.

IZAEEL, içinde bulundukları durum göz önüne alındığında, ona teklif ettiği şeyin bir iyilik olduğunu anlayacağını ummuştu. Elbette, ona işkence etmek istemiyordu - o da işkence görmek istemiyordu - ama diğer seçenekler çok çok daha kötüydü.

Kadın ormana doğru olabildiğince hızlı koşarken bunu bu şekilde görmediği açıktı.

Kadının ne yaptığını anlaması bir saniyesini aldı. "Alex? *Alex!*"

Onun bağırışlarını duymazdan geldi.

Ondan nereye saklanacağını sanıyordu? Gerçekten nereye gideceğini sanıyordu? Kaçacak hiçbir yeri yoktu, kendini onun bulamayacağı bir yere sıkıştırabilirdi.

Korku. Bu olmalı. Kör korku. Dehşete kapılmış bir geyik gibi koşuyor, bir uçurumun kenarına doğru gittiğini fark etmiyordu. Zavallı ötücü kuşu. Bunun kendi iyiliği için olduğunu anlayacaktı.

Belki de bu eğlenceli bir oyalama olabilirdi. İyi bir avı severdi. Onu kovalamadan önce birkaç yüz metre uzaklaşmasına izin vererek ona avantaj sağlayacaktı. Gülümsedi. Belki de işleri bittiğinde onu becermesine bile izin verirdi. Muhteşem bir sevişme için hiçbir şey birazcık hayatı sona erdiren korku kadar iyi olamazdı, değil mi?

Mükemmel bir plandı. Kesinlikle kusursuz bir plan. Her şey tersine dönecekti ve güneş doğduğunda buna gülebileceklerdi.

Güneş.

Gökyüzüne baktı.

Dışarının aydınlanmaya başladığını fark etmemişti. Ay çoktan gitmişti ve *güneş doğuyordu*.

Şimdi üzerine yeni bir korku dalgasının yayıldığını hisseden oydu. Kız öylece kaçıp gitmiyordu. Ötücü kuşu bunun için fazla zekiymişti. Aklında bir hedef vardı.

Peki ya o hedef?

Seelie'ydi.

Ŗimdi ığlık attı ve onun peşinden koştı. Onun hayatını kurtarmak için fazla zamanı yoktu. Onu kendi aptalca seçimlerinden kurtarmak için.
"Alex!"

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

Alex koştu. Koşabildiği kadar hızlı ve sert koştu. Tek yapması gereken şafağa kadar hayatta kalmaktı. Hepsi bu kadardı. Belki onu esir alırlardı ve birilerinin evcil hayvanı olurdu. Belki sonunda ona işkence de edeceklerdi. Ama bunun bir önemi yoktu.

Çünkü Izael'le kalmak bu iki şeyin de garantisiydi.

Ayrıca ölme ihtimali de çok yüksekti. Hiçbir şekilde öldürülmek istemiyordu ama iki dünyayı kurtarmak için hayatını ortaya koymak, sorgusuz sualsiz yapılması gereken bir şey gibi görünüyordu.

Daha iyi bilmeliydim.

Gerçekten bilmeliydim.

Fae'lere asla güvenme. Asla onlarla anlaşma yapma. Ve asla ama asla birine karşı gerçek hisler beslediğini düşünerek kendini kandırma. Izael ona zarar vermeyeceğine söz vermişti. Ve itiş kakış başladığında bu tam olarak yedi saniye sürdü.

Köklerin üzerinden atladı ve bir ağaca çarpmamaya ya da kayalara takılmamaya çalıştı. Izael'in uzaktan ona bağırdığını duyabiliyordu. Ona yetişeceğini biliyordu. Aslında ondan yürüyerek kaçmayı başarabileceğini düşünmüyordu - tam bir aptal değildi.

Sadece zaman kazanıyordu.

Güneş ışığı, Seelie kasabasında resmen Unseelie görünümlü bir orospu çocuğu olduğunu gösterecek kadar yükselene kadar.

Çalılıkların arasından fırlayıp kendini toprak bir yolda bulduğunda kayarak durdu. Harika. Toprakta ağaçlardan daha hızlı koşabiliyordu. Tek yapması gereken bir yön seçmektir ve-

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Siktir.

Izael.

Orada durmuş, ona ters ters bakan fae'ye döndü. Elinde, kızın kanından yaptığı cam küreyi sıkıyordu; kızın yalan söyleyip söylemediğini anlaması gerekiyordu. Ama şimdi bunun başka bir amacı olduğunu tahmin ediyordu. "Bana yalan söyledin," dedi zor bir nefes alarak. Kardiyo için yaratılmamıştı.

"Ne hakkında?" Adam ona doğru bir adım attı, o da bir adım geri attı.

"O büyü. Sadece yalan söylemek için değildi, değil mi?" Elini işaret etti. "Beni onu kullanırken bulabilirsin."

Adam kıkırdadı. "Yalan söylemedim. Büyünün sana hiçbir zarar vermeyeceğini söyledim. Ve vermedi de. Nerede olursan ol seni görmemi sağlıyor mu? Elbette." Onu sivri pençelerinin arasına tünemiş halde havaya kaldırdı. "Daha açık konuşmadığın için sana yazıklar olsun."

Daha iyi bilmeliydim cümlesi kafasının içinde dönüp duruyordu. Şimdi de listeye nedenler eklemeye devam ediyordu. "Ve bana asla zarar vermeyeceğine söz vermiştin. Şimdi beni işkence etmekle tehdit ediyorsun."

"Ama başına gelebilecek iki zarardan daha azı." Diğer elini ona doğru uzattı. "Gel buraya bülbülüm, her şeyi yoluna koyabilirim. Sadece anlaşmanın bitmesini dile ve bu olanları unutalım."

"Hayır." Döndü ve tekrar koşmaya başladı. Ama sadece birkaç adım atabilmişti ki arkasından bir şey ona sertçe çarptı ve onu yere düşürdü. Çarpmanın etkisiyle başı birkaç değerli saniye boyunca döndü. Sonunda nerede olduğunu ve neler olduğunu anladığında, çoktan adamın kuyruğunun sarmallarına yakalanmıştı. Adam onu sıkıca kavradı ve mücadele etmemesi için ona ilham verdi. "Bırak beni!"

"Asla." Sözleri hırıltılıydı. "Sen *benimsin!* Ve hiç kimse, Unseelie Kralı'nın kendisi bile seni benden alamaz!" Onu çocukluğundan beri taktığı kolyesinden yakaladı. "Bu, biz tanışmadan çok önce seni benim olarak işaretledi. Ben sadece bana ait olanı alıyorum."

Adamın gözlerinin içine bakarak kendini tuttu. "Bırak beni İzael. Bunu yapamazsın."

Adam kıkırdadı, açıkça onun bir aptal olduğunu düşünüyordu. "Peki beni kim durduracak? Sen mi? *Seelie mi?* Neden kaçtığını biliyorum. Ne elde etmeyi düşündüğünü biliyorum. Eğer Unseelie'nin sana yapacaklarının zalimce olduğunu düşünüyorsan, onların neye benzediğini, neler yapabileceklerini hiç bilmiyorsun demektir!"

"Valroy'un iki dünyayı yok etmesine izin vermeyi kabul edene kadar bana işkence etmek gibi mi?" "Başarılı olacağını bilmiyorsun."

"Puck bana gücümü iki dünyanın sonunu getirmek için kullanacağını söyledi. Anlaşmayı ortadan kaldıracığımı düşünerek bana işkence etmek istiyor - Valroy artık gerçek bir sihre sahip olduğumu anladığında ne halt eder sanıyorsun?" Kapana kısılmış olsa da en azından nefes alabiliyordu. "Bunu öğrendiğinde bana ne yapacağını sanıyorsun? Gerçekten beni tutmana izin vereceğini mi düşünüyorsun?"

Izael yüzünü buruşturdu, belli ki bunu bir araya getirememişti. "O zaman ruhunu alırım. Eğer benim olursan sana dokunamaz, sana hiçbir şey yapamaz. Halkımızın yasası budur."

"Evet, çünkü yasaları sikine takan bir adama benziyor." Gözlerini devirdi. Aptal olma sırası ondaydı. "Hayır, İzael. Bırak gideyim. Eğer beni bu kontrattan çıkaramazsan, gidecek başka güvenli bir yerim yok."

"Hiçbir yer senin için güvenli değil. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman." "O zaman öldür beni."

"Hayır!" Adamın sarmalları kadının etrafında sıkılaştı. "Sen benimsin ve gitmene izin vermeyeceğim!" Şimdi çaresiz görünüyordu, sanki bir uçurumun kenarındaydı.

Ama umursamıyordu. Umursamasına izin veremezdi.

İçgüdülerini ona büyüyle ona ulaşmasını söylüyordu. İçinden bir ses ona yeni yeteneklerini kaçmak için nasıl kullanabileceğini söylüyordu. Etrafındaki dünyayı, onu çevreleyen film müziğini dinledi ve... parçaları atladı. Kendini başka bir şeyi, başka bir yerde dinliyor olmaya adanmıştı.

Etrafındaki her şey basitçe değişirken irkildi ve sendeledi. Izael gitmişti. Artık bir ormanda değil, çimenli bir tarlanın kenarındaydı. Biraz gülmek zorunda kaldı - işe yaramıştı. Aptal içgüdüleri işe yaramıştı. "Lanet olsun." Başını iki yana salladı. Evet, bu havalıydı. *Müzik aracılığıyla ısıtılanabiliyordu.*

Bunun değerini anlamak için biraz zaman geçirebilmeyi diledi. Ama gece yavaş yavaş yerini şafağa bırakıyor, güneş ufka yaklaştıkça soluk mavi gökyüzü yavaş yavaş turuncu ve sarıya dönüyordu.

Beklemekten ve Seelie'lerin kardeşleri kadar kötü olmadıklarını ve onun aptal kışına acıyabileceklerini ummaktan başka yapacak bir şey kalmamıştı.

"Alex!" Izael'di. Ormanın kenarında durmuş, gölgelerin arasında saklanıyordu. Yüzünde saf bir çaresizlik ve panik ifadesi vardı. "Hemen buraya gel, ne yaptığını bilmiyorsun." Ona doğru uzandı.

"Sanırım bir kez olsun ne yaptığımı biliyorum." İç çekti. "Özür dilerim İzael. Gerçekten üzgünüm. Son birkaç gündür geçirdiğimiz zamandan gerçekten keyif aldım. Umarım sen de eğlenmişsinizdir."

"Alex, bana geri dön. Lütfen. Yapma bunu. Buna başvurmak zorunda değilsin. Bunu konuşabiliriz, başka bir yol buluruz. Buraya gel." Elini yaklaştırdı ama yavaş yavaş büyüyen güneş ışığına doğru uzatmadı. "Alex-" Sesi çatallaştı.

Ağlayacak mıydı?

İyi bir arkadaş olacaktı. Yanaklarını sildi. Kahretsin, ağlamaktan nefret ederdi. "Özür dilerim İzael... Çok özür dilerim." Hafifçe gülümsedi. "Ama yalan söylüyorsun. Başka bir yolu yok ve bunu sen de biliyorsun."

Öfkeyle kükredi ve yumruğunu yanındaki ağaca vurdu. Ağaç darbenin şiddetiyle parçalandı ve çatladı. "*Hemen* buraya gel!" Yalvarmak işe yaramamıştı. Bu yüzden öfkeye başvurdu.

Güneş ufkun üzerinde gittikçe yükselirken sırtını ısıtmaya başlamıştı. Etrafındaki çimenlerin yavaş yavaş gümüşü maviden sıcak yeşillere ve sarılara dönüşmesini izledi. Bir an için gözlerini kapadı ve derin bir nefes alarak yavaşça dışarı bıraktı. Bu İzael'i son görüşü olabilirdi.

"Sana değer veriyorum, İzael. Aramızda bir şeyler olabileceğini düşünmem için beni kandırdın. Hatta bir gelecek." Gözlerini kapalı tuttu. Onun kararlılığını sarsmasını istemiyordu. "Seninle çok eğlendim. Uzun zamandır hiç eğlenmediğim kadar. Balkabağı'na iyi bak, lütfen onu yeme."

"Alex-lütfen, bülbülüm, bana bak-lütfen-" Şimdi yalvarıyordu, sesi titriyordu.

Sonunda başını kaldırıp ona bakabildi. Dizlerinin üzerindeydi, bir kez daha insan formuna bürünmüştü, tam da ormanı saran karanlığın tarlayla buluştuğu yerdeydi. Aslında ağlıyordu, gözyaşları yanaklarından aşağı kontrolsüzce süzülüyordu. Nehir akıntılarına kapılıp giderken ona ulaşmaya çalışır gibi hâlâ elini uzatıyordu. Ve belki de, ona göre, öyleydi. "Lütfen bülbülüm, beni bırakma."

Kalbi kırıldı. Tüm kalbiyle onun kollarına koşmak istiyordu. Valroy'a istediğini vermek için dileğini kullanmak istiyordu. Ama bu asla mutlu sonla bitmeyecekti. Uzun sürmeyecekti. "Çok özür dilerim. Ben... yapamam."

"Anlamıyorsun." İzael'in omuzları sarsıldı. "Seni seviyorum, Alex. Seni seviyorum. Beni terk edemezsin. Daha önce hiç *kimseyi* sevmedim. Lütfen..."

Ona asla zarar vermeyeceğine söz vermişti. Onu güvende tutacağına söz vermişti.

Soluk gözlerle ona, tabutunda yatan büyükannesine gülümsediği gibi gülümsedi - son bir vedanın hüznü. "Çok üzgünüm."

Başka bir şey söyleyemedi, güneş ışığı ormanı kapladı ve adam ışığın içinde ona katılmamak için kaçarken gözden kayboldu.

Adam gitmişti.

Kız yalnızdı.

Şimdilik.

Çimenlerin üzerine çökerek başını ellerinin arasına aldı ve ağlamaya başladı. Seelie onun için gelecekti. Onu bulacaklardı. Geriye tek bir soru kalmıştı.

Onu bulduklarında ne yapacaklardı?

IZAEL keder ve kayıp hıçkırıkları arasında şiddetli bir öfkeyle evindeki mobilyaları YOK ETTİ. Kız onundu! *Onun!* Ona nasıl hissettiğini bile söylemiş, ona olan aşkını itiraf etmişti.

Ama kadın ona inanmamıştı.

İnansa bile bu onu ikna etmeye yetmemişti. Onun için yeterli değildi. Onun için her şeyden, iki dünyadan, gökyüzünden, aydan, *her şeyden* vazgeçmeliydi. Neden yapmasındı ki?

Bunu onun için yapardı.

Taşın üzerinde dizlerinin üzerine çöktü ve ağlarken başını ellerinin arasına aldı. Ötücü kuşu artık Seelie'nin tutsağıydı ya da belki de ölmüştü. Onu gözetlemek için büyüsunu kullanabilirdi ama... bir yanı bilmek istemiyordu. Onun bir başkası tarafından vahşileştirildiğini, işkence gördüğünü, baştan çıkarıldığını ya da sakat bırakıldığını görmek istemiyordu.

Hayır, bunun onun için olması gerekiyordu.

Aşk korkunçtur.

Nefret

ediyorum.

Göğsümdeki bu şeyden nefret ediyorum.

Balık.

Ama ne yapacaktı?

Bir çocuk gibi yerde oturup dünyanın ötücü kuşunu almasına izin mi verecekti? ondan uzakta mı? Hayır. Hayır, Kemik Dükü'nün tarzı bu değildi. O *Unseelie*'ydi ve kendisine ait olana sahip olacaktı.

Yavaşça ayağa kalkarak giysilerini düzeltti ve saçlarını düzeltti. Dalgalı bir nefes alarak sakinleşti.

titreyen hıçkırıklar. Alex ona aitti. Öyle ya da böyle. Şimdi ve sonsuza dek. Hayatta ve ölümdede.

Izael gülmeye başladı. Her şeyde trajik bir mizah vardı, değil mi? Bu karmaşaya yeni bir çözüm bulacaktı.

Ya da intikam için tüm Tir n'Aill'i yakıp yıkacaktı.

Her iki durumda da ben kazanıyorum.

İkinci kitapta devam edecek...

Unseelie Dileği

Buradan sipariş verin.

BENDEN DAHA FAZLASI İÇİN...

Güncel haberler, özel içerikler, eskizler, tüylü pofuduk "ekibimin" aptal resimleri ve daha fazlası
için [bültenime katılın](#) haber !

Kadim vampirler, şehvetli baş-şeytanlar, şeytani fae prensleri, seksi eldritch dehşetleri, perili sirkler,
hayaletli büyücüler - en tatlı kabuslarınız ne olursa olsun, sizin için bir kötü adamım var.

[Benim ve diğer kitaplarım hakkında daha fazla bilgi için buraya tıklayın.](#)

BENİ TAKİP EDİN!

Yaklaşan tüm kitaplarımdan ve ekstralarımın haberdar olmak için Facebook Okuyucu Grubuma katılın ya da aylık bültenime katılmayı düşünün.

[www.kathrynkingsley .com](http://www.kathrynkingsley.com)

YAZAR HAKKINDA

Kat her zaman bir hikaye anlatıcısı olmuştur.

On yıldır hem sahne hem de turizm performansları için senaryo yazıyor, her zaman bir şekilde yazıyor. Kurgu yazmadığı zamanlarda, büyük ölçekli interaktif macera oyunları tasarlayan ve inşa eden bir şirkette Yaratıcı Yönetmen olarak çalışıyor. Burada, oyun ve set tasarımından ses ve ışıklandırmaya, illüstrasyon ve senaryo yazımına kadar her şeyle ilgilenen baş konsept tasarımcısıdır.

Ayrıca sanatsal yönetmenlik, sahne boyama ve sahne donanımı, özel efektler ve elektronik de yetenek listesinde yer alıyor. Boston Üniversitesi'nden Tiyatro Tasarımı alanında BFA derecesi ile mezun olmuştur ve benzersiz, yaratıcı ve alışılmadık deneyimlere karşı bir tutkusu vardır.

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif](#)

[Hakkı](#)

[İçindekiler](#)

[İ](#)

[Izael'in İllüstrasyonu, Kathryn Kingsley](#)

[İleri veya Uyarılar](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Benden daha fazlası için...](#)

[Beni Takip Edin!](#)
[Yazar Hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

